

Flygtningenævnet - Formandskabet - 9. beretning 2000

Kolofon

Titel: Flygtningenævnet - Formandskabet - 9. beretning 2000

Udgiver: Flygtningenævnet

Ansvarlig institution: Flygtningenævnet

Copyright: Flygtningenævnet.

Anden bidragyder: Stougaard Jensen/Scantryk A/S (Tryk)

Anden bidragyder: Kvorning design og kommunikation (Omslag og design)

Anden bidragyder: Schultz Grafisk (Web)

Emneord: Flygtningenævnets beretning, Flygtningenævnet, Flygtninge, Asyl, Asylansøgere, Udlændinge, Udlændingeloven, Flygtningekonventionen, Menneskerettighedskonventionen, torturkonventionen, Forfølgelse, Opholdstilladelse, Konventionsstatus, De facto status, Udsendelse

Resumé:

Flygtningenævnet behandler klager over de afgørelser vedrørende asyl, der i første instans er truffet af Udlændingestyrelsen.

Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af fire medlemmer, hvoraf et medlem er udpeget af indenrigsministeren, mens de tre øvrige medlemmer er beskikket efter indstilling fra henholdsvis udenrigsministeren, Advokatrådet og Dansk Flygtningehjælp.

Beretningen indeholder en gennemgang af Flygtningenævnets virksomhed i 2000, herunder bl.a. en lang række resuméer af nævnets afgørelser i 2000. I kapitel 5 gennemgås forskellige generelle asylretlige emner, bl.a. tortur, mens nævnets behandling af sager vedrørende asylansøgere, der har begået kriminalitet her i landet, gennemgås i kapitel 8. Kapitel 10 indeholder statistiske oplysninger.

Sprog: dansk

Den elektroniske versions ISBN: 87-987463-5-9

Den trykte versions ISBN: 87-987463-4-0

Version: 1.0

URL: <http://www.fln.dk>

Dato: 2001-07-05

Format: html, css, gif, pdf

Inventarliste: index.htm, indhold.htm, forord.htm, kap01.htm, kap02.htm, kap03.htm, kap04.htm, kap04_1.htm, kap05.htm, kap05_1.htm, kap05_2.htm, kap05_3.htm, kap05_4.htm, kap05_5.htm, kap05_6.htm, kap06.htm, kap06_1.htm, kap06_2.htm, kap06_3.htm, kap07.htm, kap07_1.htm, kap07_2.htm, kap07_3.htm, kap07_4.htm, kap07_5.htm, kap07_6.htm, kap08.htm, kap08_1.htm, kap09.htm, kap10.htm, kap10_1.htm, kap10_2.htm, kap10_3.htm, kap10_4.htm, bilag01.htm, bilag02.htm, bilag03.htm, bilag03_1.htm, bilag03_2.htm, bilag03_3.htm, bilag03_4.htm, bilag03_5.htm, bilag03_6.htm, bilag03_7.htm, bilag03_8.htm, bilag03_9.htm, bilag04.htm, kolofon.htm, ren.htm, fig1.gif, fig2.gif, fig3.gif, fig4.gif, fig5.gif, fig6.gif, fig7.gif, fig8.gif, klode18.gif, streg.gif, luft1.gif, fors.gif

Publikationen kan bestilles hos
Statens Information
Kigkurren 10
Postboks 1300
2300 København S. Tlf. 33 37 92 28 (kl. 9-16)
www.netboghandel.dk
E-post sp@si.dk

Henvendelse om publikationen kan i øvrigt ske til:
Flygtningenævnet
St. Kongensgade 1-3
DK-1264 København K
Telf.: +45 33 92 96 00
Telf.: +45 33 91 94 00
E-mail: fln@inm.dk

Indholdsfortegnelse

Forord

Kapitel 1 Nævnets almindelige forhold

- 1.1 Nævnets kompetence og status
- 1.2 Nævnets medlemmer i beretningsperioden
- 1.3 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden
- 1.4 Formandskabet
- 1.5 Koordinationsudvalget

Kapitel 2 Flygtningenævnets arbejdsmæssige forhold

- 2.1 Flygtningenævnets aktiviteter i 2000
- 2.2 Flygtningenævnets målsætninger for 2000
 - 2.2.1 Målsætninger for sagsbehandlingstider
 - 2.2.2 Udarbejdelse af prognoser for sagstilgangen
 - 2.2.3 Flygtningenævnets hjemmeside
 - 2.2.4 Afgørelsesdatabase
 - 2.2.5 Flygtningenævnets virksomhedsregnskab
- 2.3 Flygtningenævnets sekretariat

Kapitel 3 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

- 3.1 Asylgruppen – EU
- 3.2 CIREA-arbejdsgruppen
- 3.3 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)
- 3.4 Den internationale sammenslutning af dommere, der arbejder med asylret
- 3.5 Nordisk Asylseminar
- 3.6 UNHCR seminar med de nordiske lande om oprindelseslande
- 3.7 Nordisk seminar om uledsagede mindreårige asylansøgere
- 3.8 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat

Kapitel 4 Grundlaget for og behandlingen af asylsager

- 4.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)
- 4.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto status)
- 4.3 Nærmere om statusvalget
- 4.4 Ændringer af Udlændingeloven i beretningsperioden
 - 4.4.1 Lov nr. 424 af 31. maj 2000. Ændring af regler for familiesammenføring, særligt ægtefællesammenføring

4.4.2 Lov nr. 425 af 31. maj 2000. Skærpelse af stafniveaue for ulovlig beskæftigelse af udlændige, justeringer i forbindelse med Danmarks indtræden i Schengensamarbejdet samt præcisering af underholdsforpligtelsen m.v.

4.4.3 Lov nr. 427 af 31. maj 2000. Ophævelse af Kosovonødloven

4.5 Sagens oplysning

4.5.1 Flygtningenævnets indhændelse af yderligere oplysninger

4.5.2 Høringer

4.5.3 Ægthedsvurderinger og kriminaltekniske undersøgelser

4.6 Bevisvurderingen

4.7 Sagsbehandlingen

4.7.1 Behandlingsformer

4.7.2 Hastesager

4.7.3 Forberedelse af nævnsmødet

4.7.4 Udeblivelse og lovligt forfald

4.7.5 Nævnsmødet og nævnets afgørelse

4.7.6 Sagen afsluttes uden afgørelse

4.8 Genoptagelse

Kapitel 5 Udvalgte asylretlige problemstillinger

5.1 Tortur

5.1.1 Nævnets praksis vedrørende tortur

5.1.2 Sager indbragt for FN's Torturkomitè

5.2 Agents of Persecution

5.3 Kønsrelateret forfølgelse

5.4 Seksuelle forhold

5.5 Statsløse personer som asylansøgere

5.6 Konsekvensstatus

5.7 Internt flugtalternativ – IFA

5.8 Første asylland

5.8.1 Statsløse palæstinensere fra Libanon

5.9 Flygtningekonventionens artikel 1, litra F (udelukkelsesgrundene)

5.10 Bortfald

Kapitel 6 Det tidligere Jugoslavien

6.1 Sager vedrørende statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien

6.1.1 Udviklingen i Kosovo-provinsen

6.1.2 Behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Kosovo-provinsen

6.1.3 Situationen i Serbien og Montenegro

6.1.4 Behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Serbien og Montenegro

6.2 Behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Bosnien-Hercegovina

Kapitel 7 Praksis i spontansager opdelt efter ansøgerens nationalitet

7.1 Afghanistan

7.2. Albanien

7.3 Algeriet

7.4 Armenien og Aserbajdsjan

7.4.1 Armenien

7.4.2 Aserbajdsjan

7.5 Bangladesh

7.6 Belarus

7.7 Cameroun

7.8 Den Demokratiske Republik Congo

7.9 Egypten

7.10 Eritrea

7.11 Folkerepublikken Kina

7.12 Gaza

7.13 Guinea

- 7.14 Indien
- 7.15 Irak
- 7.16 Iran
 - 7.16.1 Politiske forhold
 - 7.16.2 Etniske forhold
 - 7.16.3 Religiøse forhold
 - 7.16.4 Andre forhold
- 7.17 Libanon
- 7.18 Liberia
- 7.19 Marokko
- 7.20 Nepal
- 7.21 Pakistan
- 7.22 Polen
- 7.23 Rusland
- 7.24 Slovakiet
- 7.25 Somalia
- 7.26 Sri Lanka
- 7.27 Syrien
- 7.28 Turkmenistan
- 7.29 Tyrkiet
- 7.30 Ukraine
- 7.31 Vietnam

Kapitel 8 Betydningen af kriminelle forhold begået her i landet

- 8.1 § 10, stk. 2 - betydningen af kriminelle forhold
- 8.2 § 49 a – prøvelsesadgang i forbindelse med udvisning af personer med opholdstilladelse
- 8.3 § 31 - forbud mod refoulement
- 8.4 Flygtningenævnets prøvelse
 - 8.4.1 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis

Kapitel 9 Flygtningenævnets praksis i ambassadesager (udlændingelovens § 7, stk. 4)

- 9.1 Generelle bemærkninger vedrørende Flygtningenævnets prøvelse
- 9.2 Beskyttelsesbehovet
- 9.3 Praksiseksempler
 - 9.3.1 ”Herboende nære slægtninge”
 - 9.3.1.1 Ægtefæller
 - 9.3.1.2 Forældre
 - 9.3.1.3 Børn
 - 9.3.1.4 Søskende
 - 9.3.1.5 Andre

Kapitel 10 Statistik

- 10.1 Nævnets afgørelser i 2000
- 10.2 Sagernes behandlingsform
- 10.3 Indkomne sager
- 10.4 Sager afsluttet uden en afgørelse
- 10.5 Nationalitetsfordelingen i spontansager m.v.
- 10.6 Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og statusændringssager
- 10.7 Afgørelsernes udfald i spontansager
- 10.8 Genoptagelsessager
- 10.9 Afgørelsernes udfald i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager
- 10.10 Afgørelsernes udfald i ambassade – og statusændringssager
- 10.11 Sagsbehandlingstider
 - 10.11.1 Sagsbehandlingstider i spontansager
 - 10.11.2 Sagsbehandlingstider i ambassade- og statusændringssager

Bilag 1 Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse

nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Bilag 2 Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling

Bilag 3 Indenrigsministeriets lovebekendtgørelse nr. 191 af 20. marts 2001

Bilag 4 Indenrigsministeriets lovebekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Når der i beretningen henvises til tidligere beretninger, anvendes følgende betegnelser: 1. beretning (1. oktober 1983 – 31. marts 1987), 2. beretning (1. april 1987 – 31. marts 1989), 3. beretning (1. april 1989 – 31. december 1991), 4. beretning (1. januar 1992 – 30. juni 1995), 5. beretning (1. juli 1995 – 31. december 1996), 6. beretning (1. januar 1997 – 31. december 1997), 7. beretning (1. januar 1998 – 31. december 1998) og 8. beretning (1. januar – 31. december 1999).

Til forsiden
Kolofon

Download af samlet HTML version

PC: Klik på højre muse-knap, vælg 'Gem destination som...', herefter vælges, hvor man vil gemme filen.

MAC: Hold muse-knappen nede, vælg 'Indlæs hyperlink på disk', herefter vælges, hvor man vil gemme filen.

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 9. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2000, og indeholder således en aktuel redegørelse for asylpraksis. Herudover er der som i de foregående beretninger en redegørelse for grundlaget for og behandlingen af asylsager samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

Tortur er en af de alvorlige krænkelse af menneskerettighederne, som Flygtningenævnet jævnligt bliver stillet overfor i forbindelse med behandlingen af asylsager. Beretningen indeholder derfor også i år en nærmere redegørelse for nævnets praksis og sagsbehandling i sager, hvor ansøgeren påberåber sig at have været udsat for tortur eller torturlignende behandling.

Forrige år blev afgørelser truffet af Flygtningenævnet for første gang indbragt for FN's Torturkomité. Der var tale om to sager, og i maj 2000 traf Torturkomiteen i den ene sag afgørelse om, at Danmark ikke havde overtrådt torturkonventionens artikel 3 ved Flygtningenævnets beslutning om afslag på asyl og udsendelse af ansøgeren. Sagerne er nærmere omtalt i kapitel 5.

Blandt andet på denne baggrund var hovedemnet tortur på Flygtningenævnets seminar i januar 2001. På seminaret blev der sat fokus på såvel de menneskeretlige som de lægelige aspekter.

I kapitel 10 er der en gennemgang af de statistiske oplysninger, herunder oplysninger om sagsbehandlingstiden. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for en typisk spontansag var under 100 dage og for sager behandlet i hasteprocedure var den omkring 60 dage.

København, juni 2001

Bent Ove Jespersen

Kapitel 1

Nævnets almindelige forhold

1.1 Nævnets kompetence og status

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

Afgørelser vedrørende afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser vedrørende afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, men som ikke opholder sig her i landet (ambassadesager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (statusændringssager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7-8, er bortfaldet efter udlændingelovens § 17 og § 17 a.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens §§ 19-20.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

Beslutninger om udsendelse efter udlændingelovens § 49 a.

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængig af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver af regering eller folketing. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7.

Flygtningenævnet består af en formand og et af indenrigsministeren nærmere fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. udlændingelovens § 53, stk. 1. Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 7, at formanden for nævnet og næstformændene skal være dommere, og at medlemmerne beskikkes af indenrigsministeren for en periode af højst 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted.

Ved nævnets behandling af en sag medvirker foruden formanden eller en af næstformændene 4 medlemmer, hvoraf et medlem er udpeget af indenrigsministeren, et medlem er beskikket efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, et medlem er beskikket efter indstilling fra Advokatrådet og et medlem er beskikket efter indstilling fra udenrigsministeren.

1.2 Nævnets medlemmer i beretningsperioden

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2000 af 1 formand, 14 næstformænd og 74 medlemmer.

Formand:

Landsdommer Bent Ove Jespersen

Næstformænd:

Dommer Henrik Agersnap

Landsdommer Henrik Bloch Andersen

Dommer Torkel Hagemann

Retspræsident Ida Heide-Jørgensen

Administrerende dommer Henrik Lind Jensen

Landsdommer Eivind Linde Jensen

Dommer Jette Krog

Dommer Stig Kaas

Dommer Lisbeth Larsen

Landsdommer Elisabeth Mejnertz

Landsdommer Lis Sejr

Landsdommer Ina Steincke

Landsdommer Bent Østerborg

Dommer Ulf Østergaard-Nielsen

Fratrædt:

Højesteretsdommer Poul Søgaard

Medlemmer:

Udpeget efter indstilling fra indenrigsministeren:

Fuldmægtig Jacob S. Andersen

Fuldmægtig Kristian Bartholin

Fuldmægtig Annette Baun

Fuldmægtig Lina Bertelsen

Fuldmægtig Louise Filt Beyer

Fuldmægtig Lone Bundgaard

Kontorchef Susanne Sehested Clausen

Fuldmægtig Nanna Fischer

Fuldmægtig Carsten Grage

Fuldmægtig Mette Kryger Gram

Specialkonsulent Vibeke Hauberg

Kontorchef Stig Torp Henriksen

Fuldmægtig Inger Holse

Fuldmægtig Christina Høj

Specialkonsulent Martin Isenbecker

Fuldmægtig Klaus Josefsen

Kontorchef Michael Kjærgaard

Specialkonsulent Karen Margrete Kongstad

Fuldmægtig Lisbeth A. Kunnerup

Fuldmægtig Carsten Rabe Kvist

Fuldmægtig Mette Kaasing

Kommitteret Henning Lund-Sørensen

Specialkonsulent Merete Milo

Fuldmægtig Christina Moshøj

Fuldmægtig Anne v.d. Recke

Fuldmægtig Claudia Risbæk

Fuldmægtig Julie Iben Rothe

Fuldmægtig Benedicte Siboni

Fuldmægtig Anne Stærk

Fuldmægtig Jesper Stage Thusholt

Fuldmægtig Helene Urth

Specialkonsulent Henrik Wagner

Specialkonsulent Hanne Willumsen

Fuldmægtig Sara Viskum

Fratrædt:

Fuldmægtig Bolette Bisp Andersen

Kontorchef Bente Herbst Bendiksen

Kontorchef Erling Brandstrup

Fuldmægtig Henrik Kjær

Specialkonsulent Sanne Nielsen

Fuldmægtig Charlotte Raae Pedersen

Afdelingschef Hans B. Thomsen

Fuldmægtig Bolette Ussing

Kontorchef Peter Willadsen

Fuldmægtig Marianne Winther

Udpeget efter indstilling fra udenrigsministeren:

Ministerråd Hanne Boye

Fuldmægtig Martin Ellehøj

Ambassadør Torben Frost

Fuldmægtig Henrik Lange

Fuldmægtig Ole Amsinck Petersen

Ministerråd Suzanne Rubow

Ministerråd Jette Selsø

Fuldmægtig Henrik Skouenborg

Souschef Peder Ventegodt

Kontorchef Bent Wigotski

Fratrædt:

Fuldmægtig Morten Skovgaard Hansen

Fuldmægtig Anders C. Hougård

Sekretariatschef Svend Wæver

Udpeget efter indstilling fra Advokatrådet:

Advokat Michael Abel

Advokat Erik Balle

Advokat Klavs Brammer

Advokat Lars Dinesen

Advokat Niels Forsby

Advokat Birte Krag Jespersen

Advokat Elin Tjærby Kesting

Advokat Hans Kjellund

Advokat Chr. Krag

Advokat Mette Lauritzen

Advokat Helle Lokdam

Advokat O. Nepper-Christensen

Advokat Elsebeth Rasmussen

Advokat Jørgen Schouby

Landsretssagfører Jørgen A. Simonsen

Fratrædt:

Advokat Michael Steen Jensen

Advokat Merethe Stagetorn

Udpeget efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp:

Direktør Carsten Andersen

Advokat Tom Buhmann

Rektor Bo Bøgeskov

Cand.jur. Ulla Dalgaard

Lektor, cand.jur. Lis Frost

Advokat Jacob Goldschmidt

Sognepræst Julie K. Goldschmidt

Advokat Annie Hertz

Seniorforsker, cand.jur. Kim U. Kjær

Konsulent, Ph.D. Søren Laursen

Cand.jur. Kirsten Lind

Rektor Jørgen Mentz

Advokat Ulla Paabøl

Rektor Henrik Tvarnø

Forfatter Bent Østergaard

Fratrædt:

Advokat Mikael Bernhoft

1.3 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Personalet i Flygtningenævnets sekretariat udgøres af ca. 32 medarbejdere, hvoraf ca. halvdelen er jurister og halvdelen er kontorfunktionærer. Ved udgangen af 2000 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Inge Bruhn Thomsen

Specialkonsulent Egil Tomasz Husum

Specialkonsulent Nina Willadsen (orlov)

Fuldmægtige:

Sofie Albér

Helle Klostergaard Christensen

Katrin Rán Dragsted

Bitten Højmark Døjholt

Lena Eriksen (orlov)

Charlotte Flou

Christina Fløystrup

Rikke Gottrup

Liz Nymann Hansen

Tomas Hugger

Kinna Eidem Jensen

Tanja Krabbe

Susie Marthin

Michael Nørgaard

Helene Tranderup Olesen

Anja Hard Poulsen

Trine Priess Sørensen

Fratrædt:

Specialkonsulent Jeanett Jezewski

Lone Bundgaard

Jesper Gori

Karin Margrethe Jensen

Carsten Rabe Kvist

Miriam Møller

Julie Rothe

Studenter:

Stud. jur. Jesper Lorenz Gradert

Stud. jur. Christian Wiese Swanberg

Fratrædt:

Stud. jur. Christian Hoppe

Stud. jur. Pernille Frimann Johansen

Kontorfunktionærer:

Kontorfuldmægtig Grethe Almsøe

Assistent Hanne Desler

Assistent/betjent Jørgen Dybdahl

Assistent/betjent Benny Grelsby

Overassistent Pia Grelsby

Overassistent Tina Sabrina Højlund

Assistent Christian Aage Klinker

Assistent Dorte Klug

Overassistent Elsebet Lindegaard

Kontorfuldmægtig Anja Paulick

Assistent Anne Landgren Petersen

Overassistent Anne Lillian Petersen

Assistent Tina Brinck Petersen

Assistent Connie Stahr

Overassistent Stine Lund Thirsgaard

Fratrædt:

Assistent Karina Orlung Andersen (vikar)

Kontorelev Stine Riis Hansen

Assistent Camilla Johansen

Assistent Svend Juel Viborg

1.4 Formandskabet

I medfør af udlændingelovens § 53, stk. 4-6, har Flygtningenævnets formand og næstformændene kompetence til at træffe afgørelse i visse sager.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden (Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995), at formanden med bistand fra sekretariatet tilrettelægger nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Herudover har formanden det overordnede ansvar for visiteringen (afgørelsen af, om en sag skal behandles på mundtligt eller skriftligt grundlag eller om sagen skal behandles af formanden/en af næstformændene alene).

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg.

Formanden og næstformændene drøfter løbende spørgsmål af betydning for nævnsarbejdet. Formandskabet afholdt fem møder i 2000.

1.5 Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 3.

Udvalget er sammensat på samme måde som et "almindeligt" nævn. Udover Flygtningenævnets formand landsdommer B. O. Jespersen har udvalget i beretningsperioden bestået af kontorchef Hans B. Thomsen (indtil 16. august 2000), derefter kontorchef Michael Kjærgaard (Indenrigsministeriet), sekretariatschef Svend Wæver (indtil 3. maj 2000), derefter kontorchef Bent Wigotski (Udenrigsministeriet) samt advokat Elsebeth Rasmussen (Advokatrådet) og advokat Jacob Goldschmidt (Dansk Flygtningehjælp).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 7 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter bl.a. drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling, samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget bl.a. spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og

indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b.

Der blev i 2000 afholdt fem møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Kapitel 2

Flygtningenævnets arbejdsmæssige forhold

Flygtningenævnets aktiviteter er afhængige af det antal sager, som nævnet modtager fra Udlændingestyrelsen, hvilket blandt andet afhænger af antallet af indrejste spontane asylansøgere i Danmark, nationalitetssammensætningen og ansøgernes asylgrundlag.

Flygtningenævnet modtog i 2000 i alt 1.741 nye klagesager. Heraf var der 1.509 spontansager, to inddragelsessager, syv bortfaldssager, 17 udsendelsessager, 82 ambassadesager og 124 statusændringssager. Til sammenligning modtog nævnet i 1999 i alt 1.059 nye klagesager.

Flygtningenævnets forventede aktiviteter fremgår af nævnets bevilling på finansloven. I bemærkningerne til bevillingen er beskrevet det forventede antal afholdte nævnsmøder, antal sager pr. mundtligt nævnsmøde, antallet af sager afgjort på mundtligt nævn m.v., men der opstilles ikke direkte målsætninger for antallet af afsluttede sager, idet dette vil afhænge af, hvor mange klagesager nævnet modtager fra Udlændingestyrelsen. Nævnets forventede aktiviteter er beregnet på baggrund af antallet af verserende sager i nævnet og prognoser om sagstilgangen fra styrelsen.

I finansloven for 2000 var det forudsat, at nævnet i året ville afholde 485 møder, og at der på møderne i gennemsnit ville blive truffet afgørelse i 3-3,5 sager. Det var således forventet, at nævnet ville træffe afgørelse i 1.607 sager på mundtligt nævn, at 110 sager ville blive afgjort ved skriftlig votering, og at 200 sager ville blive afgjort af nævnet på skriftligt grundlag.

2.1 Flygtningenævnets aktiviteter i 2000

Nævnet modtog i 2000 færre sager fra Udlændingestyrelsen end forudsat, hvorfor der også blev afholdt betydeligt færre nævnsmøder end forventet, idet der kun blev afholdt 357 møder og truffet afgørelse i 1.110 sager på mundtligt nævn. Dette giver et gennemsnit på 3,1 sager pr. nævn svarende til det på finansloven forudsatte.

Der blev i alt truffet 1.271 afgørelser, fordelt på 1.111 nye spontansager, 36 genoptagne spontansager, tre inddragelsessager, 10 bortfaldssager, 12 udsendelsessager, 33 ambassadesager og 66 statusændringssager.

I 2000 blev i alt 295 sager afsluttet uden en afgørelse, fordi ansøgeren havde frafaldet sin klage over afslag på asyl, var udrejst eller registreret som forsvundet, eller fordi sagen blev hjemvist af nævnet eller tilbagekaldt af Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans.

Til sammenligning blev i 1999 afviklet 320 nævnsmøder og truffet afgørelse i 995 sager på mundtligt nævn.

Spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager behandles og afsluttes som udgangspunkt på mundtlige nævnsmøder, mens alene tre bortfaldssager blev behandlet af nævnet på skriftligt grundlag i 2000.

Der blev endvidere truffet afgørelse i 31 nye spontansager og en udsendelsessag ved skriftlig votering blandt Flygtningenævnets medlemmer, efter at sagen var blevet udsat på nævnsmødet.

Nævnet traf i 2000 afgørelse i 36 sager, der var blevet genoptaget, heraf blev ni sager behandlet på nyt mundtligt nævn, 11 sager blev afgjort ved skriftlig votering og 16 afgørelser blev truffet af nævnets formand

alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 5 og 6.

Nævnet har endvidere i 2000 behandlet 318 anmodninger om genoptagelse, heraf blev 261 afgjort på formandskompetencen. Anmodninger om genoptagelse blev imødekommet i 41 sager, og der blev givet afslag på genoptagelse i 277 sager.

Ambassade- og statusændringssager behandles normalt af nævnet på skriftligt grundlag, dvs. nævnet mødes uden at ansøger, den eventuelt beskikkede advokat og repræsentanten fra Udlændingestyrelsen er til stede. I 2000 blev 33 ambassadesager og 65 statusændringssager behandlet af nævnet på skriftligt grundlag.

Nævnet har i 2000 modtaget 1.535 sager til behandling på mundtligt nævn og afsluttet 1.356 sager, hvilket betyder, at antallet af verserende sager er steget med ca. 220 til i alt 444. Dette skyldes, at nævnet i takt med Udlændingestyrelsens øgede sagsproduktion hen over året har tilpasset mødeaktiviteten og således er gået fra ved årets begyndelse kun at afholde et dagligt nævnsmøde til ved årets slutning at have to daglige nævn, hvorfor der er behov for et større antal verserende sager. Det større antal verserende sager er således ikke udtryk for en øget sagsbehandlingstid.

Om statistiske oplysninger henvises i øvrigt til kap. 10.

2.2 Flygtningenævnets målsætninger for 2000

Flygtningenævnet opstiller som ovenfor anført ikke målsætninger for sine aktiviteter i form af antallet af afholdte møder eller afsluttede sager, idet nævnets aktiviteter afhænger af antallet af klagesager fremsendt fra Udlændingestyrelsen.

Flygtningenævnet opstiller derimod målsætninger på andre områder, hvilket bl.a. er sket i forbindelse med nævnets deltagelse i og opfølgningen af Indenrigsministeriets handlingsplan for økonomisk styring og opfølgning fra januar 1998.

2.2.1 Målsætninger for sagsbehandlingstider

På baggrund af det i 1999 udbyggede datagrundlag har nævnet arbejdet med differentierede måltal for sagsbehandlingstider i spontansager, og der er således fastsat særskilte målsætninger for sagsbehandlingstiderne i spontansager afgjort på mundtligt nævn og for samtlige spontansager.

På den måde kan sager, der bliver udsat på nævnsmøde, og som typisk har en længere sagsbehandlingstid end normalt, ved målingen af sagsbehandlingstiderne udsondres fra sager afgjort på selve nævnsmødet, hvilket bl.a. medvirker til en bedre sagsstyring. Således var sagsbehandlingstiden for alle spontansagerne 104 dage og for spontansager afgjort på mundtligt nævn 96 dage.

Der blev opstillet målsætninger om sagsbehandlingstider for de enkelte sagstyper. Der henvises herom til kapitel 10.

2.2.2 Udarbejdelse af prognoser for sagstilgangen

Flygtningenævnet har i de seneste år modtaget prognoser for sagstilgangen fra Udlændingestyrelsen. Prognoserne har imidlertid kun i mindre omfang kunnet anvendes til sagsstyring i nævnet, hvorfor nævnet i samarbejde med Indenrigsministeriet, Udlændingestyrelsen og Rigspolitiet fortsat arbejder på at få etableret et bedre styringsgrundlag for hele udlændingeområdet, herunder prognoser for sagstilgangen til nævnet fra Udlændingestyrelsen.

2.2.3 Flygtningenævnets hjemmeside

I forbindelse med udgivelsen af Flygtningenævnets beretning for 1999 åbnede Flygtningenævnet i juli måned 2000 sin hjemmeside på www.fln.dk.

Etableringen af hjemmesiden var et led i nævnets ønske om øget information om nævnets arbejde.

Hjemmesiden indeholdt ved ibrugtagningen blandt andet en kort beskrivelse af lovgrundlaget for nævnet og nævnets opgaver og organisation, beretningerne for 1998 og 1999 og en oversigt over det baggrundsmateriale, nævnet har udsendt som generelt baggrundsmateriale siden 1. januar 1998. I løbet af beretningsperioden blev hjemmesiden udbygget således, at nævnets publikationer, herunder informationsbrevet, løbende blev lagt ud på hjemmesiden.

Nævnets hjemmeside har været hyppigt besøgt siden ibrugtagningen. De besøgende har primært været fra Danmark, men der har tillige været en del besøgende fra USA og fra de nordeuropæiske lande. De besøgende har vist størst interesse for nævnets baggrundsmateriale, punktet ”sidste nyt” og siden indeholdende nævnets publikationer.

Flygtningenævnets hjemmeside vil i løbet af 2001 blive udbygget med blandt andet statistiske oplysninger om nævnets sagsproduktion og sagsbehandlingstider.

2.2.4 Afgørelsesdatabase

I 1999 etablerede nævnet en afgørelsesdatabase over nævnets afgørelser. Alle afgørelser siden januar 1999 er løbende lagt ind i databasen sammen med en række nøgleord, der korresponderer med databasens søgekriterier.

I det forløbne år er der foretaget en række justeringer og forbedringer af afgørelsesdatabasen af teknisk og indholdsmæssig art. Bl.a. er flere lande defineret i databasen, og der er udarbejdet særlige søgekriterier for ambassadesager. Afgørelsesdatabasen omfatter nu samtlige afgørelser truffet af nævnet igennem lidt over to år og danner efterhånden et solidt grundlag for sekretariatets systematisering og fremfindelse af praksis til brug for nævnsbehandlingen.

Nævnet vil i de kommende år arbejde videre med en udbygning af databasen, blandt andet med henblik på muligheden for at udskrive anonymiserede praksisresuméer.

2.2.5 Flygtningenævnets virksomhedsregnskab

Udarbejdelse af virksomhedsregnskab indgår endvidere i nævnets målsætninger, og virksomhedsregnskab for 1999 blev udarbejdet i foråret 2000.

Virksomhedsregnskab for 2000 er udarbejdet og blev offentliggjort i slutningen af april 2001. Der henvises til virksomhedsregnskabet for en nærmere beskrivelse af nævnets målsætninger og opfyldelsen heraf. Virksomhedsregnskabet indeholder endvidere resultatanalyse og driftsregnskab for 2000.

2.3 Flygtningenævnets sekretariat

Indenrigsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Afledt af Flygtningenævnets opgaver er nævnssekretariatets hovedopgave at yde en kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer, herunder en hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet.

Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – bl.a. stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af de baggrundsoplysninger, som foreligger i nævnet. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der et resumé af sagens faktiske oplysninger. Dette resumé indgår sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet i nævnets beslutning, som udleveres til ansøgeren ved afslutningen af mødet.

Flygtningenævnets formand har i medfør af forretningsordenen i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne (fordelingen mellem skriftlig og mundtlig nævnsbehandling).

Sekretariatet foretager beskikkelse af advokater, berammelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingestyrelsen, nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer og besvarelse af diverse henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Sekretariatet bistår desuden formanden og næstformændene med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser vedrørende konkrete asylsager.

Sekretariatet udarbejder og udgiver "Information fra Flygtningenævnet", som er et nyhedsbrev til nævnets medlemmer og til organisationer, advokater og myndigheder, som arbejder med asylsager. Informationsbrevet indeholder orientering om nævnets arbejde, herunder nævnets praksis og om aktuelle asylretlige problemstillinger.

Kapitel 3

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

Dette kapitel indeholder en kort oversigt over de internationale arbejdsgrupper og møder, som Flygtningenævnet har deltaget i i 2000, samt en beskrivelse af de væsentligste emner, der har været drøftet.

Det gælder generelt for næsten alle arbejdsgrupper, møder m.v., at Flygtningenævnet er repræsenteret ved sekretariatet på nævnsformandens vegne. Sekretariatets eventuelle bidrag i forbindelse med forberedelse af skriftlige eller mundtlige bidrag er således altid baseret på et tæt samarbejde med nævnsformanden.

Flygtningenævnet finder deltagelsen i det internationale arbejde nyttig og nødvendig, men er samtidig særdeles opmærksom på de begrænsninger, nævnets uafhængighed på asylområdet sætter. I tilfælde, hvor der behandles emner, der ikke har direkte forbindelse med nævnets virksomhed eller praksis, er nævnets rolle således alene af observerende karakter, ligesom nævnet ikke deltager i mere politisk prægede drøftelser.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden deltaget i de tre faste fora i det internationale samarbejde på flygtningeområdet, nemlig arbejdsgruppen vedrørende asyl under EU (asylgruppen), jf. pkt. 3.1, CIREA-arbejdsgruppen under EU, jf. pkt. 3.2, og det årlige møde i UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM), jf. pkt. 3.3.

Flygtningenævnets formand har deltaget i en konference i Bern, Schweiz, arrangeret af IARLJ (Den internationale sammenslutning af dommere, der arbejder med asylret), jf. pkt. 3.4, samt i to møder i CIREA-regi for appelinstanser på asylområdet i EU, jf. pkt. 3.2.

Desuden deltager Flygtningenævnet i ad hoc møder m.v., som behandler emner af asylretlig karakter. Flygtningenævnet har således i beretningsperioden deltaget i to seminarer afholdt af UNHCR i samarbejde med nordiske lande om oprindelseslande, jf. pkt. 3.6. Endvidere har Flygtningenævnet deltaget i Nordisk Asylseminar, jf. pkt. 3.5. Endelig har nævnet også deltaget i et nordisk seminar om uledsagede mindreårige asylansøgere, jf. pkt. 3.7.

Derudover har Flygtningenævnet i 2000 haft besøg af udenlandske delegationer, der har besøgt Danmark for at få nærmere kendskab til de danske asylprocedurer og asylregler, jf. nærmere herom under pkt. 3.8.

3.1 Asylgruppen – EU

Danmark deltager, som følge af det danske forbehold på området retlige og indre anliggender, ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, dvs. det overstatslige samarbejde vedrørende asyl. Danmark deltager dog fortsat i møder, hvor disse forbehold forhandles, og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

I asylgruppen foretages der kortlægning af regelgrundlag og praksis i de forskellige medlemslande, ligesom der udarbejdes oplæg til brug for de overordnede grupper og udvalg under Rådet. Arbejdsgruppen er hovedsagelig sammensat af juridiske eksperter på området med kendskab til såvel national udlændingelovgivning som praksis på udlændingområdet.

En repræsentant fra Flygtningenævnet, en repræsentant fra Indenrigsministeriets internationale kontor samt specialattachéen ved Danmarks faste repræsentation ved EU deltager som udgangspunkt fast i den danske delegation i arbejdsgruppen. Herudover deltager - alt efter hvilke emner der er til behandling – tillige en repræsentant fra Udlændingestyrelsens asylafdeling og Udenrigsministeriet.

Flygtningenævnets rolle udmønter sig hovedsagelig i, at nævnets repræsentant bidrager med oplysninger om asylpraksis her i landet i forhold til de asylretlige emner, der er genstand for drøftelse. Dette sker normalt internt i den danske delegation, således at nævnets bidrag indgår i grundlaget for fastlæggelsen af den danske holdning til det pågældende emne.

Asylgruppen drøftede i foråret 2000 den europæiske flygtningefond, hvilket ikke havde berøring til nævnets virksomhed, hvorfor Flygtningenævnet ikke deltog i disse møder.

I efteråret 2000 har Flygtningenævnet deltaget i fire møder i asylgruppen.

Der har blandt andet været drøftelser om udkast til et rådsdirektiv om midlertidig beskyttelse. Direktivet tager udgangspunkt i situationen i Kosovo-provinsen og tager stilling til anvendelsesområdet, bopæl, ophold, familiens enhed m.m. Endvidere var der drøftelser om udkast til direktiv vedrørende fælles asylprocedurer, herunder om fremskyndelse af asylprocedurer, standardisering af bevismidler og begreberne ”åbenbart grundløs” og ”sikkert tredjeland”.

Endvidere har man drøftet oprettelsen af "Eurodac" til sammenligning af asylansøgere og visse andre udlændinges fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen.

3.2 CIREA-arbejdsgruppen

CIREA (Center for Information, Reflection and Exchange on Asylum) er en uformel arbejdsgruppe, hvor der indsamles og udveksles baggrundsoplysninger om de lande, hvorfra der modtages asylansøgere i Europa. Der udveksles endvidere oplysninger om de enkelte EU-landes asylpraksis, statistiske oplysninger og andre relevante oplysninger på asylområdet. CIREA er udelukkende et forum for informationsudveksling og er således uden beslutningsmyndighed i spørgsmål om asyl.

I 2000 er der afholdt 10 møder i CIREA-arbejdsgruppen, hvori repræsentanter fra Flygtningenævnets sekretariat har deltaget sammen med den øvrige danske delegation, der ledes af Udlændingestyrelsen.

Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage til informationen om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling, som finder sted på møderne, og som er et vigtigt led i nævnets løbende opdatering af baggrundsmaterialet.

På møderne i 2000 er der indhentet og udvekslet oplysninger om Nigeria, Den Dominikanske Republik Congo, Irak, Sudan og Rusland. Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysninger om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt. UNHCR's deltagelse i møderne er et vigtigt led i informationsudvekslingen, idet UNHCR's repræsentanter er personer med ekspertviden om forholdene i de pågældende lande, ligesom UNHCR efter aftale med CIREA i så vidt omfang

som muligt udarbejder opdaterede landerapporter om forholdene. Disse rapporter er offentligt tilgængelige og indgår i nævnets baggrundsmateriale.

Ud over drøftelsen af de nævnte lande er der som faste punkter på dagsordenen udvekslet oplysninger om statistik på udvalgte lande, om ny lovgivning og praksis på asylområdet samt om planlagte og afviklede fact-finding missioner. De danske fact-finding rapporter oversættes løbende til engelsk og distribueres via CIREA til de andre medlemslande, ligesom flere af de øvrige lande bidrager med deres rapporter til Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling.

På flere møder har der også i år været informationsudveksling vedrørende situationen i Kosovo-provinsen, herunder drøftelser af særlige beskyttelsesforanstaltninger i de enkelte lande, status på behandlingen af sagerne og status på repatriering.

Af andre emner af asylretlig relevans er der blandt andet udvekslet oplysninger om asylsagsbehandling ved grænsen, asyl og terrorisme (udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1, litra F) og muligheden for overførsel af flygtningebeskyttelse fra et medlemsland til et andet.

Der har endvidere i 2000 været afholdt to møder med CEEC (Østeuropa) og Cypern, ligesom USA og Canada har deltaget i tre møder.

Der arbejdes fortsat med etablering af et fælles elektronisk informationsudvekslingssystem og udarbejdelse af fælles statistikker på asylområdet (EUROSTAT).

Flygtningenævnets formand har endvidere deltaget i to møder i CIREA-regi for appelinstanser på asylområdet i EU. Dette mødeforum har til formål at udbygge informationsudvekslingen mellem medlemsstaterne. På møderne er blandt andet flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde, bevisvurderingen i asylsagsbehandlingen, juridisk assistance i forbindelse med asylsagsbehandlingen og fremskyndede asylprocedurer blevet drøftet.

3.3 UNHCR's eksekutiv komité (EXCOM)

EXCOM er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomiteen), der fastsætter de overordnede retningslinier for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som EXCOM når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes EXCOM-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

Når den årlige EXCOM-samling finder sted i oktober, er Flygtningenævnet repræsenteret ved en medarbejder fra sekretariatet. Flygtningenævnets repræsentant bidrager til, at oplysninger om asylpraksis her i landet indgår i grundlaget for de danske indlæg til drøftelserne af de asylretlige emner.

Ud over Flygtningenævnets repræsentant deltager Dansk Flygtningehjælp, Udlændingestyrelsen og Udenrigsministeriet i den danske delegation.

I perioden fra den 2. til den 6. oktober 2000 afholdt EXCOM sin 51. samling i Geneve. Mødet var det sidste i eksekutivkomiteen for flygtningehøjkommissær Sadako Ogata, som efter en tiårig embedsperiode er blevet afløst af Ruud Lubbers, der tiltrådte i januar 2001.

I anledning af årsdagen i 2001 for flygtningekonventionen fra 1951 år gjorde Eksekutivkomiteen i år 2000, under temaet "From Response to Solutions", status over UNHCR's arbejde med beskyttelse af flygtninge i de forløbne 50 år og i forlængelse heraf de videre perspektiver for det internationale flygtningearbejde.

Ved samlingen blev vedtaget Executive Committee Conclusions No. 89 (LI) – 2000, Conclusions on International Protection. Konklusionerne vedrørte blandt andet afholdelse af en række "globale konsultationer" i årene 2001-2002 med deltagelse af medlemsstaterne og ikke-statslige organisationer som led i bestræbelserne på at styrke beskyttelsen af flygtninge.

3.4 Den internationale sammenslutning af dommere, der arbejder med asylret

I perioden fra den 25. til den 28. oktober 2000 deltog Flygtningenævnets formand i en konference i Bern, Schweiz, arrangeret af IARLJ (International Association of Refugee Law Judges, IARLJ). Emnet for konferencen var 'The Changing Nature of Persecution', herunder blandt andet 'Agents of Persecution' samt kvindelige asylansøgere og flygtninge.

3.5 Nordisk Asylseminar

Den 10. og den 11. februar 2000 blev der afholdt det 3. Nordiske Asylseminar. Seminaret fandt sted i Stockholm med observatører fra de baltiske lande. Seminaret har været afholdt med henblik på at give personer, der dagligt beskæftiger sig med asylspørgsmål, lejlighed til på en uformel måde at diskutere asylrelevante emner. Flygtningenævnets repræsentant deltog i seminaret sammen med repræsentanter fra Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælp. På seminaret blev drøftet FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen) i relation til beskyttelsen af flygtninge i de nordiske lande samt sikre tredjelande i relation til Dublin-konventionen.

3.6 UNHCR seminar med de nordiske lande om oprindelseslande

Flygtningenævnets sekretariat deltog den 15. marts 2000 i den danske delegation i et seminar i Norge om oprindelseslande. Seminaret var arrangeret af UNHCR i samarbejde med Norsk Flygtningehjælp og den norske asylansøger-organisation NOAS. Emnet for seminaret var Colombia. UNHCR og nationale eksperter fra de nordiske lande informerede om situationen i Colombia, herunder om særligt udsatte grupper, agents of persecution og interne flugtalnater.

Den 28. september 2000 deltog Flygtningenævnet i den danske delegation i et seminar i Finland, arrangeret af UNHCR i samarbejde med Finsk Røde Kors og Finsk Flygtningehjælp. Emnet for seminaret var Afrikas Horn (Ethiopien, Eritrea og Somalia). UNHCR informerede om situationen i de tre lande, herunder klansystemet, sikkerhedssituationen, risikogrupper, interne flugtalnater, spørgsmålet om fastlæggelse af asylansøgers oprindelsesland/-region, frivillig repatriering samt situationen ved tilbagevenden til regionen efter afslag på asyl, hvorefter disse emner blev drøftet.

3.7 Nordisk seminar om uledsagede mindreårige asylansøgere

Flygtningenævnet deltog den 7. og 8. december 2000 sammen med Indenrigsministeriet og Udlændingestyrelsen i et seminar i Sverige med deltagelse af repræsentanter fra Sverige, Norge, Finland og Danmark om sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere.

Formålet med seminaret var at give de personer, der til daglig arbejder med behandlingen af disse sager under og efter asylfasen, mulighed for på et uformelt niveau at få belyst de forskellige deltagerlandes erfaringer på området. Seminaret hovedvægt lå på integrationen af de uledsagede mindreårige asylansøgere, der efter afslag på asyl har fået opholdstilladelse på andet grundlag.

3.8 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat

Flygtningenævnet har i det forløbne år modtaget en række delegationer, der har været i Danmark for at få kendskab til den danske asylprocedure. Delegationerne har enten deltaget i reelle kurser vedrørende asylret arrangeret af myndigheder eller NGO'er her i landet eller været på kortere besøg som gæster hos andre institutioner, der arbejder med asylansøgere og flygtninge.

Delegationerne blev informeret om Flygtningenævnets placering og kompetence i den danske asylprocedure, herunder de danske forvaltningsretlige regler, ligesom Flygtningenævnets og sekretariatets arbejdsopgaver blev gennemgået. Informationen blev afstemt efter besøgets formål og delegationernes sammensætning.

Den 21. januar 2000 havde Flygtningenævnet besøg af fem højtstående embedsmænd fra Det Kongelige Justits- og Politidepartement i Norge. Nordmændenes besøg havde til formål at indhente information og få belyst konkrete problemstillinger til brug for etableringen af et norsk Flygtningenævn.

Den 10. april 2000 havde Flygtningenævnet besøg af en dommer fra Tyskland og to embedsmænd fra Irland.

Besøget var del af EU's Odysseus Program - Exchanges of civil servants in the asylum, immigration and external border crossing field 1999/2000.

Den 22. juni 2000 havde Flygtningenævnet besøg af to embedsmænd fra Bulgarien samt to embedsmænd fra Litauen. Alle arbejdede indenfor asylsystemet.

Den 4. september 2000 besøgte den bulgarske indenrigsminister Flygtningenævnet som led i et besøg hos den danske indenrigsminister.

Den 22. september 2000 besøgte to højtstående embedsmænd fra det rumænske "refugee affairs division" Flygtningenævnet. Besøget i Flygtningenævnet var en del af et 10 dages besøg arrangeret af Udlændingestyrelsen.

Den 25. september 2000 deltog Flygtningenævnet sammen med Indenrigsministeriet i et arrangement for fire embedsmænd fra Hong Kong. Personerne var alle ansat i "Immigration" i Hong Kong.

Den 2. oktober 2000 havde Flygtningenævnet besøg af en delegation fra Makedonien. Delegationen bestod af seks personer fra "Department for Foreigners and Immigration Issues", to personer fra NGO'er, én person fra det makedonske UNHCR og én person fra det makedonske arbejdsministerium.

Den 16. oktober 2000 havde Flygtningenævnet besøg af formanden for det Canadiske Immigrations- og Flygtningenævn, den administrative leder af det Canadiske Immigrations- og Flygtningenævn samt en medarbejder fra Den Canadiske Ambassade i Danmark. Besøget var en del af en større rundrejse i henholdsvis Danmark, Belgien, Frankrig, Tyskland og Schweiz med henblik på at modtage information om de forskellige landes asylsystem samt for at skabe kontakt til, hvad der i de respektive lande svarer til det Canadiske Immigrations- og Flygtningenævn.

Kapitel 4

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

4.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)

Det retlige grundlag for Flygtningenævnets behandling af asylsager findes i udlændingelovens § 7.

I medfør af § 7, stk. 1, gives efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, såfremt den pågældende er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, hvis den pågældende:

”...som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig uden for det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig uden for det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.”

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer flygtningekonventionens artikel 1, litra A, i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrundet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrundet, at dette udgør

et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl. Det er i den forbindelse ikke afgørende, om der reelt er sket forfølgelse, eller om der udelukkende foreligger en risiko for forfølgelse.

Ved vurderingen af, hvorvidt der foreligger forfølgelse indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systematiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighedernes side, men beskyttelsen er ikke begrænset hertil. Der vil således kunne meddeles asyl i situationer, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren effektiv beskyttelse mod konkret og individuel forfølgelse. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger.

Det generelle kriterium for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, for opfyldt, kan udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland må frygtes at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke eller en risiko herfor.

Ved bedømmelsen af om dette kriterium er opfyldt, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det afgørende er imidlertid, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet. Dette gælder selv om nævnet ikke finder, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag.

4.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto status)

Efter § 7, stk. 2, gives efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde, der medfører velbegrundet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland (de facto status).

Bestemmelsen giver et egentligt retskrav på opholdstilladelse, såfremt betingelserne er opfyldt.

I forbindelse med lovændringen ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 skete der en præcisering af § 7, stk. 2, men det fremgik af bemærkningerne til loven, at der ikke dermed var tilsigtet en ændring af betingelserne for at meddele de facto status, der blandt andet var sammenfattet således i 4. beretning: "Forfølgelse af lignende grunde som anført i konventionen samt chikane eller andre former for overgreb, der – uden at være omfattet af konventionen – har antaget en sådan grov eller systematisk karakter, at der foreligger tungtvejende grunde til, at det ikke bør kræves, at ansøgeren vender tilbage."

Der skal således fortsat meddeles opholdstilladelse til personer, der ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet må frygtes at blive udsat for en konkret og individuel forfølgelse af en vis styrke eller en risiko herfor. Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigslignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, kan derimod ikke uden videre begrunde asyl.

Der kan endvidere være grundlag for at anvende udlændingelovens § 7, stk. 2, i tilfælde, som ligger uden for flygtningekonventionens anvendelsesområde, men hvor grundlaget for asylansøgningen er omfattet af andre internationale forpligtelser, herunder internationale konventioner, hvorefter Danmark er forpligtet til at undlade at udsende den pågældende ansøger.

Det følger således af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig vanærende behandling eller straf.

Tilsvarende indeholder FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen) artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur eller for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Disse konventioner og andre forpligtelser, der indgår i Flygtningenævnets grundlag for behandling af asylsagerne, er nærmere beskrevet i formandsskabets 6. beretning, kap. 5, hvortil der henvises.

4.3 Nærmere om statusvalget

Grænsen mellem flygtningekonventionens flygtningebegreb og det danske de facto flygtningebegreb vil i praksis afhænge af den konkrete vurdering, nævnet foretager af de ofte flere grunde ansøgeren påberåber sig som asylmotiv. Flygtningekonventionens ordlyd indeholder en vis vejledning om og konkretisering af, hvilke personer, der opfylder betingelserne for konventionsstatus, hvorimod der først i forbindelse med præciseringen af § 7, stk. 2, ved lovændringen i 1998 i lovforslagets bemærkninger ved en beskrivelse af nævnets praksis blev nærmere redegjort for, i hvilke situationer der kan meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen. Det har således været overladt til Flygtningenævnet gennem sin praksis at fastlægge kriterier for, hvornår betingelserne for de facto status er opfyldt samt at fastlægge grænsen mellem konventionsstatus og de facto status.

Retsvirkningerne for den enkelte flygtning af, om der meddeles konventionsstatus eller de facto status er stort set de samme, idet der gælder samme form for integration og samme rettigheder i det danske samfund. Udlændingelovens regler for blandt andet familiesammenføring og udvisning er ens for de to grupper, dog har konventionsflygtninge fortsat en større beskyttelse mod refoulering, jf. udlændingelovens § 31, idet denne beskyttelse ikke gælder for udlændinge med opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen frembyder fare for landets sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, jf. § 31, stk. 2.

Den eneste praktiske betydning er, at konventionsstatus som udgangspunkt er forbundet med en ret til at få udstedt et konventionspas, som giver visumfrihed i forhold til en række lande. De facto status giver som udgangspunkt ret til at få udstedt fremmedpas, som ikke fritager indehaveren for visumpligt. Det kan herudover have en følelsesmæssig betydning for visse flygtninge, om de er anerkendt som konventionsflygtninge.

Det fremgår af bemærkningerne til ændringen af udlændingeloven ved lov nr. 473 af 1. juli 1998, at udlændingemyndighederne efter lovændringen fortsat ville kunne meddele de facto status til størsteparten – eller eventuelt alle – asylansøgere af for eksempel en bestemt nationalitet, hvis oplysningerne om forholdene i hjemlandet tilsiger, at den enkelte ansøger risikerer forfølgelse eller overgreb, der må sidestilles hermed, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at det således fortsat vil være sådan, at den enkeltes velbegrundede frygt for overgreb ved en tilbagevenden kan føre til meddelelse af asyl, såfremt den består i en objektivt funderet antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb, eller såfremt den pågældendes betydelige subjektive frygt skyldes de overgreb, som den pågældende var udsat for inden flugten til Danmark. Der vil således fortsat kunne meddeles de facto status til torturofre.

Endvidere vil der kunne meddeles de facto status til personer, der ved en tilbagevenden risikerer en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig streng straf for republikflugt eller militærunddragelse eller risikerer at blive tvunget til aktiv krigstjeneste.

Det er ikke muligt at give en udtømmende gennemgang af de enkelte asylgrundlag, og hvilken status der meddeles, idet hver enkelt sag afgøres efter en konkret og individuel vurdering af sagens omstændigheder.

I beretningsperioden meddelte Flygtningenævnet asyl i 214 spontansager, hvoraf nævnet meddelte konventionsstatus i 75 sager og de facto status i 139 sager. I statusændringssager meddelte Flygtningenævnet konventionsstatus i 23 sager og stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i 43 sager. For begge sagstypers vedkommende er der således meddelt 35 % tilladelser efter udlændingelovens § 7, stk. 1, mens nævnet i de resterende 65 % sager har meddelt de facto status / stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om de facto status. Der henvises til kapitel 10, tabel 6.

Der henvises til beretningens øvrige afsnit om nævnets praksis i sager i beretningsperioden, som kan give et indtryk af nævnets statusvalg.

4.4 Ændringer af udlændingeloven i beretningsperioden

Udlændingeloven er i beretningsperioden ændret ved love nr. 424 og 425 af 31. maj 2000 samt i forbindelse med ophævelsen af Kosovonødloven ved lov nr. 427 af 31. maj 2000.

4.4.1 Lov nr. 424 af 31. maj 2000. Ændring af regler for familiesammenføring,

særligt ægtefællesammenføring

Ved lovændringen blev det en betingelse for ægtefællesammenføring samt familiesammenføring med forældre over 60 år samt – i visse særlige tilfælde – mindreårige børn, at den herboende godtgør at råde over egen bolig af rimelig størrelse. Derudover blev ægtefællesammenføring betinget af, at ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark mindst svarer til deres samlede tilknytning til et andet land. Endelig blev retskravet på ægtefællesammenføring til personer under 25 år ophævet, idet der i stedet blev givet mulighed for efter et individuelt skøn at meddele tilladelse til ægtefællesammenføring til de pågældende, såfremt ægteskabet eller samlivsforholdet utvivlsomt må anses for indgået efter den herboendes eget ønske eller særlige personlige forhold i øvrigt taler herfor.

4.4.2 Lov nr. 425 af 31. maj 2000. Skærpelse af straffniveauet for ulovlig beskæftigelse af udlændinge, justeringer i forbindelse med Danmarks indtræden i Schengensamarbejdet samt præcisering af underholdsforpligtelsen m.v.

Med henblik på en forøgelse af den præventive virkning i forhold til arbejdsgiveres udnyttelse af ulovlig udenlandsk arbejdskraft blev udlændingelovens § 59 skærpet. Lovændringen indebar blandt andet, at strafferammen for arbejdsgiveren blev fordoblet til 1 års fængsel, at det blev understreget, at det skal betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået forsætligt eller ved grov uagtsomhed, og at der er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, samt at en opnået økonomisk fordel kan konfiskeres.

Endvidere blev udlændingeloven justeret på en række punkter i forbindelse med Danmarks indtræden i Schengensamarbejdet, herunder blandt andet med hensyn til politiets adgang til at standse køretøjer med henblik på at kontrollere, at der ikke sker ulovlig indrejse samt en ophævelse af muligheden for at afvise udlændinge med indrejseforbud til et af de andre nordiske lande.

Endelig blev det præciseret, at Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse gælder for asylansøgere, der opholder sig her i landet, indtil de pågældende meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes – og at den således også omfatter spontane asylansøgere i afvisningsproceduren, Dublin-proceduren eller i udsendelsesfasen.

4.4.3 Lov nr. 427 af 31. maj 2000. Ophævelse af Kosovonødloven

Efter § 35 i lov nr. 251 af 28. april 1999 om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven) skulle indenrigsministeren inden udgangen af folketingsåret 1999-2000 fremsætte forslag til revision af loven. I den anledning og på baggrund af den i foråret 2000 foreliggende situation i Kosovo-provinsen, blev Kosovonødloven ophævet. I forbindelse hermed blev udlændingeloven ændret således, at der herefter i udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5, er hjemmel til under nærmere angivne betingelser at meddele midlertidig opholdstilladelse til personer fra Kosovo-provinsen.

4.5 Sagens oplysning

Flygtningenævnet træffer afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af den enkelte ansøgers asylmotiv sammenholdt med den baggrundsviden om generelle forhold i hjemlandet og eventuelt konkrete forhold af betydning for sagen, som nævnet er i besiddelse af.

Flygtningenævnet drager selv omsorg for sagens oplysning, jf. udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt., og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen samt om tilvejebringelse af andre bevismidler, herunder afhøring af vidner. Nævnet har således ansvaret for, at sagens konkrete omstændigheder er tilstrækkelig belyst samt for, at der er tilvejebragt de fornødne baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller første asylland.

Det følger heraf, at nævnet selv vurderer, om sagen er forsvarligt oplyst, inden der træffes afgørelse. Nævnet kan således afskære yderligere undersøgelse og bevisførelse, som rækker ud over, hvad der er nødvendigt for at nå til den materielt rigtige afgørelse. Modsat kan nævnet beslutte, at en sags afgørelse bør afvente indhentelse af yderligere oplysninger. Det er således nævnet og ikke sekretariatet, der tager stilling til, om sagen må anses

for tilstrækkeligt oplyst. En anmodning stilet til nævnet inden sagens berømmelse med anmodning om indhentelse af yderligere oplysninger forud for mødet, vil derfor som udgangspunkt ikke kunne forventes imødekommet, men sekretariatet vil på nævnets vegne vejlede om, at der kan fremsættes anmodning på nævnsmødet om udsættelse af sagen med henblik på indhentelse af de pågældende oplysninger.

Til belysning af forholdene i en ansøgers hjemland eller første asylland er Flygtningenævnet i besiddelse af en omfattende samling af baggrundsmateriale om særligt de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret. Baggrundsmaterialet indhentes fra forskellige myndigheder, herunder særlig fra Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsen. Derudover indhentes baggrundsmaterialet fra forskellige organisationer som for eksempel Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt FN's Flygtningehøjkommissariat UNHCR. Endvidere fremskaffes rapporter fra det amerikanske udenrigsministerium, det canadiske flygtningenævns dokumentationscenter, EU-arbejdsgruppen CIREA (Centre d'Information, de Réflexion et d'Échanges en matière d'Asile), andre landes myndigheder i øvrigt samt artikler fra identificerbare (internationale) tidsskrifter.

Flygtningenævnet tilstræber at tilvejebringe et så bredt oplysningsgrundlag som muligt og vil derfor i mange tilfælde søge at indhente oplysninger om de samme forhold fra flere forskellige sider. Nævnet kan via Internettet meget nemt og hurtigt komme i besiddelse af ønsket materiale fra en række myndigheder og anerkendte organisationer, eksempelvis hentes det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Reports on Human Rights Practices) om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande direkte fra nettet. Muligheden for at hente uendelige mængder af baggrundsmateriale indebærer dog, at nævnet løbende foretager en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale. Materiale, der må karakteriseres som rene partsindlæg eller generelle vurderinger af de foreliggende baggrundsoplysninger, indgår således ikke i baggrundsmaterialet.

En oversigt over nævnets baggrundsmateriale i perioden fra 1. januar 1998 er tilgængelig på nævnets hjemmeside (www.fln.dk).

4.5.1 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

Finder nævnet, at der i en sag ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse, udsættes sagen med henblik på indhentelse af disse oplysninger typisk via Udenrigsministeriet. Der kan være tale om oplysninger om såvel generelle forhold i det pågældende land som oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag, herunder ægthedsvurderinger.

Ligeledes kan det forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager.

4.5.2 Høringer

Hvis en høring har betydning for vurderingen af en større gruppe af sager, indgår nævnets høringsskrivelse i det generelle baggrundsmateriale, idet samtlige nævnsmedlemmer og beskikkede advokater således orienteres om, at nævnet afventer oplysninger af betydning for kommende sager vedrørende ansøgere af den pågældende nationalitet. En sådan høring kan indebære, at behandlingen af en større gruppe af sager må stilles i bero, eksempelvis kan nævnes, at nævnet i beretningsperioden berosatte sager vedrørende etniske armenere fra Aserbajdsjan med henblik på at afvente reviderede guidelines fra UNHCR.

Svar på høringer i konkrete sager indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde indgår høringssvaret i anonymiseret form i nævnets generelle baggrundsmateriale.

4.5.3 Ægthedsvurderinger og kriminaltekniske undersøgelser

I mange af de konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af arrestordrer, tilsigelser, udskrift af dombøger m.v., til støtte for ansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Flygtningenævnet sender i vid udstrækning disse dokumenter til Udenrigsministeriet med anmodning om en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for ægte. Under hensyn til ansøgerens beskyttelsesbehov, skal vurderingen af dokumenterne dog ske uden, at hjemlandets myndigheder bliver bekendt med ansøgerens identitet, hvorfor

ægthedsvurdering kun kan ske i lande, hvor Udenrigsministeriet har en godkendt uvildig kilde.

Flygtningenævnet kan endvidere vælge at anmode Rigspolitiet om en kriminalteknisk undersøgelse af dokumenter, typisk identitetsdokumenter. Dokumentet vil så blandt andet blive undersøgt med hensyn til forfalskninger.

4.6 Bevisvurderingen

Ifølge udlændingelovens § 40 skal en udlænding meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøgeren skal således afgive en sammenhængende og konsistent forklaring, der sandsynliggør, at betingelserne for meddelelse af asyl er til stede. Under behandlingen af asylsagen vejledes udlændingen om, at det påhviler den pågældende at meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse kan meddeles, ligesom udlændingen vejledes om vigtigheden af, at den pågældende meddeler alle oplysninger.

Flygtningenævnets bedømmelse af en asylsag bygger på en vurdering af helhedsindtrykket af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens skriftlige oplysninger, herunder ansøgerens tidligere forklaringer over for de danske myndigheder, samt det for nævnet foreliggende baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland. Nævnet vil blandt andet lægge vægt på, hvorvidt ansøgeren på troværdig vis kan redegøre for baggrunden for eventuelt skiftende forklaringer.

I nogle tilfælde kan ansøgerens forklaring ikke uden videre lægges til grund. Det vil da indgå i vurderingen, om princippet vedrørende "benefit of the doubt" skal finde anvendelse. I sager vedrørende mentalt forstyrrede personer og mindreårige personer vil kravet til bevisbyrden ofte være mindre. Som det fremgår af UNHCR's Handbook, pkt. 206-212, kan det på grund af ansøgerens mentale tilstand eller alder i visse situationer være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større betydning end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet er endvidere opmærksom på de særlige forhold, der gør sig gældende for andre sårbare grupper som for eksempel torturofre og kvinder, der har været udsat for seksuelle krænkelser.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte den **15. december 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Indien, født i 1964. Indrejst i juli 1999. Ansøgeren havde været medlem af AISSF siden 1985. I forbindelse med deltagelse i demonstrationer for partiet blev ansøgeren adskillige gange kortvarigt anholdt og fysisk mishandlet. I 1996 blev han under besøg hos sin moder opsøgt af politiet, som udsatte ham for et alvorligt fysisk overgreb. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været medlem af AISSF siden 1985, og at han i perioden indtil 1989-1990, hvor hans aktiviteter ophørte, alene havde udført aktiviteter af begrænset og ikke-profileret karakter, herunder deltagelse i massedemonstrationer. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgerens medlemskab af AISSF indebar, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede en asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren i forbindelse med en demonstration i 1988 blev anholdt og tilbageholdt i 3 dage og herunder udsat for tortur. Flertallet bemærkede herefter, at ansøgerens forklaring til sagen og i nævnsmødet på flere punkter havde været divergerende og uklar. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring fandt flertallet det imidlertid afgørende, at ansøgeren ikke fremstod som en person, der afgav en forklaring, som ikke var selvoplevet. Flertallet fandt, at de væsentlige usikkerheder, som ansøgerens forklaring efterlod, måtte vurderes i lyset af den alvorlige tortur, som ansøgeren havde oplyst om straks fra begyndelsen af sagen, og som var nærmere beskrevet i den foreliggende lægerapport af 5. december 2000 fra Amnesty Internationals lægegruppe. Flertallet lagde herefter til grund, at ansøgeren også i 1996 i forbindelse med besøg på sin moders bopæl i Punjab blev opsøgt af politiet, der udsatte ansøgeren for alvorlig vold. Selvom baggrunden for politiets henvendelse fremstod som usikker, fandt flertallet herefter, at ansøgerens tydeligt tilkendegivne subjektive væsentlige frygt for en tilbagevenden fremstod således velbegrundet, at det ikke burde kræves, at ansøgeren på ny tog ophold i Indien, hvorfor ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR9/1

Det forekommer jævnligt, at Flygtningenævnet ikke fuldt ud kan lægge ansøgerens forklaring til grund, og at forklaringen således tilsidesættes på et eller flere punkter. I andre tilfælde, hvor nævnet ikke finder, at ansøgeren har meddelt de fornødne oplysninger, stadfæstes Udlændingestyrelsens afgørelse. Der vil oftest være tale om betydelige mangler, divergenser eller lignende, før nævnet henviser til udlændingelovens § 40, stk. 1.

Som eksempler på sager, hvor der udtrykkeligt er henvist til udlændingelovens § 40 kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **19. januar 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger angiveligt fra Irak, født i 1968. Indrejst i februar 1998. Ansøgeren var født og opvokset i Irak, men hun var etnisk armenier og kristen af trosretning. Ansøgerens forældre stammede fra Tyrkiet. Ansøgeren talte armensk. **Flygtningenævnets flertal** bemærkede, at det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhvilede en asylansøger at meddele de oplysninger, som var nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse i henhold til loven kunne gives. Det fulgte heraf, at en udlænding, der søgte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, måtte sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, udlændingen påberåbte sig. Flertallet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun var irakisk statsborger, ligesom flertallet efter det foreliggende heller ikke kunne lægge noget andet statsborgerskab til grund. Flygtningenævnets flertal bemærkede herved, at ansøgeren vedvarende havde fastholdt slægtsforholdet til den angivelige broder, at sidstnævnte havde oplyst at være armensk statsborger, og at dette forhold var underbygget gennem oplysningerne om broderens asylsag i Tyskland og dennes udrejse fra Tyskland. Endvidere måtte det tillægges vægt, at den iværksatte sprogtest både pegede på Nordirak og et område i Armenien, og at ansøgeren havde udvist et omend begrænset lokalkendskab vedrørende Zakho-området. Flertallet forkastede herefter ansøgerens forklaring. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko herfor. BR9/2

Nævnet **stadfæstede** den **26. april 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria, født i 1968. Indrejst i juni 1998. Ansøgeren havde været i hæren, og han blev involveret i et kupforsøg. **Flygtningenævnet** udtalte, at efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhvilede det en asylansøger at meddele de nødvendige oplysninger til bedømmelse af, om der var grundlag for at meddele opholdstilladelse. Det fulgte heraf, at en ansøger skulle sandsynliggøre sin identitet og det asylgrundlag, som udlændingen påberåbte sig. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgerens forklaring om identitet, familieforhold, tidsangivelser for ansættelse i militæret og for kupforsøget samt pasforhold havde været divergerende og til dels modstridende. Hertil kom, at ansøgerens forklaring om sin medvirken til kupforsøget havde været præget af stor usikkerhed og i øvrigt fremstod som konstrueret. Det bemærkedes endvidere, at ansøgeren først søgte om opholdstilladelse efter nogen tids ophold her i landet i forbindelse med, at han blev antruffet af politiet. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren ikke på troværdig måde havde sandsynliggjort, at han var forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylrelevante overgreb. Flygtningenævnet forkastede herefter ansøgerens forklaring om sit asylgrundlag. BR9/3

4.7 Sagsbehandlingen

Grundlaget for Flygtningenævnets virksomhed er udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1, hvorefter Udlændingestyrelsens afgørelser, hvorved der er meddelt afslag på opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, indbringes for Flygtningenævnet.

4.7.1 Behandlingsformer

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 53, stk. 2, og § 56, stk. 2.

Den mundtlige behandlingsform anvendes som udgangspunkt i spontansager samt i bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager, medens ambassadesager, dvs. sager der behandles efter udlændingelovens § 7, stk. 4, og statusændringssager som udgangspunkt behandles på skriftligt grundlag, jf. § 56, stk. 4, nr. 3, og § 56, stk. 4, nr. 2.

I henhold til udlændingelovens § 56, stk. 1, og § 14 i Flygtningenævnets forretningsorden, har formanden bemyndiget nævnssekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne. I særlige tilfælde forelægger sekretariatet sagerne for formanden.

Spontansager samt bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager kan f.eks. visiteres til skriftlig behandling, såfremt ansøgeren på grund af alder eller sygdom har svært ved at give møde – samt for bortfalds- og inddragelsessagerne, såfremt klageren ikke opholder sig i Danmark, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 6.

Grundlaget for at behandle en ambassadesag på mundtligt nævnsmøde vil ofte være, at det findes nødvendigt, at en herboende slægtning (reference) afgiver forklaring for nævnet.

4.7.2 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure for så vidt angår sager vedrørende mindreårige uledsagede flygtningebørn og sager, hvor Udlændingestyrelsen, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som af Rigspolitichefen er indberettet som sigtet eller dømt for kriminalitet, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens § 35, for at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a, er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sager som omfattes af proceduren i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på 1 ½ -2 måneder.

4.7.3 Forberedelse af nævnsmødet

I henhold til udlændingelovens § 55, stk. 1, kan Flygtningenævnet beskikke en advokat for ansøgeren. Bestemmelsen er således fakultativ, men i praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævn samt som udgangspunkt i ambassadesager, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4.

Ved modtagelsen af sagen anmoder Flygtningenævnets sekretariat ansøgeren om inden 10 dage at fremsætte ønske om at få beskikket en bestemt advokat. Ønsker ansøgeren ikke beskikkelse af en bestemt advokat, vælger sekretariatet en advokat for den pågældende. Sekretariatet beskikker alene advokater, som anses for at være fortrolige med at føre sager for nævnet, ligesom sekretariatet bestræber sig på at beskikke advokater i samme lokalområde, som ansøgeren er bosiddende i. Flygtningenævnet har til brug herfor oprettet en liste over advokater, der modtager beskikkelse i sager, der behandles i nævnet. Der er ingen betingelser for at blive optaget på advokatlisten.

Ansøgeren og advokaten har inden nævnsmødet mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at holde møde med tilstedeværelse af en tolk.

Som udgangspunkt udsendes der senest 14 dage før nævnsmødet en indkaldelse til advokaten og ansøgeren. Af indkaldelsen fremgår dato, tidspunkt og sted for mødet samt hvilket sprog, der vil blive tolket på.

4.7.4 Udeblivelse og lovligt forfald

Såfremt ansøgeren ikke meddeler lovlig forfald forud for et mundtligt nævnsmøde, og det kan lægges til grund, at ansøgeren er blevet bekendt med indkaldelsen til nævnsmødet, behandles sagen uden ansøgerens deltagelse, jf. Flygtningenævnets forretningsorden §§ 21 og 22. Den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsens repræsentant får lejlighed til at fremkomme med bemærkninger til sagen, hvorefter Flygtningenævnet træffer afgørelse, såfremt nævnet ikke af andre grunde finder, at sagens behandling bør udsættes.

Dokumenterer ansøgeren efter nævnsmødet at have haft lovligt forfald, eksempelvis ved sygdom, genoptager nævnet sagen til behandling ved et nyt mundtligt nævnsmøde, hvor ansøgeren får lejlighed til at afgive forklaring, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 21, stk. 2.

4.7.5 Nævnsmødet og nævnets afgørelse

Nævnets møder er ikke offentlige i henhold til Flygtningenævnets forretningsorden § 18, stk. 1. Det bemærkes herved, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren forklarer frit og uddybende om de relevante forhold, herunder ofte meget personfølsomme oplysninger. Som det fremgår af UNHCR's Handbook pkt. 200 er en asylansøger i en særlig sårbar situation, hvorfor det er afgørende, at der etableres en fortrolighed mellem ansøgeren og sagsbehandlerne, således at ansøgeren føler, at han kan forklare om sine forhold. Samtidig har ansøgeren brug for den størst mulige beskyttelse, hvorfor asylsagen behandles i fortrolighed for at beskytte

ansøgeren og eventuel tilbageværende familie eller bekendte i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Under mundtlige nævnsmøder deltager foruden ansøgeren og advokaten, en tolk og en repræsentant fra Udlændingestyrelsen. De mødende får ved mødets begyndelse oplyst, at det skriftlige materiale i sagen samt baggrundsmateriale er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Tolkningen vil som udgangspunkt foregå til og fra ansøgerens modersmål. Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er godkendt af Rigspolitechefen og optaget på Rigspolitechefens tolkeliste.

Under mødet får ansøgeren lejlighed til at afgive forklaring og svare på spørgsmål. Derefter får advokaten og repræsentanten fra Udlændingestyrelsen lejlighed til at fremkomme med afsluttende bemærkninger, hvorpå ansøgeren får det sidste ord. Ansøgeren, advokaten, tolken og styrelsens repræsentant forlader derefter nævnlokalet. Straks herefter voterer nævnets medlemmer og afgørelsens konklusion indføres i en forhandlingsprotokol, ligesom der udfærdiges en skriftlig beslutning, som indeholder en gengivelse af sagens oplysninger samt nævnets afgørelse og præmisserne herfor. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 25, stk. 1. Som udgangspunkt vil nævnets beslutning blive forkyndt for ansøgeren umiddelbart i forlængelse af nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den truffe beslutning. Ansøgeren, advokaten og Udlændingestyrelsens repræsentant får udleveret et eksemplar af beslutningen.

I sager, der er behandlet på skriftligt grundlag, træffer nævnet efter mundtlig votering afgørelse i sagen på baggrund af sagens akter samt de foreliggende baggrundsoplysninger. Afgørelsen udfærdiges af formanden på baggrund af de afgivne vota under eller snarest efter nævnsmødet og sendes til ansøgeren og/eller den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen.

Hvis en sag udsættes med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger, vil det indkomne materiale og advokatens eventuelle bemærkninger dertil normalt blive udsendt til nævnets medlemmer, hvorefter sagen færdigbehandles ved skriftlig votering blandt medlemmerne, jf. herved Flygtningenævnets forretningsorden § 28.

4.7.6 Sagen afsluttes uden afgørelse

Såfremt en asylansøger registreres som forsvundet i udlændingeregistret og ansøgerens opholdssted ikke er Rigspolitechefen, Den Central Politiafdeling (DCP) bekendt, eller såfremt en asylansøger frafalder sin klage over Udlændingestyrelsens afgørelse, afsluttes sagsbehandlingen i Flygtningenævnet, og sagen returneres til Udlændingestyrelsen.

Begærer Udlændingestyrelsen en asylsag retur til styrelsen med henblik på at meddele opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, kan sagen som udgangspunkt returneres, uanset hvilket stadie sagen befinder sig på i Flygtningenævnet. Såfremt Udlændingestyrelsen begærer en asylsag tilbagesendt med henblik på at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, kontakter Flygtningenævnet den beskikkede advokat eller asylansøgeren, hvor der endnu ikke er beskikket en advokat, med henblik på at klarlægge, om ansøgeren ønsker at fastholde klagen.

Styrelsen kan som udgangspunkt ikke begære en sag tilbagesendt blot med henblik på en vurdering af nye oplysninger, der er fremkommet efter styrelsens afgørelse. Det må i disse tilfælde overlades til det konkrete nævn at træffe beslutning om, hvorvidt de nye oplysninger giver grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i 1. instans.

4.8 Genoptagelse

Efter udlændingelovens § 56, stk. 7, er nævnets afgørelser endelige, hvilket indebærer, at nævnets afgørelser ikke kan efterprøves af domstolene. Højesteret udtalte sig senest herom i dom af 26. januar 2001 (UfR 2001.861), hvoraf det fremgår, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. Højesteret har ligeledes i tidligere domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157) og 29. april 1999

(UfR 1999.1243.) udtalt, at foreligger der ikke sådanne omstændigheder, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7.

Det bemærkes, at Folketingets Ombudsmands virksomhed ifølge § 58 a i udlændingeloven ikke omfatter Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Efter Flygtningenævnets afgørelse kan ansøgeren således alene anmode nævnet om genoptagelse af sagen.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 6, at formanden for det konkrete nævn har kompetence til at træffe afgørelse i sager, hvor der er anmodet om genoptagelse, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Såfremt formanden for det konkrete nævn finder, at det er tvivlsomt, om der er grundlag for at genoptage sagen, kan formanden beslutte, at det nævn, der først afgjorde sagen, skal tage stilling til selve genoptagelsesspørgsmålet ved skriftlig votering, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 6.

Derudover kan formanden for det konkrete nævn genoptage en sag med henblik på at lade det nævn, der først afgjorde sagen, tage stilling til sagen på ny enten ved skriftlig votering, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 29, 3. pkt., eller under et møde ved mundtlig votering, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 29, 4. pkt. Formanden kan endvidere beslutte, at sagen berammes til nyt mundtligt nævnsmøde, eksempelvis hvor ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet, men hvor denne efterfølgende godtgør at have haft lovligt forfald, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 21, stk. 1.

Det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 53, stk. 8, at spørgsmålet om, hvorvidt en sag skal genoptages, kan afgøres ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen. Genoptages sagen, kan afgørelsen i den genoptagne sag enten træffes ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, eller ved at sagen behandles af et nyt nævn.

Folketingets Ombudsmand har tidligere udtalt sig om spørgsmålet om nævnets behandling af anmodninger om genoptagelse af en afgjort sag. Ombudsmanden udtalte bl.a., at genoptagelse af en asylsag af retssikkerhedsmæssige hensyn bør ske enten for det samme nævn, eventuelt ved skriftlig votering, eller således, at det anderledes sammensatte nævn foretager en ny og fuldstændig gennemgang af sagen. Der henvises til Formandskabets 2. beretning, side 25-26, og Ombudsmandens beretning 1987, s. 93-94.

I et andet tilfælde har Folketingets Ombudsmand udtalt sig om spørgsmålet om nævnsmedlemmers habilitet. I den konkrete sag blev sagen behandlet af et andet nævn end det, der oprindeligt havde truffet afgørelse i sagen. Ombudsmanden fandt ikke, at der forelå inhabilitet, selvom flere af nævnets medlemmer tidligere havde truffet afgørelse i sagen. Der henvises til Formandskabets 4. beretning, s. 61.

Efter udlændingelovens § 53, stk. 8, er der hjemmel til, at et medlem, der har forfald, i visse tilfælde kan erstattes med et medlem fra samme myndighed eller organisation. Efter Flygtningenævnets forretningsorden § 31, stk. 2, afgiver sekretariatet efter forelæggelse for nævnets formand indstilling til Indenrigsministeriet om udpegning eller beskikkelse af et andet medlem. Der tages navnlig hensyn til, om retssikkerhedsmæssige hensyn er til hinder derfor. Sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor ansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde.

En anmodning om genoptagelse har ifølge udlændingelovens § 33, stk. 7, 1. pkt., som udgangspunkt ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Såfremt en sag begæres genoptaget inden udrejsefristens udløb, vil Flygtningenævnet tage stilling til, om anmodningen giver grundlag for udsættelse af udrejsefristen. Anmodningen om genoptagelse skal være modtaget inden udrejsefristens udløb, hvilket vil sige, at den skal være modtaget i Flygtningenævnet indenfor almindelig kontortid senest på dagen, hvor udrejsefristen udløber. Er udrejsefristen fastsat til en lørdag eller en søn- og helligdag, skal anmodningen være Flygtningenævnet i hænde indenfor normal kontortid sidste hverdag, før udrejsefristen udløber.

Spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen forelægges af sekretariatet for formanden for det konkrete nævn. Anmodningen tillægges kun opsættende virkning, hvis der er konkrete holdepunkter for at antage, at det i

anmodningen anførte vil kunne føre til en ændret afgørelse.

Hvis anmodningen om genoptagelse indgives efter fristens udløb, kan udrejsefristen ikke udsættes, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 2. pkt.

Ved afgørelsen af om en sag skal genoptages, skal nævnet vurdere, om der er fremkommet sådanne nye væsentlige oplysninger eller synspunkter i forhold til det oprindelige afgørelsesgrundlag, at disse oplysninger kan føre til en ændret vurdering af sagen. Nævnet sammenholder således de nye oplysninger eller synspunkter med de tidligere afgivne oplysninger i sagen.

Såfremt der findes grundlag for at genoptage en sag, udsættes udrejsefristen under genoptagelsessagens behandling.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har fundet, at der forelå sådanne væsentlige nye oplysninger, at sagen blev genoptaget kan nævnes:

Nævnet meddelte den **23. august 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til en pakistansk mand, født i 1960, indrejst i maj 1998. Under den oprindelige behandling af sagen havde ansøgeren forklaret, at han gentagne gange havde været tilbageholdt. Ansøgeren var medlem af PPP. I juli 1997 udgav ansøgeren en bog, hvori han blandt andet havde beskrevet sine oplevelser i forbindelse med sin tilbageholdelse. Ansøgeren fik oplysning om, at han risikerede problemer med militæret grundet bogen, hvorefter ansøgeren flyttede og blev medlem af ANP med henblik på at opnå beskyttelse. I juni 1999 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnets flertal lagde vægt på, at ansøgeren havde kunnet opholde sig i hjemlandet fra bogudgivelsen i juli 1997 og frem til udrejsen i maj 1998, at han i den periode fik udgivet artikler, ligesom han i december 1997 deltog i en offentlig pressekonference, at han udrejste legalt med sit eget ægte pas, og at han først ansøgte om asyl i november 1997. Under disse omstændigheder, og idet det af ansøgeren i nævnsmødet fremlagte materiale ikke kunne føre til et andet resultat, kunne det ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko herfor. I november 1999 blev der anmodet om genoptagelse af sagen. I den forbindelse blev der henvist til den ændrede politiske situation i Pakistan, hvor militæret havde tilegnet sig magten ved et kup. Efter skriftlig votering blandt nævnets medlemmer besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen. **Flygtningenævnet** udtalte, at efter den nu ændrede situation i hjemlandet, hvor militæret havde overtaget magten, forelå der en politisk ændret situation i hjemlandet. Et **flertal af Flygtningenævnet** fandt, at da ansøgeren under sit virke i hjemlandet ubestridt havde udtalt sig kritisk over for militæret, kunne det ikke afvises, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede asylbegrundende forfølgelse. BR9/4

Efter almindelige forvaltningsretlige principper kan det påhvile nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere står i udsendelsesposition, såfremt der er fremkommet nye væsentlige oplysninger, der forrykker nævnets beslutningsgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagelsesspørgsmålet. Nævnet har i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompetence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderligere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlændingelovens § 31. Et eksempel herpå fra beretningsperioden er nævnets berostillelse af de tvangsmæssige udsendelser af libanesiske statsborgere med tilknytning til den sydlibanesiske hær (SLA) med henblik på via Udenrigsministeriet at søge oplysninger om situationen i Sydlibanon efter Israels tilbagetrækning i foråret.

Kapitel 5

Udvalgte asylretlige problemstillinger

5.1 Tortur

Tortur er ikke nævnt som en asylbegrundende omstændighed i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, men da tortur må anses for en konkret og individuel forfølgelse, og ofte som en følge af de i konventionen nævnte forhold, vil det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller torturlignende behandling, være af væsentlig betydning for vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, er opfyldt. Heraf følger imidlertid efter nævnets opfattelse ikke, at betingelserne for at meddele asyl kan anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i hjemlandet.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur, og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

5.1.1 Nævnets praksis vedrørende tortur

Fra nævnets praksis kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet meddelte den **29. marts 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Sri Lanka, født i 1969. Indrejst i april 1998. Klageren var etnisk tamil og hindu. Klageren havde forud for nævnsbehandlingen været underkastet en torturundersøgelse foretaget af Retspatologisk Afdeling, en speciallæge i rheumatologi samt Retspsykiatrisk Klinik. Ansøgeren fandtes ved undersøgelsen at have været udsat for tortur. Udlændingestyrelsen meddelte på baggrund af torturundersøgelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. **Flygtningenævnet** lagde klagerens forklaring under nævnsbehandlingen til grund. Det fremgik heraf, at klageren havde udført omfattende aktiviteter for LTTE, og at dette var almindeligt kendt i området, samt at klageren under en tilbageholdelse havde været udsat for grov tortur. Det kunne derfor ikke udelukkes, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse af grunde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR9/5

Nævnet meddelte den **23. august 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsløs kurder fra Syrien, født i 1956. Indrejst i maj 1998. Ansøgeren havde som statsløs kurder ingen rettigheder i Syrien. I den første halvdel af 1980'erne og fra begyndelsen af 1990'erne var ansøgeren udsat for gentagne tilbageholdelser. Endvidere var ansøgeren udsat for husransagninger, hvor myndighederne konfiskerede kurdisk-relaterede bøger. **Flygtningenævnets flertal** kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Flertallet havde herved lagt vægt på ansøgerens forklaring om anholdelserne og torturen, den retspsykiatriske erklæring og ansøgerens fremtoning under nævnsmødet samt de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for statsløse kurdere i Syrien. Da flertallet endvidere lagde til grund, at den forfølgelse, ansøgeren havde været udsat for, var etnisk begrundet, fandt flertallet, at ansøgeren opfyldte betingelserne for asyl i udlændingelovens § 7, stk. 1. BR9/6

Nævnet meddelte den **5. september 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Cameroun, født i 1977. Indrejst i maj 1998. Ansøgeren havde været tilknyttet SDF, i hvilken forbindelse han havde fungeret som valgobservatør. Ansøgeren havde i forbindelse med valg i 1997 opdaget valgsvindel, hvilket han meddelte SDF. Der opstod kampe mellem tilhængere af SDF og tilhængere af CPDM, og ansøgeren blev anholdt og fængslet i to uger. Ansøgeren blev efterfølgende 2 gange fængslet, hvor han i forbindelse med den seneste fængsling blev udsat for tortur i form af støvlespark og elektriske stød på testiklerne, ligesom han blev hængt op i en balancier. Ansøgeren blev oprindeligt af Udlændingestyrelsen meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I forbindelse med sagens behandling i Flygtningenævnet den 2. februar 1999 fandt et flertal af nævnets medlemmer, at ansøgeren skulle underkastes en torturundersøgelse. Efter resultatet af torturundersøgelsen genoptog Udlændingestyrelsen den oprindelige afgørelse og meddelte ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren påklagede herefter afgørelsen til nævnet med påstand om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnets flertal** fandt på det foreliggende ikke at kunne afvise, at fængslingen skyldtes ansøgerens politiske tilhørsforhold og aktiviteter. Herefter fandt flertallet, at den forfølgelse, som ansøgeren havde været udsat for i hjemlandet, skyldtes forhold, som var omfattet af flygtningekonventionen, og meddelte således ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR9/7

Danmark er på flygtningeområdet udover flygtningekonventionen bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt. Af særlig betydning for Flygtningenævnets virksomhed er blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

(herefter EMRK), som i 1992 ved lov er gjort til en del af dansk ret, og FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (herefter torturkonventionen).

Det følger således af EMRK artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller vanærende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt eksteritorial virkning og indebærer således et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbudet indbærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i artikel 1. Samme konventions artikel 16 indebærer endvidere et forbud mod udsendelse af en udlænding til et land, hvor der er risiko for, at den pågældende vil blive udsat for grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Danmarks forpligtelser efter blandt andet disse konventioner kan i situationer, hvor en asylansøger er omfattet af bestemmelserne, men hvor grundlaget for ansøgningen ligger uden for flygtningekonventionens anvendelsesområde, danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto status), under henvisning til, at der foreligger lignende grunde som anført i konventionen eller andre tungtvejende grunde, der medfører velbegrundet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, hvorefter det ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland.

Når tortur angives som en del af asylgrundlaget, kan momenter som torturens karakter, herunder overgrebenes omfang, grovhed og hyppighed, tidspunktet for overgrebene set i forhold til ansøgerens udrejse samt ansøgerens alder, tillægges betydning for sagens afgørelse. Det bemærkes, at den udøvede tortur kan antage karakter af såvel grove psykiske som grove fysiske overgreb.

Som eksempel på en nævnsafgørelse, hvor det tillagdes betydning, at overgrebene lå tilbage i tid, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **6. juni 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1967. Indrejst i januar 1999. Ansøgeren var aktiv for det legale parti Sippah-Sahaba. Ansøgeren arrangerede transport for partiets medlemmer i forbindelse med møder og demonstrationer og assisterede partiets ledere. Ansøgeren blev flere gange falsk anklaget for diverse forbrydelser og i denne forbindelse tilbageholdt og udsat for overgreb. **Flygtningenævnet** tilsidesatte på væsentlige punkter ansøgerens forklaring. Ansøgeren havde forklaret upræcist og divergerende om de angivne tilbageholdelser, varigheden heraf og baggrunden herfor. Ansøgeren havde også på andre punkter forklaret upræcist og undvigende, blandt andet om sine opholdssteder og om, hvorledes han formåede at opretholde sit arbejde på trods af myndighedernes angivelige eftersøgning af ham. Ved bedømmelsen af ansøgerens troværdighed havde nævnet endvidere lagt vægt på, at der var uoverensstemmelser mellem indholdet af de fremlagte kopier af dokumenter og ansøgerens forklaring, samt at der forekom uoverensstemmelser mellem dokumenterne. Foreholdt uoverensstemmelserne med hensyn til de falske anklager, havde ansøgeren udbygget sin forklaring med angivelse af, at der havde været flere forskellige sager, hvilket dog ikke fremgik af de forklaringer, han tidligere havde afgivet. På denne baggrund kunne Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren i de senere år forud for sin udrejse havde været forfulgt af myndighederne på grund af det angivne tilhørsforhold til den religiøse organisation Sippah-Sahaba. Uanset om det herefter - på baggrund af den foretagne torturundersøgelse - lagdes til grund, at ansøgeren på et tidspunkt havde været udsat for tortur, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette nu kunne føre til asyl, idet Flygtningenævnet lagde ansøgerens oprindelige forklaring til grund, hvorefter den angivne tortur fandt sted i 1993. Det bemærkedes i den forbindelse, at Flygtningenævnet på baggrund af ansøgerens usikre og divergerende forklaringer ikke på det foreliggende grundlag fandt at kunne fastslå, at årsagen til tilbageholdelsen i 1993 skulle have sammenhæng med hans politiske tilhørsforhold. BR9/8

En asylansøgers velbegrundede frygt for overgreb ved en tilbagevenden til sit hjemland kan føre til meddelelse af asyl, såfremt den støttes af en objektivt funderet antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb. I nævnets vurdering heraf indgår blandt andet oplysninger om, hvorvidt der i ansøgerens hjemland foregår systematiske, alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne.

Endvidere kan der efter nævnets praksis meddeles asyl i tilfælde, hvor det kan lægges til grund, at ansøgeren har været udsat for tortur inden flugten til Danmark, og hvor den pågældendes betydelige subjektive frygt som følge af overgrebene derfor anses for velbegrundet, selvom der efter en objektiv vurdering ikke anses at være risiko for yderligere forfølgelse ved en tilbagevenden. Typisk vil den stærke subjektive frygt være forbundet med grove overgreb rettet mod ansøgeren selv eller dennes nærmeste.

Fra nævnets praksis kan nævnes følgende afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til subjektiv frygt forårsaget af tortur som asylgrundlag:

Nævnet meddelte den **31. oktober 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1967 (M) og 1971 (K), samt 4 børn. Indrejst i maj 1999. Ansøgerne var etniske albanere og muslimer af trosretning. Den mandlige ansøger havde forsynet UCK med brændstof, og han var i den forbindelse blevet anholdt og afhørt af det serbiske politi, der blandt andet havde slået ham med en træknippel på underarmen til pulsåren sprang. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder at ansøgeren havde været tilbageholdt af serberne i 2½ uge omkring årsskiftet 1998/1999 og under tilbageholdelsen havde været udsat for massive overgreb i form af slag på armene og på kroppen. Herefter, og når hensås til de i sagen foreliggende lægelige oplysninger om, at den mandlige ansøger fortsat var stærkt påvirket af de overgreb, ansøgeren havde været udsat for, samt på ansøgerens fremtræden under nævnsbehandlingen, fandt Flygtningenævnet ikke, at det burde kræves, at ansøgeren og hans familie vendte tilbage til Kosovo. BR9/9

Nævnet meddelte den **14. november 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1984. Indrejst i oktober 1999. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at han var etnisk hazara og shiamuslim, og at to af hans brødre var blevet dræbt under kampe for Wahdat. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgeren i september 1996 som 12-årig blev tilbageholdt af Taleban og udsat for grove fysiske overgreb, og at han alene blev løsladt ved hjælp af faderens bestikkelse. Endelig lagdes det efter de lægelige oplysninger til grund, at ansøgeren fortsat havde alvorlige psykiske problemer som følge af den tortur, han havde været udsat for. Uanset at der var forløbet flere år siden den pågældende episode fandt sted, og uanset at ansøgeren i disse år havde kunnet opholde sig i hjemlandet uden problemer, fandt Flygtningenævnet på baggrund af de lægelige oplysninger og den betydelige subjektive frygt, som ansøgerens fremtræden under nævnsmødet havde bekræftet, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR9/10

Nævnet **stadfæstede** den **19. december 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i juni 1979. Indrejst i oktober 1999. Ansøgeren var bosnisk muslim fra Srebrenica. Efter serbernes indtagelse af Srebrenica flygtede ansøgeren mod Serbien. Undervejs søgte han efter sin fader blandt en masse lig. I august 1995 blev han anholdt ved grænsen. Han blev anbragt i fangelejre, hvor han udførte tvangsarbejde og blev udsat for alvorlig psykisk og fysisk vold. I april 1996 blev han løsladt, hvorefter han rejste til Føderationsområdet, hvor han opholdt sig indtil sin udrejse. Ansøgeren havde ar og nyreproblemer som følge af overgrebene, og siden opholdet i fangelejrene havde han lidt af søvnproblemer og mareridt. **Flygtningenævnet** kunne lægge ansøgerens forklaring til grund og kunne ligeledes lægge til grund, at ansøgeren ikke kunne vende tilbage til Republika Srpska. Efter baggrundsoplysningerne fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke risikerede asylbegrundende overgreb i Føderationsområdet, hvor han havde opholdt sig uden problemer i længere tid før sin udrejse. På denne baggrund fandt nævnet, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i Føderationsområdet. Nævnet fandt ikke, at ansøgerens subjektive frygt for en tilbagevenden kunne begrunde et andet resultat. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens traumatiserende oplevelser lå flere år tilbage, og at han i de følgende år havde opholdt sig i Føderationsområdet. Nævnet fandt på denne baggrund ikke, at ansøgerens subjektive frygt for en tilbagevenden var begrundet i sådanne objektive omstændigheder i forhold til Føderationsområdet, at der var grundlag for at meddele asyl. Det af ansøgeren i øvrigt anførte kunne ikke føre til et andet resultat. BR9/11

Ved vurderingen af om asyl skal meddeles, træffer nævnet afgørelse efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder. I sager, hvor tortur påberåbes som en del af asylgrundlaget, kan det forekomme, at nævnet finder det nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om torturen før der træffes afgørelse i sagen. Nævnet kan som et led i dets officialvirksomhed for eksempel foranstalte en torturundersøgelse af ansøgeren. Beslutning herom kan typisk først træffes under nævnsmødet, idet nævnets vurdering af nødvendigheden heraf ofte afhænger af ansøgerens forklaring, herunder ansøgerens troværdighed.

Træffer nævnet beslutning om, at sagen bør udsættes med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse, kan nævnet vælge enten at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen, eller selv foranstalte undersøgelsen ved at anmode Udlændingestyrelsen om via Retsmedicinsk Institut at foranledige en nærmere undersøgelse af ansøgeren med henblik på en vurdering af, hvorvidt eventuelle objektive fund kan karakteriseres som udslag af fysisk tortur. Endvidere foretages en undersøgelse på Retspsykiatrisk Klinik, hvor der udarbejdes psykiatrisk erklæring. Der kan derudover foretages andre speciallægeundersøgelser. Disse undersøgelser sammenfattes efterfølgende i en konklusion.

Resultatet af torturundersøgelsen indgår herefter som en del af nævnets samlede beslutningsgrundlag. Hvis der i sagen foreligger andre lægelige oplysninger, herunder erklæringer fra Amnesty Internationals lægegruppe, indgår disse tillige i grundlaget for sagens afgørelse.

Som eksempler på, at nævnet har foranlediget en torturundersøgelse af asylansøgeren, kan nævnes:

Nævnet meddelte den **22. februar 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1966. Indrejst i november 1998. Ansøgeren havde arbejdet for Harakat Islami. Ansøgeren var tilbageholdt to gange af Wahdat. Derudover blev ansøgeren tilbageholdt af Taleban, hvor han blev udsat for tortur. Der blev foranstaltet en torturundersøgelse. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var etnisk hazara og shiamuslim, og at han havde været tilknyttet til Harakat Islami. Efter den retsmedicinske undersøgelse fandt Flygtningenævnet endvidere, at ansøgeren havde været udsat for tortur. Herefter fandt Flygtningenævnet ikke, at det kunne kræves, at ansøgeren vendte tilbage til Afghanistan. BR9/12

Nævnet meddelte den **28. marts 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1968. Indrejst i oktober 1998. Ansøgeren havde som asylmotiv anført, at han stillede sin forretning og sit hjem til rådighed for PPP, der benyttede lokalerne som partikontor i forbindelse med det forestående valg i 1998. Han støttede partiet økonomisk. Dagen efter valget blev han anholdt. Muslim League krævede, at politiet anklagede nogen for drabene på to af deres medlemmer. De ville have ansøgeren til at tilstå drabene, idet han sympatiserede med PPP. I alt blev han tilbageholdt tre gange. Under den tredje tilbageholdelse blev han slået under fodsålerne. Han blev bundet på hænder og fødder. Han blev endvidere hængt op i et bildæk og slået over hele kroppen. Ved et nævnsmøde besluttede nævnet at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse. I Retsmedicinsk Instituts rapport over den foretagne undersøgelse konkluderedes, at den psykiatriske undersøgelse ikke var entydig, men at de fysiske fund kunne være opstået som oplyst, og det kunne derfor ikke afvises, at undersøgte havde været offer for tortur. Sagen blev herefter behandlet på et nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** kunne efter indholdet af den foretagne torturundersøgelse ikke afvise, at ansøgeren havde været udsat for grov tortur. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at torturen var udøvet mod ham som led i en politisk forfølgelse. Under disse omstændigheder fandt nævnet, at der burde meddeles ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR9/13

Nævnet meddelte den **29. september 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien, født i 1968. Indrejst i maj 1999. Ansøgeren havde som asylmotiv anført, at han i fire måneder havde været fængslet hos Statssikkerhedstjenesten, hvorunder han blev udsat for tortur. Han led af en stærk frygt for på ny at blive fængslet. Under et møde i Flygtningenævnet, hvor ansøgeren afgav forklaring, blev det besluttet at udsætte sagen med henblik på at få foretaget en torturundersøgelse af ansøgeren. Sagen blev herefter afgjort efter skriftlig votering blandt nævnets medlemmer. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde været fængslet i 14 måneder frem til august 1998 beskyldt blandt andet for valutasmugling og samarbejde med udenlandske efterretningstjenester. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde forklaret herom under hele sagens behandling. Flygtningenævnet lagde desuden til grund, at ansøgeren under fængslingen var udsat for tortur. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens forklaring herom støttedes af konklusionen i Retsmedicinsk Instituts torturundersøgelse af ansøgeren. På den baggrund burde det ikke kræves, at ansøgeren vendte tilbage til Syrien. BR9/14

Nævnet meddelte den **25. oktober 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Yemen, født i 1972. Indrejst i februar 1999. Ansøgeren havde som asylmotiv anført, at han havde været medlem af og politisk aktiv for Al-Rabta, som kæmpede for det sydlige Yemens løsrivelse. Nævnet foranstaltede en torturundersøgelse. Efter undersøgelsens konklusion var de lægelige fund fuldt forenelige med følger efter tortur som oplyst. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været politisk aktiv og i den anledning var fængslet cirka syv måneder i 1998 og 1999, hvorefter han fik hjælp til at flygte. Efter

torturundersøgelsen lagdes det videre til grund, at ansøgeren under fængselsopholdet havde været udsat for tortur. På den baggrund fandt nævnet, at ansøgeren opfyldte betingelserne for meddelelse af asyl. BR9/15

Som eksempler på andre sager, hvor tortur har været påberåbt som en del af asylmotivet, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet meddelte den **15. november 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Indien, født i 1970. Indrejst i december 1998. Ansøgeren var sikh fra Punjab. Han var flere gange blevet opsøgt af sikh-terrorister, som tvang ham til at give dem mad og husly. På grund af dette, blev han tilbageholdt af politiet flere gange, hvorunder han blev udsat for tortur. Han blev dog hver gang løsladt. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset at ansøgeren på en række punkter fandtes at have forklaret upræcist om sin færd, blev det lagt til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt 3 gange af politiet, og at han i forbindelse hermed havde været udsat for tortur. Der blev herved lagt vægt på indholdet af fremlagte lægeerklæringer sammenholdt med det foreliggende baggrundsmateriale. Hertil kom, at ansøgeren fremstod med et tydeligt præg af subjektiv frygt. BR9/16

5.1.2 Sager indbragt for FN's Torturkomité

FN's torturkomité blev oprettet i 1984 og begyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de deltagende stater. De deltagende stater skal afgive beretninger til Komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. I tilfælde, hvor komitéen kommer i besiddelse af information om, at der i en medlemsstat foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser, har Komitéen mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i det pågældende land. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. På nuværende tidspunkt har 119 lande ratificeret konventionen, mens 39 - først og fremmest vestlige - lande tillige har tiltrådt artikel 22. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling efter artikel 22. Således skal sagens fakta falde inden for Komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod refoulering af en person til en anden stat, hvis der er vægtige grunde til at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur. Komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til den praktiske udsendelse af klageren under Komitéens behandling af sagen. Komitéen har siden 1994, hvor man modtog første sag, behandlet cirka 50 sager vedrørende artikel 3.

I oktober 1999 blev Danmark for første gang indbragt for FN's torturkomité. Det drejede sig om to sager, hvor Flygtningenævnet havde truffet beslutning om afslag på asyl og udsendelse til hjemlandet.

Den første sag vedrørte en kvindelig statsborger fra Ecuador, der indrejste i Danmark i august 1998 sammen med sine børn. I februar 1999 besluttede Flygtningenævnet at stadfæste Udlændingestyrelsens afslag på asyl. Det blev samtidig pålagt ansøgeren at udrejse senest 15 dage efter denne beslutning.

Ansøgeren havde som asylmotiv anført, at hun havde indtaget en fremtrædende position i partiet Partido Roldosista Ecuatoriano (PRE), var politisk leder for kvinderne og deltog i møder med partiets ledelse. Ansøgerens politiske aktiviteter, herunder deltagelse i demonstrationer, havde ført til tre tilbageholdelser, domfældelser, og hun var blevet frataget sine identitetspapirer i cirka et år. Først under nævnets møde med ansøgeren, forklarede hun, at hun var blevet voldtaget under den seneste tilbageholdelse. Ansøgeren fremlagde blandt andet breve fra partiet, lægeerklæringer og arrestordrer.

Flygtningenævnet fandt ved sin beslutning af februar 1999, at det ikke var sandsynliggjort, at ansøgeren forud for udrejsen havde været udsat for forfølgelse som følge af politiske aktiviteter, ligesom nævnet ikke fandt det sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse eller tilsvarende overgreb omfattet af udlændingelovens § 7.

Senere meddelte Flygtningenævnet afslag på en anmodning om genoptagelse, hvor det blev pålagt den pågældende at udrejse i overensstemmelse med nævnets beslutning. Nævnet lagde herved vægt på, at der ikke var tilført sagen væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling i nævnet.

Den anden sag vedrørte en georgisk statsborger, der indrejste i Danmark i februar 1996 sammen med sine børn. I august 1998 besluttede Flygtningenævnet at stadfæste Udlændingestyrelsens afslag på asyl. Det blev samtidig pålagt den pågældende at udrejse senest 15 dage efter denne beslutning.

Ansøgeren havde som asylmotiv anført, at hun støttede zviadisterne, for hvem hun havde udført forskellige aktiviteter. I 1993 havde hun deltaget i en demonstration, der blev angrebet og opløst af Mkhdreoni. Hun blev anholdt og fængslet og i den forbindelse udsat for hårdhændet behandling, idet hun blandt andet blev slået og tvunget til anden kønslig omgang end samleje. Ansøgerens moder var tillige blevet fængslet. Ansøgeren blev – i lighed med de øvrige fængslede kvinder – dømt til døden. Ansøgeren blev befriet ved en større, væbnet aktion. Efter løsladelsen fandt ansøgeren ud af, at fem kvinder var blevet henrettet. Ansøgeren flygtede til Gegetsjkori-regionen sammen med sin fader, hvor hun genoptog sine politiske aktiviteter.

Flygtningenævnet fandt ved sin beslutning af august 1998 ikke fuldt ud at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, og efter de foreliggende baggrundsoplysninger fandt nævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Georgien risikerede forfølgelse. Nævnet lagde endvidere blandt andet vægt på, at ansøgeren først var udrejst i 1996.

Senere meddelte Flygtningenævnet fire gange afslag på anmodninger om genoptagelse af sagen, hvor det blev pålagt den pågældende at udrejse i overensstemmelse med nævnets beslutning. Nævnet lagde herved vægt på, at der ikke var tilført sagen væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling i nævnet.

En dansk interesseorganisation indbragte på de pågældendes vegne begge sager for FN's Torturkomité. I klagerne blev henvist til, at de pågældende risikerede at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til deres respektive hjemlande, hvilket ville stride mod torturkonventionens artikel 3.

Klagerne blev tillagt opsættende virkning med hensyn til de pågældendes udrejsefrist.

I maj 2000 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen vedrørende kvinden fra Georgien på baggrund af nogle nye oplysninger i sagen, som iværksattes undersøgt via Udenrigsministeriet.

I maj 2000 traf FN's Torturkomité i medfør af torturkonventionens artikel 22 i Ecuadorsagen afgørelse om, at Danmark ikke havde overtrådt konventionens artikel 3 ved Flygtningenævnets beslutning om afslag på asyl og udsendelse af kvinden til Ecuador.

Komitéen bemærkede blandt andet, at klageren havde udført sine politiske aktiviteter som medlem af et lovligt parti i et land, som havde ratificeret torturkonventionen herunder artikel 22. Komitéen bemærkede endvidere, at under artikel 3 er det klageren, som skal sandsynliggøre, at han/hun er i en forudsigelig, reel og personlig risiko for at blive udsat for tortur i det land, hvortil han/ hun returnerer. Det var komitéens opfattelse, at det af klageren anførte ikke udgjorde vægtige grunde for at antage, at hun løb en forudsigelig, reel og personlig risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til Ecuador.

5.2 Agents of persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private konflikter som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

Private konflikter og chikane fra privatpersoners – eller store grupper af privatpersoners – side kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensitet, at det anses for forfølgelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgrebene eller chikanen fra privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlingerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at de ovenfor anførte handlinger fra en befolkningsgruppes side er myndighederne bekendt og tilskyndes eller tolereres af disse, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger.

Som eksempler på tilfælde, hvor Flygtningenævnet har lagt til grund, at ansøgeren ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse mod overgreb fra privatpersoner kan nævnes følgende afgørelser, der begge vedrører russiske statsborgere med anden etnisk oprindelse end russisk:

Nævnet meddelte den **3. august 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Rusland, født i 1967. Indrejst i december 1999. Ansøgeren var etnisk armenier. Han var født og opvokset i Armenien. Efter at være blevet indkaldt til militæret i 1991, rejste ansøgeren til Rusland, idet han ikke ønskede at efterkomme indkaldelsen. Ansøgeren opnåede russisk statsborgerskab. I Rusland var ansøgeren gentagne gange udsat for anholdelser fra politiets side. Den russiske nationale enhed sendte ansøgeren trusselsbreve og udsatte ham for telefontrusler. Endvidere blev ansøgeren tævet på en parkeringsplads og på sin arbejdsplads. Derudover blev ansøgeren indlagt som følge af et overgreb, hvor han blev slået med køller. Ansøgeren klagede til myndighederne over alle hændelserne. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren måtte anses for at have været udsat for overgreb af en sådan karakter og omfang fra den omhandlede nynazistiske gruppe, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærkede herved, at myndighederne på trods af ansøgerens anmeldelse af overfaldene ikke havde foretaget videre, ligesom ansøgerens klager til overordnede myndigheder ikke havde ført til noget. Myndighederne havde således ikke ydet ansøgeren tilstrækkelig beskyttelse. Efter baggrunden for overgrebene – ansøgerens etniske oprindelse – fandtes ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR9/17

Nævnet meddelte den **14. november 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Rusland, født i 1963 (M) og 1971 (K) samt et barn. Indrejst i juli 2000. Den kvindelige ansøger var jøde, og den mandlige ansøger var delvist af jødisk herkomst. **Flygtningenævnets flertal** kunne lægge ansøgernes samlede forklaringer til grund for sagen. Det fulgte af disse forklaringer, at begge ansøgerne havde været udsat for fysiske overgreb fra uniformerede RNE medlemmer af en sådan karakter, at ansøgerne var omfattet af udlændingelovens § 7. Det fulgte videre af ansøgernes forklaringer, at de forgæves havde forsøgt at klage over manglende efterforskning af overgrebene hos overordnede politimyndigheder både i Skt. Petersborg og i Moskva, men at de i forbindelse med disse klager havde fået anonyme opkald gående ud på, at RNE medlemmer infiltrerede politimyndighederne, og at de derfor ikke kunne forvente nogen beskyttelse fra politiet. Flertallet fandt herefter, at ansøgerne – da overgrebene måtte anses for at være begrundet i deres etniske tilhørsforhold – var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR9/18

Nævnet har i beretningsperioden tillige stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i sager vedrørende russiske statsborgere med anden etnisk oprindelse end russisk, idet nævnet har fundet, at de pågældende kunne henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i hjemlandet, som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **4. juli 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Rusland, begge født i 1976. Indrejst i januar 2000. Ansøgerne var af jødisk afstamning og havde i perioden fra 1995 og frem til udrejsen været udsat for overgreb og chikane fra ukendte gerningsmænd. **Flygtningenævnet** fandt at måtte forkaste dele af ansøgernes forklaringer, herunder forklaringerne om rejserute og forklaringerne om de manglende familiemæssige relationer til Kaliningrad. Flygtningenævnet fandt det ikke troværdigt, at ansøgerne ikke i højere grad havde kunnet dokumentere deres identitet, herunder deres tilhørsforhold til den jødiske tro, og fandt det endvidere påfaldende, at ansøgerne skulle være udrejst uden at medbringe deres datter på tre år. Uanset om det i øvrigt måtte lægges til grund, at ansøgerne var af jødisk herkomst, og uanset om det måtte lægges til grund, at ansøgerne i 1995 havde været udsat for overfald på en cafe, at den mandlige ansøger i 1998 havde været udsat for et voldeligt overfald, og at den kvindelige ansøger i maj 1999 var blevet kidnappet og udsat for voldtægt, fandt nævnet imidlertid ikke, at disse episoder var udtryk for en forfølgelse af ansøgerne af de grunde, som er angivet i flygtningekonventionen, og som kunne anses for et led i myndighedsforfølgelse eller accepteret af myndighederne. Efter ansøgernes forklaringer fandt nævnet at måtte lægge til grund, at navnlig episoden i maj 1999 var udslag af kriminalitet rettet mod den kvindelige ansøgers fader, uden at den nævnte episode kunne anses for asylrelevant forfølgelse af ansøgerne. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerne kunne henvises til at klage til de overordnede myndigheder i det omfang, de havde været udsat for de ovennævnte overgreb. BR9/19

I tilfælde, hvor de overgreb eller den chikane, som ansøgeren angiver at have været udsat for, ikke kan antages

at være myndighedsunderstøttet, og hvor nævnet ikke kan lægge til grund, at ansøgeren ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse, vil ansøgeren som udgangspunkt blive meddelt afslag på asyl:

Nævnet **stadfæstede** den **25. maj 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1957. Indrejst i august 1999. Ansøgeren var efterstræbt af en indflydelsesrig politisk leder i Quetta-området, idet den pågældende beskyldte ham for at have medvirket til drabet på hans søn.

Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren var efterstræbt af den politiske leder i et sådant omfang, at ansøgeren ikke kunne opnå den fornødne beskyttelse ved ophold i Pakistan, eventuelt i andre områder end Quetta. Flygtningenævnet bemærkede herved, at ansøgeren først var udrejst cirka tre år efter det af ham forklarede modsætningsforhold til den politiske leder opstod, og at ansøgeren ikke havde noget modsætningsforhold til de pakistanske myndigheder. BR9/20

Nævnet **stadfæstede** den **14. juni 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Bulgarien, født i 1974. Indrejst i marts 2000. Ansøgeren havde i hjemlandet haft problemer med sin kæreste, der udsatte ansøgeren for vold og trusler på livet, ligesom han tvang ansøgeren til at have seksuelt samkvem med hans venner. På et tidspunkt blev ansøgeren voldtaget af flere af kærestens venner under overværelse af kæresten. Ansøgeren kunne ikke søge politiets beskyttelse, idet kæresten havde venner indenfor politiet.

Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv, og at hun ikke havde været udsat for straffeprocessuelle indgreb eller i øvrigt haft problemer med myndighederne. Ansøgerens problemer med kæresten var en privat konflikt og en borgerlig forbrydelse, som ikke kunne begrunde asyl. I givet fald måtte ansøgeren henvises til at søge beskyttelse hos de relevante myndigheder i hjemlandet. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR9/21

Nævnet **stadfæstede** den **19. september 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Albanien, født i 1961 (M) og i 1969 (K), samt 1 barn. Indrejst i november 1999. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne som deres asylmotiv havde henvist til, at de frygtede, at den mandlige ansøger eller deres søn skulle blive ofre for blodhævn for det af den mandlige ansøgers fætter angiveligt begåede drab. Flygtningenævnet måtte lægge til grund, at blodhævn ikke var myndighedsunderstøttet, og at de albanske myndigheder havde vilje til at bekæmpe den. **Et flertal af Flygtningenævnet** bemærkede, at det ikke var muligt for nogen stat at beskytte sine borgere så effektivt, at de ikke kunne blive ofre for blodhævn. Flertallet fandt ikke grundlag for at antage, at de albanske myndigheder ikke faktisk ville yde ansøgerne beskyttelse mod overgreb fra den dræbtes familie i det omfang, som med rimelighed kunne forventes. Flertallet bemærkede herved, at truslerne fra den dræbtes familie var fremsat fra januar 1999, og at ingen familiemedlemmer til ansøgerne efter det oplyste havde lidt personlig overlast. BR9/22

Nævnet **stadfæstede** den **6. oktober 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kroatien, begge født i 1940. Indrejst i december 1999. Den mandlige ansøger var etnisk kroat, mens den kvindelige ansøger var etnisk serber. Ansøgerne havde bopæl i Kroatien, hvor de var udsat for trusler og overgreb fra 1992 og frem. I 1998 mødte to mænd op på bopælen og truede den mandlige ansøger på livet som følge af ægteskabet med en serber. Et overfald på den mandlige ansøger blev meldt til politiet, og gerningsmændene blev efterfølgende retsforfulgt. Under sagen blev ansøgerne truet på livet, og de flyttede derfor til Split primo 1999. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at den chikane ansøgerne havde været udsat for som følge af, at den mandlige ansøger var etnisk kroat og den kvindelige ansøger var etnisk serber, havde haft en sådan styrke og været af en sådan karakter, at der var tale om asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet fandt ikke, at chikanen var sanktioneret af myndighederne, der rejste tiltale mod gerningsmanden/gerningsmændene for episoden i 1998. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerne måtte rette henvendelse til myndighederne for at søge beskyttelse, såfremt de blev udsat for yderligere chikane. Uanset de generelt vanskelige forhold for ægtefæller med forskellig etnisk baggrund, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Kroatien ville risikere at blive udsat for en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Det indgik i Flygtningenævnets vurdering, at ansøgerne først indgav ansøgning om asyl efter at have opholdt sig i Danmark i cirka to måneder. BR9/23

Nævnet vil som udgangspunkt tillige meddele afslag på asyl, såfremt de overgreb eller den chikane, som ansøgeren angiver at have været udsat for, ikke kan anses for at have en sådan intensitet eller et sådant omfang, at det kan karakteriseres som forfølgelse:

Nævnet **stadfæstede** den **2. august 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra

Bosnien-Hercegovina, født i 1980. Indrejst i september 1999. **Flygtningenævnet** fandt, at det ikke burde kræves, at ansøgeren, der var etnisk muslim og kom fra Jagodnja, skulle vende tilbage til sin hjemby, beliggende i den serbisk kontrollerede del af Bosnien-Hercegovina. Ansøgeren havde siden 1993 opholdt sig i Tuzla i Føderationsområdet, hvor hans moder og søskende fortsat var bosat. Ansøgeren havde ikke haft konflikter med myndighederne i Føderationsområdet. Flygtningenævnet fandt ikke, at de chikanerier og overfald, ansøgeren havde forklaret om, var af asylbegrundende karakter, og bemærkede herved, at ansøgeren måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse mod eventuelt fremtidige overgreb. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han var indkaldt til aftjening af værnepligt. Uanset om det måtte lægges til grund, at ansøgeren var udeblevet fra en sådan indkaldelse, fandt nævnet ikke, at ansøgeren som følge heraf ville være i risiko for uforholdsmæssige sanktioner. BR9/24

5.3 Kønsrelateret forfølgelse

Den danske udlændingelov indeholder ikke særlige bestemmelser om kønsrelaterede overgreb, men Flygtningenævnet vurderer i disse sager – som i andre asylsager - om den pågældende asylansøger inden udrejsen var udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, eller ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko herfor. I lighed med andre asylsager træffer nævnet således afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af den enkeltes asylmotiv sammenholdt med den baggrundsviden om generelle forhold i hjemlandet og eventuelt konkrete forhold af betydning for sagen, som nævnet er i besiddelse af. Såvel oplysninger om overgreb rettet mod en ansøgers køn som oplysninger om særlige forhold for kvinder i det pågældende hjemland, der er anført som årsag til forfølgelse, vil indgå i vurderingen af, hvorvidt der skal meddeles asyl. Nævnet vil i forbindelse med afgørelsen tage stilling til statusvalget.

De kønsrelaterede overgreb, som kvindelige asylansøgere påberåber sig, herunder eksempelvis vold i hjemmet, er ofte overgreb af privat karakter, for hvilke myndighederne ikke umiddelbart kan holdes ansvarlige.

Private stridigheder anses som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende i dansk praksis. Som ovenfor nævnt under afsnit 5.2 om agents of persecution anerkendes det imidlertid efter praksis, at overgreb eller chikane udøvet af privatpersoner eller af større grupper af privatpersoner kan antage et sådant omfang og være af en så intensiv karakter, at det må anses for forfølgelse, når myndighederne er vidende om handlingerne og tolererer disse, idet de enten ikke har evne eller vilje til at yde den pågældende beskyttelse.

Der henvises i øvrigt til 8. beretning, s. 59-61.

Flygtningenævnet har i 2000 behandlet en række sager, hvori kønsrelaterede overgreb har været eller er indgået som en del af asylmotivet.

Som eksempler fra Flygtningenævnets praksis kan særligt nævnes:

Nævnet meddelte den **12. januar 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Jordan, født i 1969. Indrejst i april 1997. Ved indrejsen angav ansøgeren at være irakisk statsborger, idet agenten havde rådet hende hertil, og idet hun frygtede, at hun ville blive sendt tilbage til Jordan. Ansøgeren forlod hjemlandet, idet hun blev udsat for fysiske overgreb og seksuel vold. Hun kunne ikke opnå beskyttelse fra de jordanske myndigheder, idet disse ville opfatte sagen som et familieanliggende. **Flygtningenævnets flertal** fandt, at ansøgeren havde afgivet en plausibel forklaring på, at hun oprindelig udgav sig for at være iraker. Flertallet kunne således også lægge til grund, at ansøgeren under sit ægteskab med sin kusines søn havde været udsat for grov vold, voldtægt og ydmygelser, og at såvel hendes egen familie som svigerfamilien havde truet hende på livet, fordi hun havde ønsket skilsmisse. Flertallet fandt derfor, at ansøgeren, der havde trodset familien og var flygtet med de to fællesbørn, ved en tilbagevenden ville blive efterstræbt på livet af familien, og flertallet fandt ikke, at myndighederne ville yde ansøgeren effektiv beskyttelse herimod. Flertallet fandt derfor efter en konkret vurdering af ansøgerens forhold, at det ikke burde kræves, at hun vendte tilbage til hjemlandet. BR9/25

Nævnet **stadfæstede** den **21. januar 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1977. Indrejst i januar 1999. Ansøgeren søgte asyl på grund af de generelle forhold for kvinder i Afghanistan, og fordi hun var shiamuslim. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren overfor nævnet havde forklaret, at hverken hun eller ægtefællen havde udført politiske aktiviteter i Afghanistan eller Iran, og at hun derfor ikke ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i risiko for forfølgelse på grund af sådanne forhold. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at der forelå konkrete

omstændigheder, der bevirkede, at hun på grund af sit køn ved en tilbagevenden risikerede at blive udsat for overgreb, der kunne begrunde, at hun blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren på grund af den generelle situation for kvinder i Afghanistan kunne meddeles asyl. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at de generelle forhold for shiamuslimer i Afghanistan i sig selv kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det bemærkedes, at ansøgerens forældre og 6 søskende, der ligeledes var shiamuslimer, var bosat i Herat-området i Afghanistan. Da Flygtningenævnet heller ikke fandt, at udsendelse af ansøgeren ville være i strid med EMRK artikel 3, stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. BR9/26

Nævnet **stadfæstede** den **17. marts 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kina, født i 1984. Indrejst i september 1999. Ansøgeren var blevet solgt til prostitution af sin plejefader. Agenten, til hvem hun var blevet solgt, ville bringe ansøgeren til USA, hvor det var meningen, at hun skulle arbejde som prostitueret. Undervejs blev hun forsøgt voldtaget af agenten. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde haft politiske aktiviteter, og at hun ikke havde haft problemer med myndighederne. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren var opvokset hos plejeforældrene, og at plejefaderen havde overgivet hende til en person, der skulle tage ansøgeren med til USA. Ansøgeren var oprindelig af den opfattelse, at hun skulle arbejde i restaurationsbranchen, men efter at hun blev forsøgt seksuelt misbrugt af en agent, blev hun klar over, at hun skulle tvinges til prostitution. Flygtningenævnet fandt, at de forhold, ansøgeren havde været udsat for, måtte anses for kriminelle forhold. Ansøgeren havde ikke haft anledning til at rette henvendelse til myndighederne, idet hun som anført gik ud fra, at hun skulle arbejde i restaurationsbranchen. **Et flertal af nævnets medlemmer** fandt ikke holdepunkter for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden ikke ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse mod yderligere overgreb. Flertallet fandt herefter ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flertallet kunne ikke tillægge plejefaderens behandling af ansøgeren asylretlig betydning. BR9/27

Nævnet **stadfæstede** den **23. marts 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1946. Indrejst i december 1998. Ansøgerens ældste søn indrejste i Danmark i 1987, hvor han blev meddelt opholdstilladelse. Efterfølgende besøgte ansøgeren sønnen flere gange. I 1988 indgav hun ansøgning om asyl, men frafaldt og returnerede til Iran. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren navnlig havde påberåbt sig vold fra sin ægtefælle som asylgrundlag. Ansøgeren havde oplyst, at hendes ægtefælle havde slået hende allerede kort efter, at hun havde født deres ældste søn i 1975, og at hun i forlængelse heraf kontaktede myndighederne. Hendes ægtefælle havde også siden udøvet vold over for hende, uden at ansøgeren havde oplyst nærmere herom. Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at ansøgeren var ind- og udrejst af Danmark en række gange, siden hendes ældste søn fik asyl her. Ansøgeren var senest indrejst i december 1998, og ansøgningen om asyl blev indgivet i oktober 1999. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren under disse omstændigheder kunne antages at have været udsat for en sådan voldsudøvelse, at hun af denne grund eller i øvrigt var omfattet af udlændingelovens § 7. BR9/28

Nævnet **stadfæstede** den **2. maj 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Algeriet, født i 1970. Indrejst i marts 1999. Ansøgeren var muslim og etnisk araber. I 1994 blev ansøgerens forlovede dræbt af ukendte gerningsmænd. Ifølge myndighederne stod terrorister bag drabet. En af ansøgerens slægtninge blev på et tidspunkt tillige dræbt af ukendte gerningsmænd. I 1995 blev ansøgeren af sin fader tvunget til at gifte sig, efter at ansøgerens brødre – der havde fundamentalistiske sympatier – havde taget skridt hertil. Ægtefællen var voldelig, hvorfor ansøgeren med sin faders hjælp blev skilt. Ansøgerens brødre, der bestemte alt i hjemmet, udsatte tillige ansøgeren for fysiske overgreb. Efter udrejsen fik ansøgeren fra sin moder oplyst, at brødrene ønskede at dræbe ansøgeren, såfremt hun vendte tilbage, idet hun ved sin udrejse havde kastet skam over familien. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke tilstrækkelig grundlag for at antage, at ansøgeren ved sin udrejse af Algeriet var asylbegrundende forfulgt eller ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved tilbagevenden til Algeriet. Flertallet lagde i denne forbindelse vægt på, at ansøgeren i nogen grad havde udbygget sine forklaringer, navnlig om forholdet til sine brødre, under asylbehandlingen, idet hun først under samtalen med Udlændingestyrelsen angav, at brødrene havde været voldelige overfor hende. Flertallet fandt ikke at kunne lægge megen vægt på indholdet af den telefax, der efter det oplyste var modtaget på ansøgerens asylcenter den 26. april 2000, idet visse af oplysningerne i denne telefax, herunder om en ”forlovet”, ikke stemte overens med de øvrige oplysninger i sagen. Flertallet fandt således ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at hendes familiære forhold var af en sådan karakter, at det ville være forbundet med en asylbegrundende risiko for hende at vende tilbage til hjemlandet, og det bemærkedes i øvrigt, at de foreliggende baggrundsoplysninger om de generelle forhold i Algeriet, herunder de generelle forhold for algeriske kvinder, ikke i sig selv var asylbegrundende. De oplysninger om ansøgerens

almindelige psykiske tilstand, som blandt andet fremgik af den fremlagte lægeerklæring, fandtes ej heller i sig selv at kunne begrunde, at ansøgeren som følge af mulig subjektiv frygt ikke burde vende tilbage til hjemlandet. BR9/29

Nævnet **meddelte** den **23. juni 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Colombia, født i 1972. Indrejst i januar 1999. Ansøgeren var rejst til Danmark på baggrund af et tilbud om arbejde på en massageklinik. I april 1999 indgav ansøgeren politianmeldelse mod den person, der stod bag massageklinikken. Ansøgeren modtog herefter dødstrusler fra den pågældende person og dennes ægtefælle, der var colombiansk statsborger. Den pågældende blev dømt for rufferi, mens hans ægtefælle blev dømt for trusler mod ansøgeren og udvist af Danmark. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring om hendes forhold før udrejsen fra Colombia til grund og fandt ikke, at ansøgeren var forfulgt i udlændingelovens § 7's forstand, da hun udrejste. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren efter straffedommene her i landet nærede en velbegrundet frygt for repressalier i Colombia. Henset til baggrundsoplysningerne om forholdene i Colombia fandt nævnet ikke med den fornødne sikkerhed at kunne lægge til grund, at hun kunne opnå de colombianske myndigheders beskyttelse. BR9/30

Nævnet **stadfæstede** den **13. november 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria, født i 1965. Indrejst i juli 1997. Ansøgeren var etnisk afemai. I ansøgerens landsby opstod der i 1995 nogle stridigheder, som ansøgerens fader forsøgte at mægle i. Dette medførte imidlertid, at ansøgeren og hendes familie ikke kunne tage ophold i landsbyen. På et tidspunkt havde ansøgeren købt et stykke jord, men mistede dette, idet en anden påberåbte sig retten hertil. Ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede ansøgeren at blive omskåret. **Flygtningenævnet** fandt ikke noget grundlag for at antage, at ansøgeren, der ikke selv havde udøvet politiske aktiviteter af nogen art, ved en tilbagevenden til Nigeria ville risikere at blive forfulgt som følge af sin etniske herkomst. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren, såfremt hun ikke mente, at hun kunne vende tilbage til familiens landsby, kunne henvises til at tage ophold andre steder i Nigeria, herunder i Benin City, hvor hun havde boet, siden hun var barn. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at uenigheden om et grundstykke kunne begrunde, at der skulle meddeles ansøgeren asyl. Flygtningenævnet bemærkede, at der var tale om en konflikt af privatretlig karakter. Ansøgeren havde gradvis under sagens behandling udbygget sin forklaring om den risiko, hun angav at ville løbe for tvangsmæssigt at blive omskåret ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i en konkret risiko for at blive tvangsomskåret. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren var en veluddannet kvinde på 35 år, der måtte antages at kunne frigøre sig fra det eventuelle pres, familien måtte lægge på hende. Det var også indgået i Flygtningenævnets vurdering af ansøgerens asylgrundlag, at hun først havde søgt asyl efter at have opholdt sig i Danmark i ca. to og et halvt år. BR9/31

5.4 Seksuelle forhold

I beretningsperioden har flere asylansøgere som asylmotiv påberåbt sig seksuelle forhold. Sagerne er ofte meget konkret begrundede og en del af dem stadfæstes på grund af manglende troværdighed. Såfremt ansøgerens forklaring lægges til grund, vil det være af betydning, om forholdet kan antages at være kommet til myndighedernes kendskab. Herudover vil det være af betydning, hvilken straf de pågældende risikerer ved en tilbagevenden.

Nedenstående praksiseksempler illustrerer problemstillingen:

Nævnet **stadfæstede** den **11. februar 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1963. Indrejst i 1994. Han blev familiesammenført i 1994, men er siden blevet skilt. Han mente, at den tidligere ægtefælle havde fortalt de iranske myndigheder, at ansøgeren var homoseksuel og havde haft homoseksuelle forhold i Danmark. Han havde de sidste to et halvt år været samboende med en herboende mand. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren udrejste af hjemlandet i 1994 med henblik på at blive familiesammenført med sin ægtefælle, med hvem han ventede barn. Ansøgeren havde bortset fra et par tilfælde i 14-års alderen ikke haft homoseksuelle forhold i hjemlandet. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til, at han her i landet havde haft flere homoseksuelle forhold, og at han nu levede i et fast homoseksuelt parforhold. Flygtningenævnet fandt ikke, at der i sagen var holdepunkter for at antage, at de iranske myndigheder var kommet til kendskab om ansøgerens seksuelle orientering. Det bemærkedes herved, at nævnet ikke fandt grundlag for at tilsidesætte den af ægtefællen overfor Udlændingestyrelsen afgivne og underskrevne forklaring om, at hun ikke havde orienteret de iranske myndigheder om ansøgerens homoseksualitet. Flygtningenævnet

fandt herefter, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort sit asylmotiv, hvorfor ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7. BR9/32

Nævnet **stadfæstede** den **16. februar 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1972. Indrejst i januar eller februar 1999. Han havde under sagen forklaret, at han var transseksuel, og at transseksuelle ved aftjening af værnepligt blev sendt til den østlige del af Tyrkiet, hvorfra flere transseksuelle militærfolk forsvandt. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren aldrig havde været politisk aktiv. Han havde endnu ikke aftjent sin værnepligt. Ansøgeren var transseksuel og havde lægeerklæring herpå, og han havde med den som dokumentation i 1997 anmodet om at blive fritaget for militærtjeneste, men det blev nægtet. Hans moder modtog herefter en indkaldelse til ham til at aftjene værnepligten. Ansøgeren mødte ikke op. Flygtningenævnet ville ikke forkaste ansøgerens forklaring, hvorefter han to gange af tilfældige politifolk var blevet udnyttet seksuelt. Ansøgeren havde ikke rettet henvendelse til de tyrkiske myndigheder i den anledning. Transseksualitet var ikke forbudt i Tyrkiet, og ansøgeren kunne blive kønsskifteopereret i Tyrkiet. Flygtningenævnet fandt ikke, at de overgreb eller den chikane, ansøgeren havde været udsat for, kunne ligestilles med forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7. BR9/33

Nævnet **stadfæstede** den **17. juli 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1968. Indrejst i maj 1999. **Flygtningenævnet** lagde i overensstemmelse med ansøgerens forklaring til grund, at han var homoseksuel, og at han i det lokalsamfund i Iran, hvor han var vokset op, havde praktiseret sin homoseksualitet siden 13-års alderen. Det fremgik endvidere af de foreliggende baggrundsoplysninger, at homoseksualitet var alment accepteret i Iran, og at homoseksualitet ikke blev forfulgt af myndighederne. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede asylbegrundende forfølgelse i anledning af sin homoseksualitet. Ansøgeren havde videre forklaret, at han siden 1990 havde været gift, at der i ægteskabet var to børn født i 1990 og 1992, og at han under ægteskabet havde været utro, idet han havde haft homoseksuelle forhold. Det kunne efter ansøgerens forklaring ikke antages, at utroskaben var myndighederne bekendt, eller at ansøgeren risikerede en strafferetlig forfølgelse i anledning af den allerede stedfundne utroskab. BR9/34

Nævnet **stadfæstede** den **2. august 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ukraine, født i 1969. Indrejst i februar 1999. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som sit asylmotiv havde påberåbt sig overgreb på grund af sin homoseksualitet. **Flygtningenævnets flertal** bemærkede, at ansøgerens forklaring om asylmotivet var blevet udbygget under sagen, og at flertallet derfor ikke fuldt ud kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Det blev bemærket, at ansøgerens homoseksualitet ikke i sig selv kunne begrunde asyl. Flertallet ville ikke afvise, at ansøgeren to gange i 1998 var blevet antastet og udsat for seksuelle krænkelse af nogle privatpersoner. Flertallet fandt imidlertid ikke, at disse forhold i sig selv var asylbegrundende. Ansøgeren fandtes i øvrigt ikke at have sandsynliggjort, at han for eksempel ved klage til overordnede myndigheder ikke ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse. Det blev bemærket, at de pågældende forhold ikke var den direkte anledning til ansøgerens udrejse i februar 1999. Flertallet ville ikke afvise, at ansøgeren havde været udsat for hårdhændet behandling i forbindelse med hans anmeldelse af arbejdsgiveren for skattesvind. Flertallet kunne imidlertid ikke lægge til grund, at ansøgeren gentagne gange dagligt var blevet voldtaget i forbindelse med tilbageholdelsen, idet ansøgeren ikke var kommet med en plausibel forklaring på, at disse oplysninger først var kommet frem under nævns mødet. Flertallet fandt herefter ikke, at de omhandlede overgreb, der var sket i forbindelse med anmeldelsen for skattesvind, var udtryk for en asylbegrundende forfølgelse af ansøgeren på grund af hans homoseksualitet. Det blev bemærket, at ansøgeren havde indgivet klage til overordnede myndigheder vedrørende det nævnte forhold. BR9/35

5.5 Statsløse personer som asylansøgere

Som flygtningekonventionen er udformet, giver statsløshed ikke i sig selv ret til flygtningestatus. Betingelsen for, at en statsløs kan være omfattet af flygtningebegrebet, er ifølge artikel 1, litra A (2), 2. led, at den pågældende person har sådanne relationer til en stat, at denne kan betegnes som vedkommendes tidligere opholdsland, og at den pågældende opholder sig uden for det tidligere opholdsland af grunde som er opregnet i artikel 1, litra A (2). Tilsvarende er gældende for så vidt angår udlændingelovens § 7, stk. 2, idet en statsløs for at opnå opholdstilladelse efter denne bestemmelse skal opholde sig uden for det tidligere opholdsland på grund af frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, af de grunde som er anført i flygtningekonventionen eller andre tungtvejende grunde. Det forhold, at en asylansøger ikke kan opnå statsborgerskab i sit tidligere opholdsland, er således ikke i sig selv asylbegrundende.

I visse tilfælde er det oplyst, eller det viser sig senere i forbindelse med en udsendelse, at en afvist asylansøger ikke kan opnå tilladelse til at vende tilbage til et tidligere opholdsland. Dette forhold vil dog som udgangspunkt ikke kunne danne grundlag for meddelelse af asyl, idet den afviste asylansøger således ikke kan siges at have et tidligere opholdsland, i forhold til hvilket den pågældendes frygt for tilbagevenden kan vurderes. Den pågældende vil derfor ikke være omfattet af flygtningekonventionen og dermed ej heller af udlændingelovens § 7.

Særligt for så vidt angår statsløse palæstinensere fra Libanon skal nævnes, at disse ifølge nævnets praksis anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet de ikke kan vende tilbage til deres oprindelige hjemland, Palæstina, og idet Libanon ikke kan betragtes som de pågældendes hjemland/tidligere opholdsland. Således anvendes en første asyllands vurdering i sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon, hvorfor der henvises til praksiseksempler i afsnittet vedrørende første asylland.

Der henvises i øvrigt til Formandskabet 8. beretning side 85.

Som eksempler på ovenstående kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **15. februar 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs fra Malaysia, født i 1963. Indrejst i februar 1996. Ansøgeren var født i Malaysia. Som 12-årig flyttede han til Filippinerne. Herfra rejste han til Thailand og videre til USA, hvor han opholdt sig nogle år. Ansøgeren rejste tilbage til Thailand, hvor han indgik ægteskab og drev en lille restauration. I Thailand skulle ansøgeren betale beskyttelsespenge til politiet. I den forbindelse blev ansøgeren overfaldet af to betjente, men ansøgeren slog betjentene og slap fri. Efterfølgende kunne ansøgeren ikke opholde sig sikkert i området, hvorfor han udrejste. I juni 1997 blev ansøgeren af Flygtningenævnet meddelt afslag på sin ansøgning om asyl her i landet. Nævnet kunne ikke lægge til grund at den vold, som ansøgeren havde været udsat for, generelt skulle være accepteret af de thailandske myndigheder, hvorfor nævnet henviste ham til at tage ophold i Thailand, henset til hans langvarige ophold i landet, eller Malaysia, hvor han var født og opvokset, og hvor han ikke havde modsætningsforhold af asylrelevant karakter til myndighederne. I januar 1999 meddelte Rigspolitichefen, afd. E, at mulighederne for at udsende ansøgeren til Malaysia eller Thailand var udsigtsløse. I april 1999 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen, hvorefter sagen blev hjemvist til Udlændingestyrelsen med henblik på en nærmere undersøgelse af ansøgerens identitet. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren, der var statsløs, skulle bedømmes i forhold til Thailand, hvor han havde haft ophold fra 1990 til 1996, og hvor hans ægtefælle og barn opholdt sig, hvorfor Thailand måtte anses for at være hans tidligere opholdsland, jf. flygtningekonventionens artikel 1, litra A. Flygtningenævnet tiltrådte af de grunde, der var anført i nævnets afgørelse af 20. juni 1997, at ansøgeren ikke ved sin udrejse af Thailand kunne anses for forfulgt af de thailandske myndigheder af årsager, som var omfattet af udlændingelovens § 7, eller at han ved en tilbagevenden hertil ville være i risiko herfor. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgerens jødiske baggrund ikke i sig selv kunne begrunde, at ansøgeren ansås for at være i risiko for forfølgelse. Flygtningenævnet var bekendt med, at hidtidige forsøg på at udsende ansøgeren til Thailand havde været forgæves. Det forhold, at ansøgeren som statsløs muligvis ikke ville kunne opnå indrejsetilladelse til Thailand, og derfor ikke ville kunne udsendes, kunne imidlertid ikke i sig selv medføre, at ansøgeren meddeltes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR9/36

Nævnet **stadfæstede** den **11. maj 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra det tidligere Sovjetunionen, født i 1972. Indrejst i februar 1999. Ansøgeren var født i Aserbajdsjan og opvokset i Moldova. Ansøgeren aftjente værnepligt i Rusland. Ansøgeren forsøgte at opnå opholdstilladelse i Moldova og Aserbajdsjan, men fik afslag. Han levede nogle år i Rusland, hvor han tillige forgæves forsøgte at få opholdstilladelse. Derudover levede ansøgeren i knapt tre år i Ukraine. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lagde således til grund, at ansøgeren var opvokset i Moldova, men at han var ikke anerkendt som statsborger i Moldova. Ansøgeren var optaget på lægdsrullen i Moldova, og Moldovas ambassade i Tyskland havde på et tidspunkt udstedt tilbagerejsetilladelse til ansøgeren. **Flygtningenævnets flertal** fandt ikke, at ansøgeren i Moldova havde været udsat for asylbegrundende forfølgelse, eller at han risikerede en sådan forfølgelse, hvis han vendte tilbage. Ansøgeren havde en gang været tilbageholdt cirka et døgn, og han blev ifølge sin forklaring truet med at blive fængslet, hvis han vendte tilbage. En sådan kortvarig tilbageholdelse var ikke forfølgelse. Flertallet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren i denne forbindelse blev udvist. Dette havde ansøgeren først forklaret under Flygtningenævnets behandling af sagen. Hertil kom, at ansøgeren senere, mens han opholdt sig i Ukraine, flere gange var rejst ind i Moldova legitimeret med sin fødselsattest. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse så vidt, at ansøgeren kunne udsendes

til Moldova. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgeren burde vurderes i forhold til Rusland. Ganske vist var ansøgeren etnisk russer, og han havde aftjent sin værnepligt i Rusland – i den sovjetiske hær. Han havde også siden opholdt sig flere år i Rusland, men Flygtningenævnet lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at han ikke efter aftjening af værnepligt havde haft lovligt ophold i Rusland. BR9/37

Nævnet **stadfæstede** den **18. maj 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Saudi-Arabien, født i 1981. Indrejst i august 1998. Ansøgeren var født og opvokset i Saudi-Arabien. Ansøgerens fader, som var statsløs palæstinenser, kunne ikke få forlænget sit rejsedokument, hvorfor ansøgeren ikke havde nogen opholdstilladelse i Saudi-Arabien. Ansøgeren var indrejst sammen med seks søskende samt en svoger. Familien påberåbte sig som asylmotiv, at de blev chikaneret grundet en myndighedsforfølgelse af svogeren. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde angivet et selvstændigt asylmotiv, men henvist til den forfølgelse den øvrige familie havde angivet og påberåbt sig asyl som konsekvens heraf. Da nævnet samme dag havde meddelt ansøgerens øvrige familiemedlemmer afslag på asyl, opfyldte ansøgeren ikke betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 som følge af disse familiemedlemmers forhold. Den chikane, ansøgeren som statsløs palæstinenser havde været udsat for, fandtes ikke at kunne sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at ansøgeren muligvis ikke kunne opnå tilladelse til på ny at indrejse i Saudi-Arabien, kunne ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR9/38

Nævnet **stadfæstede** den **28. juni 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar, der var statsløse palæstinensere fra Kuwait, født i 1941 (M) og 1945 (K). Indrejst i april 1999. Ansøgerne, der begge var lærere, blev under Golfkrigen af irakerne tvunget til at arbejde. Efter at irakerne havde trukket sig tilbage, blev ansøgerne nægtet arbejde af de kuwaitiske myndigheder. De fik begge en fratrædelsesgodtgørelse, idet de som betingelse skulle skrive under på, at de ville udrejse af Kuwait. Ansøgerne henvendte sig til blandt andet UNRWA for at få hjælp til at udrejse og få udstedt de nødvendige rejsedokumenter, men uden held. I 1995 udløb ansøgernes egyptiske rejsedokumenter. Indtil 1996 fik ansøgerne udstedt midlertidige opholdstilladelser, men herefter var det ikke muligt for ansøgerne at få fornyet deres opholdstilladelser. Som følge heraf var ansøgerne afskåret fra at modtage forskellige offentlige ydelser. Den mandlige ansøger blev flere gange standset ved kontrolposter og af politiet. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne, der var statsløse palæstinensere, havde boet i Kuwait siden henholdsvis 1958 og 1961. Flygtningenævnet fandt, at Kuwait burde anses for ansøgernes hjemland, og at ansøgerne asylretligt burde vurderes i forhold til dette land. Nævnet lagde herved blandt andet vægt på, at ansøgernes langvarige ophold havde været legalt i hvert fald indtil 1996, hvor opholdstilladelsen ikke blev forlænget, og at de indtil kort tid efter Golfkrigens afslutning havde haft arbejde som lærere. Det bemærkedes videre, at ansøgernes tre døtre boede med deres ægtefæller i Kuwait. Ansøgerne havde ikke været frihedsberøvede. Flygtningenævnet fandt ikke, at de chikanerier, som ansøgerne ifølge deres forklaringer havde været udsat for, var af et sådant omfang og en sådan styrke, at det samlet kunne sidestilles med en asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Det bemærkedes, at de økonomiske og sociale forhold for personer med palæstinensisk baggrund ikke i sig selv var asylbegrundende. Flygtningenævnet kunne herefter ikke lægge til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Kuwait ville være i risiko for asylrelevante overgreb fra myndighedernes side. Den omstændighed, at ansøgerne muligvis ikke kunne opnå tilladelse til på ny at indrejse i Kuwait, kunne ikke i sig selv medføre, at ansøgerne blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR9/39

5.6 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person, der anerkendes - eller allerede er anerkendt – som flygtning.

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, men praksis er baseret på en forudsætning om, at ansøgeren som følge af sin tilknytning til hovedpersonen ligeledes må antages at have behov for beskyttelse.

Ægtefæller og mindreårige børn er omfattet af konsekvensstatus begrebet.

Hvor ansøgeren indrejser efter hovedpersonen, er det en betingelse for meddelelse af konsekvensstatus, at hovedpersonens asylgrundlag fortsat er til stede, og at det er grundlaget for antagelsen om, at den afhængige person risikerer forfølgelse. Herudover indgår i vurderingen det tidsrum, der er forløbet mellem ægtefællernes

indrejse og baggrunden for, at ægtefællerne ikke er indrejst samtidigt. Endvidere indgår i vurderingen, hvor den senest indrejste ægtefælle har opholdt sig siden den første ægtefælles udrejse.

Til illustration kan nævnes:

Nævnet meddelte den **11. april 2000** konsekvensstatus (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1959. Indrejst i oktober 1999. Ansøgerens ægtefælle var medlem af PDPA og var under det kommunistiske styre ansat i et fængsel i Kabul, hvor mange oppositionspolitikere sad fængslet. Efter Mujahedins magtovertagelse ophørte ægtefællen med sit arbejde. Familiens bopæl blev ransaget af Mujahedin, der ledte efter ægtefællen, som var på familiebesøg, da ransagningen fandt sted. Familien tog herefter ophold i Logar. Familiens bopæl i Logar blev ransaget af Mujahedin, hvorefter ægtefællen udrejste til Pakistan. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgik af sagen, at ansøgeren udrejste af Afghanistan til Pakistan cirka 4 måneder efter ægtefællens udrejse, og at hun forinden havde sendt 3 af sine børn af sted til Pakistan. Ægtefællen blev i oktober 1997 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren indgav ansøgning om familiesammenføring i april 1998. Hun havde herom forklaret, at hun på grund af misforståelse med hensyn til proceduren for indgivelse af ansøgningen ikke søgte straks, da hun fik oplysning om, at ægtefællen havde opnået opholdstilladelse. Straks efter at hun havde opnået opholdstilladelse til familiesammenføring, indrejste hun i Danmark i oktober 1998. Under disse omstændigheder, hvor ansøgeren kun havde opholdt sig en kortere tid i hjemlandet efter ægtefællens udrejse, og hvor der forelå særlige grunde til, at der hengik cirka 1 ¾ år efter udrejsen fra hjemlandet til indrejsen i Danmark, fandt nævnet, at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, i konsekvens af ægtefællens opholdstilladelse. Nævnet fandt i den forbindelse, at det ikke burde tillægges afgørende betydning, at ansøgeren først søgte asyl cirka 7 måneder efter sin indrejse i Danmark. BR9/40

Nævnet meddelte den **16. august 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1973. Indrejst i oktober 1999. Ansøgerens ægtefælle var tilknyttet Khalgh-partiet og arbejdede som sikkerhedsofficer og politisk medarbejder. Ægtefællen havde flere gange optrådt i radio og på TV og var et kendt ansigt. Efter Mujahedins magtovertagelse i 1992 blev ægtefællen efterlyst på grund af sine politiske aktiviteter. Bopælen blev herefter flere gange opsøgt af Masouds folk og senere af Taleban, der søgte efter ægtefællen og udsatte ansøgeren for vold og trusler. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde været udsat for visse overgreb fra Talebans side, men det måtte efter forklaringen om hændelsesforløbet lægges til grund, at Taleban ikke havde anset ansøgeren for en politisk profileret modstander, men at overgrebene skyldtes Talebans ønske om at pågribe ansøgerens ægtefælle. Ansøgeren havde derfor ikke et selvstændigt asylmotiv. Vedrørende spørgsmålet om opholdstilladelse i konsekvens af ægtefællens status bemærkede **flertallet**, at ansøgeren som følge af Talebans overgreb måtte leve i skjul hos sin morbroder. Hun søgte at komme til Danmark, så snart hun fik at vide, at ægtefællen var her, og hun udrejste endeligt, så snart hun fik opholdstilladelse. Uanset frem- og tilbagerejserne mellem Afghanistan og Pakistan, der foregik skjult for Taleban, fandt flertallet – også under henvisning til, at ansøgeren ved en tilbagevenden fortsat risikerede tilsvarende overgreb på grund af Talebans interesse for ægtefællen – at ansøgeren opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, i konsekvens af ægtefællens status. BR9/41

Nævnet **stadfæstede** den **21. september 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1972. Indrejst i december 1998. Mujahedin opsøgte ansøgerens bopæl flere gange og udsatte hende for overgreb, idet de søgte efter ansøgerens ægtefælle. Ægtefællen havde været officer under Najibullahs regering og medlem af Watan partiet. Ved den seneste henvendelse dræbte de ansøgerens svigermoder, hvorefter familien oplyste ægtefællens tilholdssted, og han blev herefter fængslet. Ved Talebans magtovertagelse i Kabul flygtede ægtefællen fra fængslet. Herefter blev ansøgeren opsøgt af Taleban 3-4 gange og udsat for overgreb, idet de søgte efter ægtefællen. Ved sidste henvendelse blev ansøgerens svigerfader dræbt, og ansøgeren blev truet med, at hun også ville blive dræbt, hvis hun ikke inden 15 dage oplyste om ægtefællens tilholdssted. Ansøgeren og ægtefællen rejste herefter til Soroby, hvorfra ægtefællen udrejste. Efter cirka 1-1½ år hørte ansøgeren fra sin ægtefælle, hvorefter hun ved en mandlig slægtnings hjælp fik udstedt nationalitetsbeviser i Kabul og nationalitetspas på det afghanske konsulat i Peshawar. Hun rejste herefter tilbage til Soroby, indtil hun en måned herefter udrejste til Pakistan og videre til Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerens forklaring lagdes til grund. **Et flertal af nævnets medlemmer** fandt, at ansøgeren ikke havde et selvstændigt asylmotiv. Dette flertal lagde vægt på, at ansøgeren havde været udsat for visse overgreb fra Talebans side, men at det efter forklaringen om hændelsesforløbet måtte lægges til grund, at Taleban ikke havde anset ansøgeren for en politisk profileret modstander, men at overgrebene skyldtes Talebans ønske om at

på gribe ansøgerens ægtefælle. Vedrørende spørgsmålet om konsekvensstatus bemærkede **et andet flertal af Flygtningenævnet**, at der måtte lægges vægt på, at ansøgeren under opholdet i Soroby i Afghanistan af Taleban-myndighederne fik udstedt nationalitetsbevis for sig selv og børnene, at hun på det afghanske konsulat i Pakistan fik nationalitetspas, og at hun rejste tilbage til Soroby, hvor hun opholdt sig uden problemer indtil den endelige udrejse cirka en måned senere. Endvidere måtte det tillægges stor betydning, at ansøgeren ventede cirka ti måneder med at søge asyl efter indrejsen i Danmark. På denne baggrund opfyldte ansøgeren ikke betingelserne for at opnå opholdstilladelse i konsekvens af ægtefællens status. BR9/42

Nævnet **stadfæstede** den **17. maj 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1972, samt fire børn. Indrejst i januar 1998. Ansøgeren tilhørte Midgan-klanen. Hun var fra Hargaysa, som var domineret af Issak-klanen. Ansøgerens ægtefælle indrejste i Danmark i februar 1996 og blev i oktober 1996 af Flygtningenævnet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren ikke var konkret og individuelt forfulgt ved udrejsen, og at hun ikke ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden til Nordvestsomalía. Nævnet fandt endvidere, at de generelle forhold for medlemmer af Midgan-klanen i Nordvestsomalía efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke var af en sådan karakter, at de kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgerens forældre opholdt sig i Nordvestsomalía. Nævnet fandt på denne baggrund ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det bemærkedes, at betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, som konsekvens af ægtefællens opholdstilladelse efter denne bestemmelse heller ikke fandtes opfyldt. BR9/43

5.7 Internt flugtalternativ - IFA

Det er i praksis antaget, at en asylansøger ikke har behov for international beskyttelse imod risiko for forfølgelse, hvis ansøgeren vil kunne undgå denne forfølgelse eller opnå beskyttelse et sted inden for sit hjemlands grænser. Frygten for forfølgelse udstrækker sig ikke nødvendigvis til hele hjemlandets territorium, hvorfor det under visse forudsætninger vil kunne kræves, at den pågældende ansøger tager ophold i en anden del af hjemlandet, hvor forfølgelsen kan undgås. Der vil i sådanne tilfælde eksistere et internt flugtalternativ (Internal Flight Alternative - IFA).

Der er to afgørende forhold, som må adresseres i forbindelse med fastlæggelsen af IFA. Det er således afgørende om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold et andet sted i hjemlandet, jf. UNHCR's Handbook, pkt. 91.

Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. Herunder bør det indgå, om der er stabilitet i området, og om denne er af vedvarende karakter, om området er egnet til beboelse og om området er tilgængeligt. Området skal i princippet have været tilgængeligt såvel på tidspunktet for flugten, som på tidspunktet for afgørelsen af, om ansøgeren skal have asyl, jf. således UNHCRs Position Paper on Relocating Internally as a Reasonable Alternative to Seeking Asylum, fra februar 1999, hvoraf det fremgår, at asylvurderingen hovedsageligt koncentrerer sig om fremtiden for asylansøgeren, hvorfor dette også vil være tilfældet i forbindelse med vurderingen af, hvorvidt der eksisterer et IFA. Eksistensen af et IFA på tidspunktet for flugten vil kunne have betydning i forhold til den samlede vurderingen af asylmotivet, men i praksis vil tidspunktet for afgørelsen være afgørende for, hvorvidt en asylansøger kan henvises til at tage ophold et andet sted i hjemlandet.

Dette er i overensstemmelse med den praksis, der har dannet sig i nævnet, hvorefter det er situationen på afgørelsestidspunktet, der er afgørende for, om der kan anses at foreligge et internt flugtalternativ.

Hvis et område inden for hjemlandets grænser skal kunne karakteriseres som vedvarende stabilt, vil beskyttelsen i området som udgangspunkt blive ydet af de nationale myndigheder. Der vil således være en formodning imod, at der findes et IFA i tilfælde, hvor ansøgeren er forfulgt af de nationale myndigheder. Der kan imidlertid være tale om sådanne særlige forhold, at lokale myndigheder eller magtfulde private kan yde den nødvendige beskyttelse. Dette er således i Flygtningenævnets praksis blevet antaget at være tilfældet for så vidt angår Nordirak og Nordsomalía.

Det skal ligeledes vurderes, om det i den konkrete sag vil være rimeligt at henvise den konkrete ansøger til det konkrete område. Ansøgerens personlige forhold vil være af betydning for denne vurdering. Herunder kan

mange forhold gøre sig gældende, som eksempler fremhævet af UNHCR i det ovennævnte Position Paper fra februar 1999 kan nævnes: alder, køn, helbredstilstand, familiemæssig situation, etnisk eller kulturel gruppe, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse og profession, tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer. Disse forhold skal ansues kumulativt, jf. UNHCR's Handbook, pkt. 53.

Ansøgerens personlige forhold skal i vurderingen af, om et område er egnet som IFA i en konkret sag, sammenholdes med hjemlandets forhold i øvrigt, herunder den politiske, etniske eller religiøse situation. UNHCR anfører som eksempel i ovenfor nævnte Position Paper, at det kan være af betydning, om regeringen foretager ulovlige forflyttelser af befolkningsgrupper, om regeringen arbejder for adskillelse af forskellige grupper i samfundet, om der sættes begrænsninger for bevægelsesfriheden samt størrelsen og sammensætningen af befolkningen i det pågældende område, og hvorvidt det pågældende område vil være i stand til at absorbere flere tilflyttere.

Som eksempler på, at Flygtningenævnet har anvendt IFA kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **27. januar 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1976. Indrejst i januar 1999. Ansøgeren rejste sammen med sin ægtefælle som følge af forholdene for faili-kurdere og shiamuslimer i 1991 fra den regeringskontrollerede til den nordlige del af Irak. De tog ophold i området omkring Sulaimaniya, hvor de levede på feltfod og af penge, som ansøgerens svigerfader sendte dem. Medio 1996 udrejste de til Iran som følge af kamphandlinger i området. I slutningen af 1998 returnerede den mandlige ansøger til Irak, idet han efterlod sin ægtefælle og deres barn i grænseområdet på den iranske side af grænsen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren ikke ville kunne vende tilbage til den regeringskontrollerede del af Irak uden at risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Ved vurderingen af sagen blev det herefter afgørende, om ansøgeren havde en sådan tilknytning til det kurdiske område i det nordlige Irak, at han kunne henvises til at tage ophold i dette område. Det måtte ved denne vurdering lægges til grund, at ansøgeren, der var faili-kurder og shiamuslim, havde opholdt sig i Sulaimaniya-området fra 1991 til 1996 uden dog at have fast bopæl og uden at have kontakt til - eller konflikter med - de kurdiske organisationer i området, samt at ansøgeren ikke havde familiemæssig tilknytning til området. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde afgørende vægt på ansøgerens langvarige ophold i det nordlige Irak og på, at han ikke havde haft konflikter med de kurdiske organisationer, og at han i øvrigt ikke havde foretaget sig noget, der kunne antages at bringe ham i sådanne konflikter. Flertallet fandt således, at ansøgeren måtte henvises til at tage ophold i det nordlige Irak. BR9/ 44

Nævnet **stadfæstede** den **30. maj 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Transnistra-regionen i Moldova, født i 1960. Indrejst i januar 1999. Ansøgerens moder var af jødisk oprindelse. I 1989 blev ansøgerens broder dræbt, medens han besøgte bedstemoderens grav sammen med ansøgeren og moderen. Ansøgeren anmeldte drabet til politiet, som tilbageholdt ham i fire døgn. Under tilbageholdelsen blev han udsat for fysiske overgreb, og der blev råbt skældsord ad ham. Han forsøgte efterfølgende forgæves at klage over politiets adfærd til byens højeste myndighed. I 1994 omkom moderen ved en brand. En nabo fortalte ansøgeren, at branden var påsat. Ansøgeren henvendte sig til politiet, hvor man råbte skældsord ad ham og udsatte ham for fysiske overgreb. Efterfølgende blev ansøgeren to gange overfaldet af ukendte civilklædte personer. På et tidspunkt blev han efterlyst af politiet, idet han ikke ville opgive sagen vedrørende drabet på moderen. Endvidere blev han frataget retten til moderens bopæl på trods af, at han var den eneste arving til den. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var moldovisk statsborger. Flygtningenævnet kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. **Et flertal** fandt dog ikke at kunne lægge til grund, at ansøgerens moder var omkommet ved en mordbrand. Flertallet fandt endvidere ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han blev forfulgt af de moldoviske myndigheder, og fandt derfor, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i den myndighedskontrollerede del af Moldova. Ansøgerens subjektive frygt og den omstændighed, at ansøgeren var af jødisk herkomst, kunne ikke føre til et andet resultat. BR9/45

Flygtningenævnet har også i år 2000 stadfæstet en række afgørelser vedrørende statsborgere fra Bosnien-Hercegovina under henvisning til, at der fandtes et IFA i Føderationsområdet. Flygtningenævnet har fundet, at ansøgerne ikke kunne henvises til at tage ophold i deres tidligere hjemegn på grund af ændringer i den etniske sammensætning eller kontrollen over hjemegnen, men at de kunne antages at opnå den fornødne beskyttelse i Føderationsområdet. Der henvises til Formandskabets 6. beretning side 107 ff for så vidt angår baggrunden for anvendelsen af IFA i forhold til Bosnien-Hercegovina.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **24. oktober 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1977. Indrejst i september 1999. Ansøgeren var muslim af trosretning.

Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder at ansøgeren i 1993 blev fordrevet fra sin landsby, som var beliggende i Republikken Srpska, samt at ansøgeren i 1995 blev taget til fange af serberne og overværede en massakre, hvorunder hans fader blev dræbt. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i Republikken Srpska. Flertallet af Flygtningenævnet fandt imidlertid, at ansøgeren kunne tage ophold i Føderationsområdet, hvor han – sammen med sin familie – havde haft ophold siden 1995, og hvor hans familie fortsat opholdt sig. Uanset at ansøgeren havde været udsat for traumatiserende oplevelser, fandt flertallet ikke, at ansøgerens subjektive frygt for en tilbagevenden kunne begrunde et andet resultat, idet flertallet herved lagde vægt på, at de voldsomme begivenheder, som ansøgeren havde oplevet, lå nogle år tilbage, og at ansøgeren havde opholdt sig i Føderationsområdet i de efterfølgende år. På denne baggrund fandtes ansøgerens subjektive frygt ikke nu – i forhold til Føderationsområdet – begrundet i sådanne objektive omstændigheder, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse. BR9/46

5.8 Første asylland

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, nægtes, såfremt udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller på grund af længerevarende ophold, derboende nære slægtninge eller andre tilsvarende forhold har nærmere tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

Bestemmelsen i § 7 er bygget op på den måde, at der først skal tages stilling til, om ansøgeren kan anses for at have et beskyttelsesbehov, jf. § 7, stk. 1 eller 2. Dernæst træffes beslutning om, hvorvidt et andet land er nærmere til at give ansøgeren beskyttelse, jf. § 7, stk. 3.

For en nærmere gennemgang af begrebet henvises til 7. beretning kapitel 11 og 8. beretning, kapitel 9.

Som eksempler på nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **19. januar 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1967. Indrejst i april 1998. Ansøgeren var medlem af en hemmelig organisation, der havde til formål at styrte den irakiske regering. I 1997 blev organisationen afsløret, og ansøgeren flygtede til Tyskland, hvor han samme år opnåede status som konventionsflygtning. I Tyskland blev ansøgeren chikaneret af den irakiske efterretningstjeneste, der truede ansøgeren. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere blev det lagt til grund, at ansøgeren indrejste i Tyskland den 17. juli 1997, hvor han opholdt sig frem til den 25. april 1998, at han i Tyskland opnåede status som konventionsflygtning, og at han fik arbejde og bolig og lærte sig tysk. Bestemmelserne i Dublinkonventionen fandt ikke anvendelse ved bedømmelsen af sagen, idet denne konvention ikke vedrørte tilfælde, hvor ansøgeren i forvejen havde opnået flygtningestatus. Uanset længden af ansøgerens ophold i Danmark, og idet den europæiske overenskomst om overførsel af ansvar for flygtninge ikke kunne føre til noget andet resultat, blev det efter det foreliggende lagt til grund, at ansøgeren havde opnået og fortsat ville kunne opnå fornøden beskyttelse i Tyskland, som herefter måtte anses for at være ansøgerens første asylland. Vedrørende de af ansøgeren fremførte problemer med den irakiske efterretningstjeneste, måtte ansøgeren henvises til at søge beskyttelse hos de tyske myndigheder. BR9/47

Nævnet **stadfæstede** den **30. marts 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Burundi, født i 1970. Indrejst i februar 1998. Ansøgeren var hutu. I 1993 flygtede ansøgeren fra Burundi. I 1994 blev han anerkendt som flygtning i Swaziland. I såvel 1994 som i 1996 blev ansøgeren samt en række andre hutuer fængslet af myndighederne i Swaziland som følge af konflikter med derboende tutsier. Under den sidste fængsling blev ansøgeren angiveligt udsat for tortur. Ansøgeren fik oplyst, at der i forbindelse med fængslingen i 1996 blev udvist burundiske statsborgere fra Swaziland. Ansøgeren blev dog selv løsladt, idet medlemmer af ansøgerens kirke gik i forbøn for ham. I 1997 fik ansøgeren tilfældigt kendskab til en telefax, i hvilken alle tutsier blev opfordret til at deltage i kampen mod hutuer. Faxens rette modtager forsøgte med vold at få ansøgeren til at afsløre, hvorvidt han havde kendskab til faxens indhold, men det lykkedes ansøgeren at undslippe. Ansøgeren forsøgte at anmelde forholdet til politiet, der imidlertid ikke foretog undersøgelse i sagen, men derimod truede ham med udvisning til Burundi. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren af

Udlændingestyrelsen var anset for at være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren i slutningen af 1994 blev anerkendt som flygtning i Swaziland. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt i 1994 og i 1996. Han havde forklaret divergerende om tidspunkterne for tilbageholdelserne, og om hvor han kom hen efter løsladelsen i 1994. Flygtningenævnet kunne ikke lægge ansøgerens forklaring om faxepisoden i december 1997 til grund. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren i Flygtningenævnet havde forklaret, at faxepisoden, var den episode, der fik ham til at beslutte at rejse ud af Swaziland. Alligevel havde ansøgeren slet ikke omtalt episoden i sit i øvrigt fyldigt udfyldte asylskema. Ansøgeren havde forklaret, at Swaziland havde deporteret hutu-flygtninge til hjemlandet. Ansøgerens viden herom var meget upræcis. Efter Udenrigsministeriets notat af 7. april 1999 fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at der skete sådanne deportationer. Efter Udenrigsministeriets notat fandt Flygtningenævnet heller ikke grundlag for at antage, at der i Swaziland skete forfølgelse af hutuer fra tutsier, som myndighederne ikke kunne beskytte imod. Flygtningenævnet fandt ikke noget grundlag for at lade Udenrigsministeriets notat udgå af sagen. Ansøgeren og hans advokat havde fået udleveret notatet og havde dermed haft lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgik i Flygtningenævnets behandling. Det blev derfor tiltrådt, at Swaziland måtte anses for ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Nævnet udtalte endvidere, at de praktiske foranstaltninger i forbindelse med udsendelsen skulle varetages af politiet, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2, og ikke hørte under Flygtningenævnets kompetence. BR9/48

5.8.1 Statsløse palæstinensere fra Libanon

Statsløse palæstinensere fra Libanon anses ifølge nævnets praksis for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet de ikke kan vende tilbage til deres oprindelige hjemland, Palæstina, og idet Libanon ikke kan betragtes som de pågældendes hjemland. Således anvendes en første asyllands vurdering i sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **9. marts 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1975. Indrejst i maj 1999. Ansøgeren var ved udrejsen af Libanon i besiddelse af gyldig rejselegitimation, som han destruerede straks efter indrejsen i Danmark. Én uge efter indrejsen blev ansøgeren af sine herboende fætre introduceret for en dansk kvinde, som han ikke kendte på forhånd, og som han i juli 1999 indgik ægteskab med. Ansøgerens forældre og syv halvsøskende var bosiddende i hjemlandet. Ved en tilbagevenden til Libanon frygtede ansøgeren straf som følge af, at han havde destrueret sit pas, ligesom han frygtede at blive hvervet til deltagelse i krigshandlinger. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Af ansøgerens forklaring fremgik, at han ikke forud for udrejsen havde været i konflikt med libanesiske myndigheder eller nogen organisationer i dette land. Ansøgeren havde ikke modtaget nogen indkaldelse til militæret. Flygtningenævnet fandt ikke, at de generelle forhold i Libanon var af en sådan karakter, at ansøgeren ikke kunne opnå den fornødne beskyttelse. Flygtningenævnet fandt ikke, at den omstændighed, at ansøgeren selv havde destrueret sit pas og som følge deraf risikerede straf ved tilbagekomsten, kunne begrunde opholdstilladelse. Det afvistes, at det pågældende forhold ville medføre en efter dansk retstradition uforholdsmæssig straf. Flygtningenævnet fandt derfor, at ansøgeren fortsat i Libanon, hvor han var født og opvokset, kunne opnå den fornødne beskyttelse. Ansøgeren havde her i landet umiddelbart efter ankomsten indgået ægteskab med en dansk kvinde. Ansøgeren havde fortsat familiemedlemmer boende i Libanon. Flygtningenævnet fandt ikke under de foreliggende omstændigheder, at ægteskabet kunne begrunde, at Danmark var nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. BR9/49

Nævnet **stadfæstede** den **10. maj 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1974. Ansøgeren indrejste første gang i oktober 1992, hvor han i februar 1993 af Udlændingestyrelsen blev meddelt afslag på asyl, hvilket i juli 1993 blev stadfæstet af Flygtningenævnet. I september 1993 udrejste ansøgeren til Libanon. I februar 1996 indrejste ansøgeren på ny i Danmark. I april 1996 blev han af Udlændingestyrelsen meddelt afslag på asyl uden klageadgang til Flygtningenævnet. Ansøgeren havde herefter ikke været udrejst af Danmark. I august 1997 indgav ansøgeren på ny ansøgning om asyl. Ansøgeren var sunnimuslim. Han var fra 1994 til 1995 aktiv i Generalkommandoen (Folkefronten til Palæstinas befrielse). I slutningen af 1995 fik ansøgeren besked på, at han skulle deltage i en militæraktion med Hizbollah, hvorfor han deserterede fra Generalkommandoen. Ansøgeren havde til brug for sagen fremlagt dokumenter udstedt i 1992 og 1997 af henholdsvis Generalsikkerheden i Libanon og det libanesiske Generalsikkerhedsdirektorat. Det fremgik af begge, at ansøgeren grundet sine politiske aktiviteter skulle

tilbageholdes og afhøres. **Flygtningenævnet** lagde i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville blive efterstræbt af de libanesiske myndigheder eller Hizbollah. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ved indrejsen ikke angav disse forhold som asylmotiv, ligesom hans forklaring om de aktiviteter, der gav anledning til den angivelige desertering fra Generalkommandoen, havde været vag og lidet overbevisende. Flygtningenævnet havde ikke kunnet lægge vægt på de fremlagte dokumenter dateret i august 1992 og i maj 1997, idet det blev bemærket, at førstnævnte dokument lå forud for de påberåbte aktiviteter. Vedrørende tilknytningen bemærkede **Flygtningenævnets flertal**, at ansøgeren var født og opvokset i Libanon, hvor hans forældre stadig boede. Heroverfor havde ansøgeren henvist til, at han under opholdet i Danmark havde indgået ægteskab med en dansk statsborger, som han boede sammen med. Desuden boede fire af hans søskende i Danmark. Under hensyn til ansøgerens stærke tilknytning til Libanon fandt flertallet imidlertid – uanset det af ansøgeren anførte – at ansøgeren fortsat havde nærmere tilknytning til Libanon, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. BR9/50

5.9 Flygtningekonventionens artikel 1, litra F (udelukkelsesgrundene)

Efter flygtningekonventionens artikel 1, litra F, finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a),
- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b),
- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der er eller vil være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, *udelukkes* fra at opnå beskyttelse efter disse bestemmelser.

Disse udelukkelsesgrunde anvendes i praksis også i forhold til personer, der ville have været omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Hvis en asylansøger således findes at opfylde betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det på en konkret vurdering, om der er alvorlige grunde til at antage, at den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse på dette grundlag som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på ansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, domstolene, henvendelser fra krigsribunaler, og tredjemands vidneudsagn kan føre til sådanne overvejelser.

For en nærmere gennemgang af flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde henvises til 8. beretning s. 173-180.

Nævnet har i beretningsperioden meddelt to afslag under henvisning til, at ansøgerne måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, men var udelukket fra beskyttelse efter artikel 1, litra F.

Nævnet **stadfæstede** den **4. januar 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Sierra Leone, født i 1968. Indrejst i juni 1998. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaringer til grund for sagen. Det fulgte af disse forklaringer, at ansøgeren i forbindelse med sin optagelse som medlem af modstandsbevægelsen Revolutionary United Front (RUF) havde henrettet en civilperson og en politibetjent, som var blevet fanget af RUF, og som efter det oplyste var blevet dødsdømt af RUF efter en summarisk rettergang. Det fremgik af ansøgerens forklaring for nævnet, at politibetjenten havde begået underslæb, og at civilpersonen havde foretaget forræderiske handlinger overfor RUF. Efter ansøgerens forklaringer lagde nævnet endvidere til grund, at ansøgeren under sit medlemskab af RUF i en lang række tilfælde havde deltaget aktivt i drab på mandlige personer i landsbyer, som ligeledes havde været anset for at være forrædere overfor RUF, og at disse drab, i hvert fald i en del af tilfældene, ikke kunne anses for at være foretaget i selvforsvar eller lignende. I overensstemmelse med de foreliggende baggrundsoplysninger om Sierra Leone fandt Flygtningenævnet ikke at kunne afvise, at ansøgeren i den anledning ville kunne risikere asylrelevant

forfølgelse ved eventuel tilbagevenden til Sierra Leone som følge af sit tilhørsforhold til RUF.

Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren isoleret set opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt imidlertid, at ansøgeren var udelukket fra at påberåbe sig beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af bestemmelserne i flygtningekonventionens artikel 1, litra F (a) og artikel 1, litra F (b). For så vidt angår artikel 1, litra F (a), lagde nævnet efter ansøgerens forklaringer til grund, at ansøgerens deltagelse i ovennævnte drab på landsbyboere havde en sådan karakter, at Flygtningenævnet fandt det ubetænkeligt at anse drabene for at være overtrædelser af artikel 130 i 3.

Genevekonvention af 12. august 1949 om behandlingen af krigsfanger og artikel 147 i 4. Genevekonvention af 12. august 1949 om beskyttelse af civilpersoner i krigstid. For så vidt angik artikel 1, litra F (b), fandt nævnet, at de to ovennævnte drab på en civilperson og en politibetjent som led i ansøgerens optagelsesprocedure havde en sådan karakter, at drabene måtte anses for at være omfattet af artikel 1, litra F (b), da der var tale om en alvorlig ikke-politisk forbrydelse, som ansøgeren efter de foreliggende oplysninger frivilligt kunne have trådt tilbage fra. Under henvisning til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sierra Leone risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 1, kunne han ikke udsendes tvangsmæssigt til Sierra Leone eller til et land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Sierra Leone, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1.

BR9/51

Nævnet **stadfæstede den 13. september 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Burundi, født i 1976. Indrejst i august 1999. Ansøgeren var etnisk hutu og katolik. Ansøgerens moder og to halvsøstre havde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, i Danmark. I 1993 blev ansøgeren medlem af Jedebu (Frodebu's ungdomsafdeling). I 1994 ændrede partiet navn til CNDD, og den militære afdeling hed FDD. Ansøgeren propaganderede, ligesom han hvervede rebeller, idet han som instruktør trænede dem. I 1993 modtog ansøgeren nogle måneders militærtræning i Rwanda. Fra 1993 til 1994 kæmpede ansøgeren som rebel i Bujumbura. I januar-februar 1994 kæmpede ansøgeren i en gruppe bestående af 36 personer. Gruppen lagde fælder for regeringssoldaterne, idet deres lastbiler blev fanget i krydsild, hvorefter regeringssoldaterne overgav sig. Regeringssoldaterne blev herefter smidt i en latrin med sammenbundne hænder og fødder, hvorved de druknede og blev kvalt. Ansøgeren gav ordre til disse drab, idet det var et direktiv i sektionen. I januar - marts 1994 deltog ansøgeren i en anden aktion, hvor ansøgeren var leder af to aktioner. Ansøgeren blev af lederen beordret til at binde seks regeringssoldater på en sådan måde, at de ville kvæles ved forsøg på at rejse sig. Ansøgeren bandt personligt to soldater på denne måde. Ansøgeren overværede ikke soldaterne dø. I samme periode kæmpede ansøgeren i en gruppe på 12 personer mod en lastbil med 40 regeringssoldater. 20 regeringssoldater slap ud af lastbilen, hvoraf det lykkedes seks at undslippe. 14 regeringssoldater blev skudt, og ansøgerens gruppe mistede tre personer i forbindelse med kampene. I et tilfælde havde ansøgeren ført sin deling på patruljering for at undgå at deltage i disse drab. Ansøgeren havde ikke begået overgreb på civilbefolkningen, og han havde ikke deltaget i afhøringer. I 1994 flygtede ansøgeren med sin moder og søstre til det daværende Zaire, nu Den Demokratiske Republik Congo. Ansøgeren fortsatte sine aktiviteter, idet han indkøbte materiale, der blev sendt til Burundi. Den 25. november 1996 udbrød der krig i Zaire, hvorefter ansøgeren rejste til Tanzania. Under nævnsmødet fragik ansøgeren sin forklaring til registreringsrapporten samt samtalereferatet. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren i samtalereferatet med Udlændingestyrelsen havde afgivet forklaring om sine aktiviteter for oprørsgruppen FDD og herunder havde redegjort for, hvorledes han gav ordre til henrettelsen af ti ubevæbnede regeringssoldater, der havde overgivet sig efter et bagholdsangreb. Ansøgeren havde endvidere forklaret, at han ved en anden lejlighed efter ordre bandt 2 tilfangetagne soldater på en sådan måde, at de ville kvæle sig selv. Ansøgeren havde under nævnsbehandlingen afvist, at have begået de pågældende handlinger. Ansøgeren gjorde i øvrigt gældende, at Udlændingestyrelsens tolk havde misforstået hans forklaring, idet han alene havde forklaret om den generelle situation. Ansøgeren havde anført, at han kendte tolken fra Burundi, og at tolken havde en anden etnisk baggrund end ansøgeren. Flygtningenævnet fandt ikke, at sagsbehandlingen i Udlændingestyrelsen, herunder de påberåbte forhold vedrørende tolken, kunne begrunde, at der skulle ses bort fra ansøgerens forklaring til Udlændingestyrelsens samtalereferat. Flygtningenævnet bemærkede herved, at ansøgerens forklaring for nævnet ikke fremstod som overbevisende. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at forklaringen til samtalereferatet var detaljeret og i det væsentlige i overensstemmelse med de oplysninger, der fremgik af såvel asylregistreringsrapporten som asylansøgningsskemaet om ansøgerens militære aktiviteter. Det bemærkedes, at samtalereferatet i umiddelbar forlængelse af samtalen blev læst op for ansøgeren, der fremsatte adskillige rettelser til referatet. Flygtningenævnet lagde herefter i det hele forklaringen til samtalereferatet til grund. Flygtningenævnet lagde i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt, at de af ansøgeren begåede handlinger havde været af en sådan karakter, at han ikke kunne påberåbe sig den beskyttelse, som fulgte af udlændingelovens § 7, idet han måtte anses for omfattet af personkredsen i såvel flygtningekonventionens

artikel 1, litra F (a), som artikel 1, litra F (b). For så vidt angik artikel 1, litra F (a), henviste Flygtningenævnet til artikel 130 i 3. Geneve konvention af 12. august 1949, om behandling af krigsfanger. For så vidt angik anvendelsen af artikel 1, litra F (b), lagde nævnet vægt på, at der var et åbenbart misforhold mellem de begåede handlinger og det politiske mål. Flygtningenævnet besluttede tillige, at ansøgeren kunne udsendes tvangsmæssigt af Danmark, men under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Burundi risikerede forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, kunne han ikke udsendes tvangsmæssigt til Burundi eller til et land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Burundi, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og § 31, stk. 2, 1. pkt. BR9/52

5.10 Bortfald

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Det er en betingelse for ophør af opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7 og 8, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 3.

Ifølge udlændingelovens § 17, stk. 2, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

Ifølge udlændingelovens § 17 a, bortfalder en opholdstilladelse uanset bestemmelsen i § 17 først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Udlændingelovens § 17 a, blev indsat ved lov nr. 464 af 30. juni 1993 med det formål at udvide adgangen for blandt andet flygtninge til at forlade Danmark uden bortfald af opholdstilladelsen, forudsat at de vender tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér. Der blev således indført en tidsbegrænset ret til at bevare opholdstilladelsen i Danmark, fordi nogle personer ved tilbagevenden til deres hjemland fortryder repatrieringen.

Ved lov nr. 353 af 2. juni 1999, som trådte i kraft den 1. januar 2000, blev fortrydelsesfristen på 12 måneder kombineret med en regel om, at den pågældende i perioden herefter, og indtil der er forløbet yderligere 12 måneder fra udrejsen, kan ansøge om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet. Ansøgning efter stk. 2, kan indgives både før og efter udløbet af den almindelige fortrydelsesret.

Klage over afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens §§ 17 og 17 a, kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at klageren havde opgivet bopælen her i landet og frivilligt taget ophold i hjemlandet, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede** den **3. marts 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1974. Klageren indrejste første gang i januar 1993 og blev i september 1993 meddelt midlertidig opholdstilladelse, hvorefter den pågældende i september 1995 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. I september 1998 udrejste klageren til Bosnien-Hercegovina med henblik på at studere. Klageren vendte tilbage til Danmark, men udrejste igen efter at være blevet meddelt, at hans opholdstilladelse var bortfaldet. **Flygtningenævnet** udtalte, at da klageren efter at fået tilkendegivet af Udlændingestyrelsen, at han havde ret til at opholde sig i Danmark under nævnets behandling af sagen, og da han på trods heraf var udrejst af Danmark, fandt **Flygtningenævnets flertal** – også uanset klageren ikke kunne opnå indrejsevisum – ikke grundlag for at udsætte sagen på klagerens indrejse til Danmark. Da klageren i september 1998 udrejste fra Danmark til Bosnien-Hercegovina, hvor han havde

påbegyndt et medicin-studium, og inden udrejsen havde fået afslag på en forhåndstilkendegivelse om, at han kunne bibeholde sin opholdstilladelse i fem år, fandt Flygtningenævnets flertal, at klageren frivilligt havde taget ophold i hjemlandet og opgivet sin bopæl i Danmark. BR9/53

Nævnet **stadfæstede** den **15. juni 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rumænien, født i 1956. Klageren indrejste i Danmark i oktober 1988, hvorpå han blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I maj 1995 rejste klageren til Rumænien. I december 1996 indrejste han igen i Danmark, hvor han blev en uge, hvorpå han udrejste til Rumænien på ny. I september 1998 indrejste han igen i Danmark. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at de omstændigheder, der i sin tid begrundede, at klageren opnåede opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, længere var til stede. Det fremgik videre, at klageren i sit hjemland havde foretaget nogle investeringer, og at manglende afkast fra disse bevirkede, at han i 1995 ikke kunne betale ydelserne på det ham her i landet tilhørende hus, hvor familien boede. Klageren udrejste umiddelbart efter ægtefællen i maj 1995 til hjemlandet, og var i december 1996 her i landet alene for at ordne forretninger og for at få hushandelen berigtiget. Familiens bohæve her var da gået tabt. Klageren foretog ikke skridt til på ny at etablere bolig her. Klageren rejste tilbage til hjemlandet og indrejste først på ny den 1. september 1998, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 3. Under de således foreliggende omstændigheder havde klageren frivilligt taget bopæl i hjemlandet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, hvorfor betingelserne for, at opholdstilladelsen ansås for bortfaldet, var til stede. Flygtningenævnet fandt ikke, at ægtefællens forhold burde bevirke, at dette burde undlades, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Nævnet fandt heller ikke, at det var sandsynliggjort, at Udlændingestyrelsen den 16. marts 1999 havde meddelt en forlængelse af opholdstilladelsen, eller at der var sådanne fejl i sagsbehandlingen i Udlændingestyrelsen, at sagen burde hjemvises. BR9/54

Som eksempel på, at nævnet har fundet, at klageren har opgivet bopælen i Danmark og har opnået beskyttelse i et tredjeland kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **stadfæstede** den **4. august 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1946, samt 1 barn. Klageren indrejste første gang i 1990, idet hun var meddelt familiesammenføring med sin herboende ægtefælle. Ægtefællerne var angiveligt blevet skilt i 1989, men de forsøgte at fortsætte samlivet. Ægtefællen var kort forinden indrejst sammen med to fællesbørn. Familien blev efter klage samlet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. I 1991 udrejste klageren sammen med sine tre børn til Syrien. I 1997 henvendte klageren sig på den danske ambassade i Damaskus og forelagde problemet vedrørende hendes opholdstilladelse samt danske rejsedokument. Udlændingestyrelsen skrev herefter til ambassaden i Damaskus, at klagerens opholdstilladelse var bortfaldet. Klageren modtog angiveligt ikke underretning om denne meddelelse. I 1998 indrejste klageren på ny, hvorefter hun i juni 1999 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren havde kort forinden udrejsen fået problemer med den syriske efterretningstjeneste på grund af sin tidligere ægtefælles forhold. Den 1. oktober 1999 rejste klageren på ny til Syrien. Klageren rejste i perioden frem til Flygtningenævnets behandling af sagen adskillige gange til Syrien, hvor hun fortsat havde sin psykiatriske klinik. Klageren oplyste, at hun havde en verserende retssag i Syrien, idet hun ikke havde betalt husleje for klinikken. Klageren oplyste, at hun problemfrit kunne rejse til Syrien og varetage sine interesser i forbindelse med retssagen. Vedrørende spørgsmålet om bortfald af klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 af 29. november 1990, fandt **Flygtningenævnet**, at klageren i den periode, hvor hun havde opholdt sig i Syrien fra 1991 til 1998 havde opnået beskyttelse i dette land, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, jf. stk. 1. Nævnet lagde i den forbindelse vægt på, at klageren havde oplyst, at hun havde haft opholds- og arbejdstilladelse i Syrien og havde drevet egen virksomhed som psykiater. Nævnets medlemmer lagde endvidere vægt på, at de problemer, som klageren havde forklaret om, at hun fik med de syriske myndigheder i oktober 1998, ikke vedrørte klagerens egne forhold, men alene klagerens første ægtefælle, som hun ikke havde haft kontakt med siden 1994. På den baggrund tiltrådte nævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse af 29. november 1990 var bortfaldet, og idet der ikke fandtes grundlag for i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 2, at bestemme, at opholdstilladelsen ikke skulle anses for bortfaldet, stadfæstede nævnet Udlændingestyrelsens afgørelse herom. For så vidt angik spørgsmålet om klagerens nuværende opholdstilladelse, bemærkede Flygtningenævnet, at klagerens problemer med de syriske myndigheder som nævnt alene, havde været i forbindelse med den tidligere ægtefælles forhold. Nævnet havde endvidere bemærket, at klageren ikke havde haft problemer med de irakiske myndigheder siden sin udrejse fra Irak i 1979, og at hun i øvrigt ikke havde haft politiske aktiviteter i relation til styret i Irak. BR9/55

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet ikke fandt, at klageren havde taget frivilligt bopæl i et tredje land,

kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **ophævede** den **11. april 2000** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende en statsløs borger fra Indien, født i 1938. Indrejst første gang i november 1972. Den 20. december 1972 blev klageren meddelt opholdstilladelse i Danmark med status som flygtning. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at klageren i 1996 opgav sin bopæl i Danmark, og at han siden - indtil indrejsen i Danmark i juni 1999 - fortrinsvis havde opholdt sig i Zimbabwe. Det kunne dog ikke afvises, at klageren i det mellemliggende tidsrum havde været på besøg i Danmark af nogle ugers varighed. Således som sagen var oplyst, måtte Flygtningenævnet lægge til grund, at klagerens opholdsgrundlag i Zimbabwe havde været af midlertidig karakter, idet klagerens forklaring om, at han hver 6. måned måtte udrejse af Zimbabwe for at få et nyt visum, blev lagt til grund. Der forelå ikke oplysninger om, på hvilket grundlag klageren ved inddragelse af den danske opholdstilladelse og pas ville kunne opnå beskyttelse i Zimbabwe. Nævnet fandt herefter, at betingelserne i udlændingelovens § 17, stk. 3, for bortfald af klagerens opholdstilladelse ikke var opfyldt. BR9/56

Som eksempel på, at nævnet har fundet, at udlændingelovens § 17, stk. 2, ikke kunne finde anvendelse, kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **stadfæstede** den **4. august 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Vietnam, født i 1963. Klageren indrejste første gang i februar 1991, efter at hun i november 1990 var blevet meddelt familiesammenføring med sin ægtefælle. I marts 1991 blev klageren meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Siden august 1994 opholdt klageren sig i Vietnam, fordi hun skulle passe sin syge fader. I februar 1996 vendte klageren tilbage til Danmark. I marts 1996 søgte klageren om forlængelse af sin opholdstilladelse. I april 1997 rejste klageren til hjemlandet på ferie. I august 1997 vendte hun tilbage til Danmark. I oktober 1997 rejste klageren på ny til Vietnam, fordi hendes fader var syg, og der var problemer med hendes børn. I april 1998 vendte klageren tilbage til Danmark. I juni 1998 vendte klageren tilbage til hjemlandet, da hendes fader var afgået ved døden. I december 1998 vendte klageren tilbage til Danmark. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at klageren, som af hende selv forklaret til politiet, havde opholdt sig i Vietnam i perioden fra august 1994 til februar 1996, og at hun i marts 1996 var blevet enig med sin familie om, at de sammen skulle rejse tilbage til Vietnam. Der fandtes på denne baggrund ikke grundlag for at antage, at klageren ikke havde opgivet sin bopæl i Danmark og frivilligt havde taget bopæl i Vietnam, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, jf. stk. 1. Der fandtes endvidere ikke at foreligge sådanne forhold, at der i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 2, skulle være grundlag for ikke at anse opholdstilladelsen for bortfaldet. Nævnet havde i den forbindelse blandt andet lagt vægt på, at klageren i april 1999 selv trak sin klage over Udlændingestyrelsens afgørelse tilbage, og at hun herefter rejste til Vietnam, hvor hun indrejste legalt på sit eget vietnamesiske pas udstedt i juli 1999. BR9/57

Som eksempel på, at nævnet har fundet, at betingelserne for bortfald i den tidligere udlændingelovs § 17 a, var opfyldt, kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **stadfæstede** den **31. oktober 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1974, samt et barn. Klageren indrejste første gang i marts 1993 sammen med sine forældre og blev i september 1993 af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. I oktober 1997 udrejste klageren til Bosnien-Hercegovina. Da klageren vendte tilbage til Bosnien-Hercegovina tog hun ophold i et forladt serbisk hus. I marts 1998 blev klageren indlagt grundet sin graviditet. Klageren var indlagt indtil et par uger efter barnets fødsel i oktober 1998. I februar 1999 måtte klageren forlade sin bopæl, da den oprindelige ejer ville have huset tilbage. I april 1999 genindrejste klageren i Danmark sammen med sin ægtefælle og sit barn. Klagerens forældre og søster havde opholdstilladelse i Danmark. Flygtningenævnet udtalte, at det af sagen fremgik, at klageren efter at have modtaget den i § 17 a nævnte ydelse, havde opholdt sig i mere end seks på hinanden følgende måneder i sit hjemland. Det fremgik af forklaringerne, at hun og ægtefællen i januar/februar 1998 rettede to personlige henvendelser til den danske ambassade. Videre, at ingen af ægtefællerne fulgte op på henvendelsen før efter den 16. februar 1999 mistede deres bolig. **Et flertal af Flygtningenævnet** fandt, at opholdstilladelsen under sådanne omstændigheder måtte anses for bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17 a, jf. § 17. Flertallet fandt, uanset oplysningerne om klagerens helbredsforhold ikke, at der forelå sådanne omstændigheder, at opholdstilladelsen skulle anses opretholdt. BR9/58

Kapitel 6

Det tidligere Jugoslavien

Der har ikke i 2000 været egentlige krigshandlinger i det tidligere Jugoslavien, men konflikterne, som gennem 1990'erne medførte, at mange personer blev tvunget til at flygte fra etniske udrensninger, fortsatte med at sætte sit præg på situationen i landet. Situationen for de etniske albanere i Kosovo-provinsen forbedredes så meget, at de fleste af de etniske albanere, der forlod provinsen under de etniske udrensninger i foråret 1999, i løbet af 2000 vendte tilbage til Kosovo-provinsen. Til gengæld vendte kun meget få af de etniske serbere, der udrejste af provinsen i forbindelse med den jugoslaviske hærstrategi, tilbage til Kosovo-provinsen, ligesom der fortsat blev rapporteret om etniske serbere, der udrejste af frygt for repressalier fra etniske albanere. Gennem hele året blev der rapporteret om spændinger mellem de etniske grupper i området, navnlig mellem etniske albanere og serbere.

Den 24. september 2000 tabte præsident Slobodan Milosevic præsidentvalget i Forbundsrepublikken Jugoslavien til oppositionspolitikeren Vojislav Kostunica, som den 7. oktober 2000 blev indsat i embedet, efter at massedemonstrationer tvang Milosevic til at erkende sit nederlag. I Serbien blev der dannet en interim regering, der fungerede indtil parlamentsvalget, som blev afholdt den 23. december 2000 og vundet af oppositionen.

I det følgende vil udviklingen i området kort blive skitseret, ligesom der vil blive redegjort for væsentligt baggrundsmateriale. Endvidere vil behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, herunder Kosovo-provinsen og Bosnien-Hercegovina blive omtalt og belyst med eksempler fra nævnets praksis. For en nærmere redegørelse for udviklingen i det tidligere Jugoslavien og de senere års praksis henvises til 5., 6., 7. og 8. beretning.

6.1 Sager vedrørende statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien

24 tilladelser

292 stadfæstelser

6.1.1 Udviklingen i Kosovo-provinsen

I takt med den jugoslaviske hærstrategi fra Kosovo-provinsen i juni 1999, blev der indsat en NATO-ledet fredsstyrke, KFOR, som er ansvarlig for sikkerheden i provinsen samt for forsvaret af provinsen mod trusler udefra. Samtidig blev FN's mission i Kosovo-provinsen, UNMIK, oprettet.

UNMIK begyndte arbejdet med opbygningen af en civil administration i provinsen på næsten bar bund, idet provinsen var blevet efterladt stort set uden fungerende offentlige institutioner. Forsyningssektoren var næsten fuldstændigt brudt sammen, sundhedssektoren var i en meget dårlig tilstand, og de fleste skoler i provinsen var blevet ødelagt under krigen. Et andet stort problem var, at den jugoslaviske hær inden og under sin tilbagetrækning destruerede de fleste offentlige arkiver, herunder dokumenter vedrørende ejendomsret til ejendomme og jord. Blandt UNMIK's vigtigste opgaver var opbyggelsen af en lokal politistyrke og et fungerende judicielt system. Arbejdet blev vanskeliggjort af Kosovo-provinsens dårlige økonomi og infrastruktur, som var en følge af den jugoslaviske regerings fejlslagne økonomiske politik og krigen i landet.

Selv om der i løbet af år 2000 er sket store fremskridt i genopbygningen af en civil administration, har der fortsat været problemer, specielt inden for retsvæsenet, hvor der gentagne gange blev sat spørgsmålstegn ved de lokale dommeres og anklageres upartiskhed. Endvidere er der mangel på dommere og anklagere fra de etniske minoritetsgrupper. Der er derfor et særligt behov for at udpege internationale dommere og anklagere, specielt i retssager mod etniske minoritetsgrupper. Endvidere har det været vanskeligt at få etniske mindretal, især de etniske serbere, til at deltage i de nyoprettede politiske strukturer.

I løbet af år 2000 har de etniske minoriteter i Kosovo-provinsen været udsat for voldelige angreb, chikane og

diskrimination fra de etniske grupper, der udgør majoriteten af befolkningen i lokalområdet. Selv om antallet af drab på personer tilhørende etniske minoriteter er faldet, udgjorde disse fortsat en uforholdsmæssig del af det samlede antal drab i provinsen. De fleste af drabene på personer tilhørende etniske minoriteter er begrundet i disse personers etniske oprindelse. Situationen for nogle af mindretallene er forbedret, men især forholdet mellem etniske albanere og etniske serbere er spændt. Af den nuværende befolkning på cirka to millioner i Kosovo-provinsen er cirka 100.000 etniske serbere, cirka 30.000 romaer, mens cirka 67.000 tilhører andre etniske minoriteter. Fra den jugoslaviske hærs tilbagetrækning i juni 1999 indtil slutningen af 2000 vendte cirka 880.000 flygtninge og internt fordrevne personer tilbage til Kosovo-provinsen. I løbet af år 2000 vendte cirka 150.000 etniske albanere tilbage til Kosovo-provinsen, mens kun få af de 150.000 etniske serbere, der flygtede under den jugoslaviske hærs tilbagetrækning, vendte tilbage. Endvidere blev der fortsat rapporteret om serbere, der udrejste af frygt for repressalier fra etniske albanere. De etniske serbere opholder sig navnlig i den nordlige del af Kosovo-provinsen, hvor de udgør flertallet, samt i enklaver i den sydlige del af Kosovo-provinsen. I byen Mitrovica udgør etniske serbere flertallet af befolkningen i den nordlige del af byen. Under uroligheder i Mitrovica i februar 2000 flygtede 1.500 albanere, muslimske slaver og tyrkere til den sydlige del af byen. De serbiske enklaver i den sydlige del af provinsen har været under konstant beskyttelse af KFOR mod angreb fra etniske albanere. I løbet af 2000 øgedes spændingerne ved grænsen mellem Serbien og Kosovo, og der rapporteredes om kamphandlinger mellem albanske oprørere og serbiske sikkerhedsstyrker i sikkerhedszonen mellem Kosovo og Sydserbien.

Den 28. oktober 2000 afholdtes lokalvalg i Kosovo-provinsen. Valgene blev boykottet af de etniske serbere på grund af sikkerhedssituationen i provinsen. Ved valget fik partiet LDK, ledet af Ibrahim Rugova, 58% af de afgivne stemmer, mens partiet PDK, ledet af den tidligere UCK-leder Hashim Taci, fik 27 % af stemmerne. Partiet AAK fik cirka 8 % af stemmerne. Valgdeltagelsen var på cirka 75%. Valget blev afviklet uden større uroligheder og uregelmæssigheder, selv om der var eksempler på isolerede voldsepisoder relateret til valget samt forsøg på at intimidere repræsentanter for LDK.

6.1.2 Behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Kosovo-provinsen

Som omtalt i 8. beretning fremkom UNHCR i et notat af 1. oktober 1999 med sine anbefalinger vedrørende tilbagesendelse af etniske albanere til Kosovo-provinsen. Det fremgår heraf, at UNHCR konkluderede, at situationen for etniske albanere i Kosovo-provinsen var afgørende forbedret efter tilbagetrækningen af de jugoslaviske tropper og KFOR's tilstedeværelse i området. UNHCR vurderede derfor, at sikkerhedssituationen i området for etniske albanere, bortset fra særlige risikogrupper, bestående af familier af blandet etnisk herkomst, unge mænd i den værnepligtige alder, som havde nægtet at deltage i UCK's militære aktiviteter, og personer, som var under beskyldning for at have hjulpet de serbiske styrker, var så forbedret, at de etniske albanere ville kunne vende tilbage uden at risikere forfølgelse. Samtidig frarådede UNHCR dog tvangsmæssig udsendelse af etniske albanere til Kosovo-provinsen indtil foråret 2000 som følge af den manglende mulighed for indkvartering og den forestående vinter.

På baggrund af UNHCR's anbefalinger vedrørende behovet for fortsat midlertidig beskyttelse af de evakuerede kosovo-albanere forlængede Udlændingestyrelsen de midlertidige opholdstilladelser, der blev givet til kosovo-albanere efter lov nr. 251 af 28. april 1999 om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovo-provinsen (Kosovonødloven) med seks måneder. For en nærmere redegørelse om baggrunden for og indholdet af Kosovonødloven henvises til 8. beretning.

I marts 2000 fremkom UNHCR med en opdatering af sit notat af 1. oktober 1999, hvorved konklusionerne blev fastholdt. UNHCR opfordrede samtidig til, at en tvangsmæssig udsendelse af etniske albanere uden særlige beskyttelsesbehov skulle finde sted i faser efter nøje koordinering og ikke med for mange personer ad gangen, således at udsendelsen kunne ske på en human og ordentlig måde.

På baggrund af UNHCR's opdatering fra marts 2000 af notatet af 1. oktober 1999 besluttede Udlændingestyrelsen ikke at forlænge opholdstilladelserne efter Kosovonødloven.

Ved lov nr. 425 af 31. maj 2000 blev Kosovonødloven ophævet. Samtidig gennemførtes en ændring af udlændingeloven, hvorefter visse grupper af fordrevne fra Kosovo-provinsen, der må antages at have behov for midlertidig beskyttelse, kan meddeles opholdstilladelse. Opholdstilladelse meddeles i praksis navnlig til personer, som falder inden for de kategorier af personer, som UNCHR anser som tilhørende særligt sårbare persongrupper. Det drejer sig om handicappede og syge personer, familier med handicappede eller syge

medlemmer, uledsagede ældre, uledsagede mindreårige samt enlige kvinder med børn, herunder særligt kvinder uden slægtinge i Kosovo-provinsen.

Som følge af, at Udlændingestyrelsen efter fremkomsten af UNHCR's notat af 1. oktober 1999 besluttede at forlænge de opholdstilladelser, der blev givet til kosovo-albanere efter Kosovonødloven med 6 måneder, havde Flygtningenævnet ingen sager vedrørende kosovo-albanere til behandling i vinteren 1999/ 2000. Den 15. maj 2000 traf Flygtningenævnet afgørelse i de første sager vedrørende personer fra Kosovo-provinsen efter fremkomsten af opdateringen af notatet af 1. oktober 1999 fra marts 2000.

Nævnet **stadfæstede** den **15. maj 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1977. Indrejst i december 1998. Ansøgeren var etnisk kosovo-albaner og muslim af trosretning. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring om sine politiske aktiviteter for LDK til grund. Af forklaringen fremgik det, at ansøgeren var menigt medlem af partiet og deltog i to eller tre af partiets møder. Endvidere kunne nævnet ikke afvise ansøgerens forklaring om, at han havde modtaget en indkaldelse til at aftjene værnepligt i 1996. Nævnet fandt imidlertid, at det ikke kunne antages, at ansøgeren, som kom fra et område i Kosovo-provinsen, der ikke var serbisk domineret, risikerede asylbegrundende overgreb ved en tilbagevenden. Nævnet lagde vægt på, at KFOR var rykket ind i Kosovo-provinsen, at en civil FN administration var under opbygning og på karakteren og omfanget af ansøgerens politiske aktiviteter. BR9/59

Nævnet **stadfæstede** den **15. maj 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1973. Indrejst i november 1998. Ansøgeren var etnisk kosovo-albaner og muslim. **Flygtningenævnet** kunne ikke afvise ansøgerens forklaring om, at hun som følge af sine aktiviteter i en kvindegruppe under LDK havde haft problemer med de serbiske myndigheder. Ansøgerens aktiviteter for kvindegruppen bestod i at uddele nødhjælp og at samle ind til trængende. Nævnet fandt imidlertid, at det ikke kunne antages, at ansøgeren, som kom fra et område i Kosovo-provinsen, der ikke var serbisk domineret, risikerede asylbegrundende overgreb ved en tilbagevenden. Nævnet lagde vægt på, at KFOR var rykket ind i Kosovo-provinsen, at en civil FN administration var under opbygning samt på karakteren og omfanget af ansøgerens arbejde for LDK. BR9/60

Efter den 15. maj 2000 har Flygtningenævnet løbende behandlet og afgjort sager vedrørende personer fra Kosovo-provinsen. De fleste af sagerne har vedrørt etniske albanere, der som asylmotiv blandt andet har anført, at de ikke kunne vende tilbage på grund af de generelle forhold i provinsen, herunder at deres bopæl var ødelagt, at de var fordrevet fra deres bopæl i Mitrovica af etniske serbere, at de var kommet i modsætningsforhold til andre albanere på grund af deres aktiviteter for det tidligere serbiske styre samt at de var kommet i modsætningsforhold til UCK på grund af ikke at have efterkommet indkaldelser til at kæmpe for UCK mod serberne. I mange af sagerne har ansøgerne anført, at de ikke turde vende tilbage på grund af at have været udsat for meget traumatiserende oplevelser under krigen. Endvidere har Flygtningenævnet behandlet en række sager vedrørende personer tilhørende etniske mindretal i Kosovo-provinsen, navnlig romaer, askhalier og bosniakker. De fleste af disse personer indrejste efter den jugoslaviske hærs tilbagetrækning og har som asylmotiv angivet, at de blev forfulgt eller chikaneret af etniske albanere som følge af deres etniske tilhørsforhold.

Som et eksempel på nævnets praksis i sager vedrørende etniske albanere fra den serbiske del af Mitrovica kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **7. august 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1982. Indrejst i marts 1999. Ansøgeren var etnisk kosovo-albaner og muslim af trosretning. Han boede i byen Mitrovica. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren i 1998 var tilbageholdt af det serbiske politi og herunder udsat for fysisk vold, samt at familiens hus, der var beliggende i den del af Mitrovica, hvor serberne var dominerende, var ødelagt. **Flygtningenævnets flertal** fandt ikke, under henvisning til de seneste baggrundsoplysninger om forholdene i Kosovo-provinsen, efter at KFOR var rykket ind i Kosovo-provinsen og en civil FN administration var under opbygning, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kosovo-provinsen ville risikere at blive udsat for en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at ansøgeren på afgørelsestidspunktet endnu ikke var fyldt 18 år, eller at han ikke kunne vende tilbage til den del af Mitrovica, hvor hans hus var beliggende, kunne ikke ændre flertallets vurdering. BR9/61

Som eksempel på Flygtningenævnets praksis i sager, hvor asylmotivet er knyttet til de generelle forhold kan

nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **27. juni 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1978. Indrejst i juni 1998. Ansøgeren var etnisk albaner og muslim. Ansøgeren kom fra Shipol, som ligger i den sydlige udkant af Mitrovica. **Flygtningesnævnet** udtalte, at ansøgeren udrejste på grund af de generelle forhold og havde ikke forud for udrejsen været udsat for en konkret og individuel forfølgelse. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger fandt Flygtningesnævnet endvidere ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kosovo-provinsen ville være i risiko for en sådan forfølgelse. Det bemærkedes herved, at de særligt vanskelige forhold i Mitrovica-området, hvorfra ansøgeren stammede, og hvor han fortsat havde familie, ikke i sig selv kunne føre til, at ansøgeren blev meddelt asyl. Ved vurderingen heraf lagde Flygtningesnævnet vægt på oplysningerne om de nuværende forhold i Kosovo-provinsen med KFOR's tilstedeværelse og opbygningen af en civil FN-administration, hvorfor ansøgeren – hvis han ikke kunne tage ophold i sin hjemegn – måtte antages at kunne opnå beskyttelse i andre områder af Kosovo-provinsen. Flygtningesnævnet fandt således, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet det forhold, at ansøgerens fader var blevet dræbt, ikke kunne medføre en ændret vurdering. BR9/62

Nævnet **stadfæstede** den **29. juni 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1967. Indrejst i november 1998. I 1985 udrejste ansøgeren fra Kosovo-provinsen til Kroatien, idet han blev indkaldt til aftjening af værnepligt i det tidligere Jugoslavien. I 1991 brød krigen ud i Kosovo-provinsen, hvorfor ansøgeren måtte rejse tilbage til hjemlandet. Han opholdt sig i bjergene om dagen og sov på bopælen om natten. Myndighederne henvendte sig fortsat på bopælen i deres søgen efter ansøgeren, og i februar 1995 blev ansøgerens broder og fader tilbageholdt kortvarigt og i den forbindelse udsat for fysiske overgreb. I februar 1997 blev to landsbyer beliggende i bjergene to til tre kilometer under landsbyen inddraget i krigen, og 25 mennesker blev dræbt ved den lejlighed. Efter massakren tog ansøgeren til landsbyen for at se, hvad der skete, ligesom han hjalp til med at begrave de døde. I marts 1997 blev endnu en landsby, beliggende fem kilometer fra ansøgerens landsby, angrebet, hvorved 65 personer blev dræbt. Efter tre dage trak angrebsstyrkerne sig ud, hvorefter ansøgeren tog til landsbyen for at se, hvad der var sket. Der blev opsat vejspærringer omkring landsbyen for at undgå lignende handlinger, men på trods heraf, blev landsbyen af de serbiske styrker udsat for bombardementer. I august 1998 blev landsbyen angrebet af de serbiske styrker, imod hvilke UCK ikke kunne holde stand. Ansøgeren og de øvrige beboere flygtede herefter over grænsen til Albanien. **Flygtningesnævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren var således etnisk albaner fra Kosovo-provinsen, og han flygtede fra sin landsby sammen med landsbyens øvrige indbyggere på grund af bombardementer. Bortset fra, at myndighederne havde søgt ansøgeren med henblik på at aftjene værnepligt, havde ansøgeren ikke haft problemer med myndighederne. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder UNHCR's anbefalinger fra marts 2000 og rapporten om UNMIK's briefing på mødet den 4. maj i det permanente råd, fandt Flygtningesnævnet ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det bemærkedes herved, at ansøgerens manglende aftjening af værnepligt ikke efter de foreliggende oplysninger indebar, at ansøgeren var omfattet af § 7. Efter ansøgerens forklaring havde ansøgerens oplevelser af vold og lemlæstelse ikke vedrørt overgreb mod ansøgeren eller hans nærmeste. Flygtningesnævnet fandt ikke, at disse overgreb havde haft en sådan relation til ansøgeren, at han af denne grund måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7. BR9/63

For så vidt angår sager, hvor ansøgeren som asylmotiv har angivet at være kommet i modsætningsforhold til UCK, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **23. juni 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1966 (M) og 1971 (K) Indrejst i 1998. Ansøgerne var etniske kosovo-albanere og muslimer af trosretning. I juli 1998 brød krigen ud i ansøgernes landsby, og landsbyens beboere måtte flygte til omkringliggende landsbyer. Ansøgernes hus blev brændt. Den 9. maj 1999 dræbte det serbiske politi syv af den kvindelige ansøgers familiemedlemmer, herunder hendes forældre. **Flygtningesnævnets flertal** bemærkede, at den mandlige ansøger først til den beskikkede advokat og under nævnets møde havde oplyst om, at han ved en tilbagevenden til hjembyen frygtede at blive udsat for chikane og eventuelt voldelige overgreb fra UCK, fordi han undlod at efterkomme deres opfordring til at melde sig til UCK. Selv hvis det blev lagt til grund, at UCK havde opfordret ansøgeren som anført, fandt flertallet, at den mandlige ansøgers forklaring om, at der var tale om en generel henvendelse om natten til de huse, hvor der var egnede mandlige beboere, og at den mandlige ansøger og hans familie udrejste umiddelbart efter, idet serberne var i gang med at beskyde byen og overfalde indbyggerne, ikke, at det kunne medføre, at den mandlige ansøger kunne anses for omfattet af den

gruppe, som havde bragt sig i et særligt modsætningsforhold til UCK grundet vægring mod deltagelse i UCK, og nævnet fandt således ikke, at ansøgeren var i en særlig risiko ved en tilbagevenden til Kosovo-provinsen. Flertallet anså ansøgernes udrejse for primært sammenhængende med serbernes angreb på hjembyen Rahovec og det serbiske politis adfærd. Flertallet lagde vægt på, at de generelle forhold i Kosovo-provinsen efter sommeren 1999 og fra foråret 2000 var blevet væsentligt forbedrede, herunder i forbindelse med KFOR's tilstedeværelse og opbygningen af en civil FN-administration. BR9/64

Som eksempel på sager, hvor asylmotivet var desertering fra militærtjeneste i UCK kan nævnes:

Nævnet meddelte den **8. september 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1978. Indrejst i september 1999. Ansøgeren var etnisk kosovo-albaner. Et **flertal af Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren meldte sig i henhold til en generel indkaldelse til UCK og herefter i cirka to måneder opholdt sig i en UCK-styret lejr i Albanien, hvor ansøgeren afslutningsvist fik udleveret uniform og et gevær. Ansøgeren deltog i en gruppe på 300-350 personer, som i uniform og bevæbnede under UCK's ledelse forsøgte at trænge ind i Kosovo-provinsen, hvor de imidlertid måtte trække sig tilbage til den lejr, hvorfra de kom. Ansøgeren, der havde set mange dræbte og sårede, deserterede fra lejren, idet han efterlod sin uniform og sit våben i lejren. Flertallet fandt på den nævnte baggrund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kosovo-provinsen kunne risikere en forfølgelse, som han ikke burde udsættes for, hvorfor ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR9/65

I december 2000 sendte Udlændingestyrelsen en flyvende attaché mission til Kosovo-provinsen. Ifølge missionens kommissorium skulle der indhentes oplysninger om generelle forhold omkring UCK, herunder UCK's styrke efter valget i Kosovo-provinsen. Herudover skulle der blandt andet indhentes oplysninger om gyldigheden af dokumenter udstedt af UCK, sanktioner for ikke at efterkomme indkaldelser udstedt af UCK samt muligheden for at opnå beskyttelse af myndighederne.

De etniske serbere udgør langt den største minoritetsgruppe i Kosovo-provinsen. Den næststørste minoritetsgruppe er romaerne, som taler romani og albansk og/eller serbokroatisk. Af andre minoritetsgrupper kan nævnes bosniakkerne, som er serbokroatisktalende slaver og bliver associeret med den muslimske nationalitet, der blev skabt i det tidligere Jugoslavien, samt goranierne, som er slaver af etnicitet, men som i modsætning til serberne er muslimer. Herudover kan nævnes ashkhalierne som er beslægtede med romaerne, men taler albansk, ægypterne, der ligesom ashkhalierne er beslægtede med romaerne og taler albansk, men hævder at have sin oprindelse i Ægypten, samt tyrkerne, som længe har haft et samfund i Kosovo-provinsen. Endelig findes et lille samfund af etniske kroater i Kosovo-provinsen.

Som eksempler på Flygtningenævnets praksis i sager vedrørende etniske minoriteter fra Kosovo-provinsen kan nævnes:

Nævnet meddelte den **16. august 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1963 (M) og 1965 (K). Indrejst i juni 1998 (K) og januar 1999 (M) **Flygtningenævnet** lagde ansøgernes forklaring til grund. Den kvindelige ansøger var af blandet etnisk oprindelse, idet hendes moder var albaner og faderen, som hun var opvokset hos, var tyrker. Hun talte tyrkisk og forstod kun albansk i begrænset omfang. Den mandlige ansøger, der havde arbejdet for LDK, var helbredsmæssigt svækket og stærkt traumatiseret efter at have været fængslet og udsat for overgreb af serberne. Familien faldt således ind under de persongrupper, som i det seneste baggrundsmateriale, navnlig UNHCR's notat af marts 2000 og Amnesty Internationals rapport af juli 2000, betegnedes som særligt sårbare med behov for fortsat beskyttelse. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet, at det ikke burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til hjemlandet. BR9/66

Nævnet **stadfæstede** den **29. august 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, begge født i 1950, samt 2 børn. De pågældende var etniske bosniakker og muslimer. De pågældende var født i Montenegro, men den mandlige ansøger var i 1963 flyttet til Kosovo. I 1969 flyttede ægtefællen tillige til Kosovo. I 1992 havde familien søgt asyl i Sverige, men efter 18 måneder fik de afslag. Ansøgerne vendte herefter tilbage til Kosovo. I 1998 blev ansøgerne fordrevet af de serbiske styrker. Ansøgeren var forinden blevet chikaneret af albanerne, herunder kunne ansøgerne blandt andet ikke sælge deres jordbesiddelser, ligesom der blev smidt sten på dem. **Flygtningenævnets flertal** fandt efter baggrundsoplysningerne om de ændrede forhold i Kosovo-provinsen, hvorefter Kosovo-provinsen var

underlagt FN's civiladministration og sikkerheden overvågedes af KFOR-styrken, at ansøgerne ville kunne vende tilbage til Kosovo-provinsen uden at risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnets flertal bemærkede herved, at forholdene for etniske bosniakker efter baggrundsoplysningerne ikke var af en sådan karakter, at det kunne føre til en anden vurdering. BR9/67

Nævnet **stadfæstede** den **20. september 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1973 (M) og 1977 (K). Indrejst i 1999. Ansøgerne var etniske romaer fra Kosovo-provinsen og muslimer af trosretning. **Flygtningenævnets flertal** fandt ikke, at ansøgerne opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flertallet fandt ikke, at den omstændighed, at ansøgerne var romaer, i sig selv kunne danne grundlag for asyl. Den mandlige ansøgers farbroder havde kørt ligvogn for serberne. Flertallet fandt ikke, at det havde bragt ansøgerne i søgelyset hos UCK/albanerne på en sådan måde, at det ikke burde kræves, at de vendte tilbage til Kosovo-provinsen. Det forhold, at den mandlige ansøger havde været indkaldt af UCK af en grund, han ikke kunne redegøre nærmere for, gav ikke Flygtningenævnets flertal anledning til at antage, at han havde bragt sig i et sådant modsætningsforhold til UCK, at det ikke burde kræves, at han vendte tilbage til hjemlandet. BR9/68

Nævnet **stadfæstede** den **29. september 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1964 (M) og 1968 (K) samt to børn. Indrejst i juni 1999. I forbindelse med at serbiske soldater ville fordrive familien i april 1999, blev den kvindelige ansøger klippet korthåret og, under trusler med en kniv, voldtaget. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne var etniske gorani, begge født i Kosovo og begge muslimer. Flygtningenævnet lagde ansøgernes forklaring til grund, hvorefter de på grund af deres etniske baggrund var blevet chikaneret både af serbere og albanere. Ansøgerne flygtede på grund af serbernes voldelige optræden under krigen, især overgrebet på den kvindelige ansøger i april 1999. **Et flertal af nævnet** fandt efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgerne ved tilbagevenden til Kosovo-provinsen ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse enten fra de stedlige myndigheders side, eller ville være udsat for forfølgelse fra de etniske albanere af en sådan karakter, at de ikke ville kunne søge myndighedernes beskyttelse. Et flertal af Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at sikkerhedssituationen i Kosovo-provinsen nu var underlagt KFOR, og at KFOR måtte antages også at kunne beskytte ansøgerne, i det omfang de måtte blive udsat for risiko for overgreb som følge af deres tilhørsforhold til den etniske minoritet gorani. BR9/69

Nævnet meddelte den **5. oktober 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1971. Indrejst i maj 1999. **Et flertal af Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder at ansøgeren var etnisk bosniak, og at han havde udført krigstjeneste i den serbiske hær i april 1999. Flertallet fandt herefter ikke at kunne udelukke, at det var kommet til den albanske befolknings kendskab, at ansøgeren havde udført krigstjeneste. Uanset at ansøgeren havde udført krigstjenesten under tvang, fandt flertallet ikke at kunne udelukke, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede overgreb fra den albanske befolknings side. Når der yderligere blev henset til ansøgerens subjektive frygt for en tilbagevenden, fandt flertallet efter en samlet vurdering ikke, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR9/70

Nævnet **stadfæstede** den **24. oktober 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, begge født i 1973. Indrejst i juli 1999. Den kvindelige ansøger var etnisk ashkali. Ansøgerne søgte asyl, idet de hverken kunne bo i den albanske eller i den serbiske del af deres hjemby Mitrovica som følge af den kvindelige ansøgers etniske herkomst. Albanerne beskyldte personer af askhali oprindelse for at have samarbejdet med serberne. Ansøgerne frygtede at blive dræbt ved en tilbagevenden til hjemlandet på grund af den usikre situation i Kosovo-provinsen. Under opholdet i Danmark var ansøgerne flere gange blevet overfaldet af albanere fra Kosovo-provinsen på grund af den kvindelige ansøgers etniske herkomst. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne ikke havde været politisk aktive eller på nogen måde medvirket i krigen. Af sagen fremgik, at ansøgerne var udrejst på grund af generelle forhold. Ansøgerne havde ikke før udrejsen været udsat for forhold, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko herfor. Det bemærkedes i den forbindelse, at nævnet ikke fandt, at den kvindelige ansøgers afstamning under de foreliggende omstændigheder kunne ændre den vurdering. Det kunne ej heller tillægges vægt, at ansøgerne her i landet havde været impliceret i ikke nærmere oplyste voldsepisoder. BR9/ 71

Flygtningenævnet har i nogle få sager meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, til personer, der var stærk traumatiserede som følge af oplevelser under konflikten i Kosovo-provinsen og som nærede en

stærk subjektiv frygt for en tilbagevenden. Fra Flygtningenævnets praksis kan nævnes følgende eksempler:

Nævnet meddelte den **15. august 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1972. Indrejst i oktober 1998. Ansøgeren var etnisk kosovo-albaner. Ansøgeren og hans familie var efterlyst af det serbiske politi og militær på grund af tilknytningen til UCK. Serberne brændte ansøgerens bopæl og udsatte ansøgeren og dennes ægtefælle for voldelige overgreb. Ansøgerens ægtefælle døde som følge heraf. Ansøgeren var vidne til massakrer og havde begravet børn, kvinder og ældre mennesker, som var overfaldet af serberne. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren i hjemlandet på nært hold havde overværet overgreb og massakrer i forbindelse med etnisk udrensning og som følge heraf var blevet alvorligt traumatiseret, og han fremtrådte med betydelig frygt for tilbagevenden. Uanset de ændrede forhold i Kosovo-provinsen, hvorefter nævnet lagde til grund, at ansøgeren ikke risikerede overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, fandt nævnet, at der forelå tungtvejende grunde til ikke at kræve, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR9/72

Nævnet meddelte den **18. september 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig og en kvindelig statsborger (søskende) fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1980 (M) og 1973 (K). Indrejst i juli 1999. Ansøgerne var etniske albanere fra Kosovo. I januar 1999 døde ansøgenes fader. I marts 1999 opsøgte politiet ansøgenes bopæl i Mitrovica og slog den mandlige ansøger. Da moderen forsøgte at stoppe dette, blev hun skubbet og faldt. 2-3 dage senere døde moderen. Ansøgerne udrejste til Albanien, hvorefter den mandlige ansøger tilsluttede sig UCK med henblik på at komme til Kosovo og kæmpe. Det lykkedes den kvindelige ansøger at overtale ham til at desertere. **Flygtningenævnet** udtalte, at såvel ansøgeren som ansøgers søster, hvis sager blev sambehandlet, fremtrådte som stærkt traumatiserede som følge af deres oplevelser i Kosovo-provinsen og så præget af subjektiv frygt for en tilbagevenden, at Flygtningenævnet uanset baggrundsoplysningerne om de ændrede forhold i Kosovo-provinsen fandt, at der forelå tungtvejende grunde til ikke at kræve, at ansøgerne vendte tilbage til Kosovo-provinsen. BR9/73

6.1.3. Situationen i Serbien og Montenegro

I løbet af år 2000 blev der under præsident Slobodan Milosevic's styre rapporteret om alvorlige krænkelser af menneskerettighederne både i Serbien og Montenegro, for eksempel blev der rapporteret om, at serbisk politi og specialstyrker var ansvarlige for drab, tortur og brutal behandling af modstandere af styret i Beograd i politiets varetægt, uden at dette blev straffet. Der blev ligeledes rapporteret om vilkårlige anholdelser og langvarige tilbageholdelser samt brutal behandling af personer, der deltog i demonstrationer mod styret. Mange personer forsvandt sporløst. Aviser og radio/tv-stationer i Serbien, der var modstandere af styret i Beograd blev udsat for alvorlige reaktioner, blandt andet store bøder. Endvidere blev etniske mindretal, som f.eks. romaer, muslimer i Sandzak-provinsen og etniske albanere fortsat udsat for udbredt diskrimination. Selv om situationen generelt var bedre i Montenegro, hvor man forsøgte at opbygge et multietnisk og demokratisk samfund, var delinger af den jugoslaviske hær med base i Montenegro og paramilitære serbiske styrker konstant en fare for stabiliteten i Montenegro. Situationen ændrede sig imidlertid drastisk efter præsidentvalget den 24. september 2000, som i vidt omfang blev boykottet af montenegrinerne efter opfordring fra regeringen i landet. Valget blev vundet af oppositionspolitikeren Vojislav Kostunica. Den 7. oktober 2000 blev Kostunica indsat som præsident, efter at massedemonstrationer tvang Milosevic til at erkende sit nederlag. Samtidig blev der dannet en overgangsregering i Serbien bestående af oppositionspartier og det hidtil regerende socialistparti. Den 23. december 2000 blev der afholdt parlamentsvalg i Serbien, som blev vundet af de hidtidige oppositionspartier. Efter Kostunicas indsættelse som præsident blev flere politiske fanger løsladt, ligesom vesten begyndte at ophæve sanktionerne mod Forbundsrepublikken Jugoslavien. Den nye regering nægtede dog fortsat at opfylde sine forpligtelser til at samarbejde med det internationale krigsforbrydertribunal. Situationen i de tre albanske dominerede kommuner i det sydlige Serbien Presevo, Medveda og Bujanovac, som er beliggende ved grænsen til Kosovo-provinsen, var fortsat meget spændt ved slutningen af beretningsperioden, og der blev fortsat rapporteret om sammenstød mellem jugoslaviske sikkerhedsstyrker og bevæbnede albanske grupper.

6.1.4. Behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Serbien og Montenegro

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i sager vedrørende asylansøgere fra andre dele af Forbundsrepublikken Jugoslavien (end Kosovo-provinsen). Det har fortrinsvis været sager vedrørende personer, der som asylmotiv har henvist til risikoen og frykten for idømmelse af uforholdsmæssig straf som følge af militærunddragelse eller desertering. I de fleste af sagerne har ansøgerne angivet, at unddragelsen eller

deserteringen fandt sted i perioden mellem den 24. marts 1999 og 23. juni 1999, hvorunder Forbundsrepublikken Jugoslavien var erklæret i krigstilstand som følge af NATO's aktion mod landet, og grænserne blev lukket for alle mænd i den våbenføre alder. Blandt disse personer har der blandt andet været muslimer og etniske romaer, der som baggrund for deres ansøgning, udover risikoen for uforholdsmæssig straf for unddragelse eller desertering fra militærtjeneste, har henvist til etnisk begrundet chikane. Kun i få sager er militære forhold ikke indgået i ansøgernes asylmotiv.

Den 8. juni 2000 fremkom Udenrigsministeriet på baggrund af Udlændingestyrelsens høring af 10. marts 2000 med et notat vedrørende eventuelle retssager i Forbundsrepublikken Jugoslavien mod unddragere og desertører i forbindelse med krigen i Kosovo-provinsen i perioden mellem den 24. marts 1999 og den 23. juni 1999. Det fremgår af notatet, at Udenrigsministeriets kilde vurderede, at krigen i Kosovo-provinsen medførte retssager mod unddragere og desertører, men at det var vanskeligt at få oplyst noget om antallet af retssager, og om der stadig verserede sager. Ifølge kilden blev der ifølge de fleste vurderinger anlagt mellem 12.000 og 20.000 retssager, og langt de fleste af disse fandt sted under krigsperioden. Kilden havde ikke kendskab til straffniveauet i disse sager og henviste til bestemmelserne i den jugoslaviske straffelov. Den generelle amnestilov, der var blevet vedtaget i Montenegro i november 1999, var i strid med forfatningen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, og der var rapporteret om tilfælde, hvor militærpolitiet anholdt unddragere/desertører på montenegrinsk territorium og overførte dem til et fængsel i Serbien. Mange personer, som ikke reagerede på en indkaldelse, blev dømt in absentia og vidste ikke, at de blev dømt, ligesom de på et hvert tidspunkt kunne anholdes.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede den 22. juni 2000, at nævnets behandling af sager, hvori militærunddragelse/desertering i krigsperioden var angivet som asylmotiv, skulle afvente indhentelsen af yderligere oplysninger fra Udenrigsministeriet om de jugoslaviske domstoles praksis i disse sager.

Den 11. august 2000 fremkom Udenrigsministeriet med et notat vedrørende fremskaffelse af yderligere oplysninger om domspraksis i tilslutning til notatet af 8. juni 2000. Det fremgår af notatet, at retssager om unddragelse og desertering fra militærtjeneste blev behandlet for lukkede døre af militære domstole. På grund af samfundstilstanden i Forbundsrepublikken Jugoslavien var det ikke muligt at foretage en systematisk gennemgang af domsregistrene, idet dette ville forudsætte en forudgående tilladelse fra domstolene til navngivne personer. Imidlertid havde Udenrigsministeriet fået oplyst, at en lokal privat organisation havde foretaget en undersøgelse, hvoraf det blandt andet fremgik, at hovedparten af retssagerne drejede sig om unddragelse fra militærtjeneste, samt at der under krigsperioden var rejst cirka 22.000 anklager vedrørende desertering eller unddragelse fra militærtjeneste, hvoraf 11.000 blev afvist som grundløse af domstole. Endvidere fremgik det, at 1000 sager var afsluttet ved dom i krigsperioden mellem den 24. marts 1999 og den 23. juni 2000, og at yderligere 2000 sager blev afsluttet ved dom i perioden mellem juni 1999 og april 2000. For så vidt angår straffniveauet fremgik det, at i 90% af tilfældene lød dommene på under 5 års fængsel, typisk 1 års fængsel, mens dommen i 10 % af tilfældene lød på 5-10 års fængsel. 300-400 sager blev appelleret til den øverste militære domstol, som i 95% af sagerne nedsatte straffen betydeligt.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede den 22. august 2000 på baggrund af Udenrigsministeriets notat af 11. august 2000 at genoptage sagsbehandlingen af de sager, der havde afventet yderligere oplysninger.

Med notat af 1. november 2000 fremsendte Udenrigsministeriet en engelsk oversættelse af den i notatet af 11. august 2000 omtalte undersøgelse foretaget af Center for Antiwar Action med titlen "Eyes the Colour Of The Frontline."

Som eksempler på Flygtningenævnets praksis i sager vedrørende unddragere og desertører fra Forbundsrepublikken Jugoslavien under krigsperioden i landet mellem den 24. marts 1999 og den 23. juni 1999 kan nævnes:

Nævnet meddelte den **21. september 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Montenegro, født i 1963 (M) og 1971 (K), samt tre børn. Indrejst i juni 2000. Ansøgerne var etniske montenegrinere og muslimer. Den mandlige ansøger blev i april 1999 afhentet på sin bopæl af militærpolitiet og tvangsmobiliseret til militærtjeneste. Den 18. maj 1999 deserterede ansøgeren fra militærtjenesten, mens han som menig bevogtede et militært depot. Han udrejste herefter illegalt af hjemlandet. **Flygtningenævnet** fandt efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder navnlig Udenrigsministeriets notater af 8. juni og 11. august 2000, notat fra det hollandske udenrigsministerium af 17. november 1999 samt UNHCR's notat af 1. oktober 1999, at der forelå

afgørende usikkerhed om længden af den straf, som den mandlige ansøger måtte antages at blive idømt for desertering. Det bemærkedes herved, at strafferammen var mellem 5 og 20 års fængsel. Flygtningenævnet fandt, at usikkerheden om den konkrete strafflængde indebar, at det ikke med den fornødne sikkerhed kunne udelukkes, at ansøgeren risikerede en straf, som måtte anses for uforholdsmæssig efter dansk retstradition. Det fremgik af Udenrigsministeriets notater, at straffniveauet i flertallet af sagerne lå på cirka 1 års fængsel, mens der i cirka 10% af tilfældene havde været domme på 5-10 års fængsel og under 5 års fængsel i de resterende 90%. Det kunne herefter ikke udelukkes, at straffniveauet for desertering lå betydeligt højere end 1 års fængsel. BR9/74

Nævnet **stadfæstede** den **21. september 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Serbien, født i 1972 (M). Indrejst i april 1999. Ansøgeren var etnisk albaner. I foråret 1999 gik han i skjul i en garage for at undgå den generelle mobilisering i forbindelse med Kosovo-konflikten. I april 1999 modtog ansøgerens familie en indkaldelse af ham til aftjening af militærtjeneste. Ansøgeren kendte ikke til denne indkaldelse, idet han udrejste af hjemlandet den 7. april 1999. **Flygtningenævnets flertal** fandt, at ansøgeren, uanset om hans forklaring lagdes til grund, ikke kunne antages at risikere en efter dansk retstradition uforholdsmæssig straf for udeblivelse fra militærtjeneste. Flertallet henviste herved navnlig til Udenrigsministeriets notater af 8. juni og 11. august 2000, notat fra det hollandske udenrigsministerium af 17. november 1999 samt UNHCR's notat af 1. oktober 1999. Det fremgik af Udenrigsministeriets notater, at straffniveauet i flertallet af sagerne lå på cirka 1 års fængsel, mens der i cirka 10% af tilfældene havde været domme på 5-10 års fængsel og under 5 års fængsel i de resterende 90%. Flertallet fandt, selv om strafferammen efter § 214, stk. 3, jf. § 226, stk. 3, i den jugoslaviske straffelov var mellem 5 og 20 års fængsel, herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede en straf, der var længere end udmålt i et flertal af sagerne på cirka 1 års fængsel. BR9/75

Nævnet **stadfæstede** den **29. september 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Montenegro, født i 1958 (M) og 1964 (K), samt to børn. Indrejst i maj 1999. Ansøgerne var etniske muslimer. **Flygtningenævnet** fandt, at der forelå nogen uklarhed vedrørende den mandlige ansøgers forklaring om, hvornår han blev genindkaldt. Hvis det imidlertid efter ansøgernes nærmere forklaring til Udlændingestyrelsen lagdes til grund, at den mandlige ansøger blev indkaldt i krigsperioden mellem den 24. marts og 23. juni 1999, bemærkedes, at der ikke blev afleveret en skriftlig indkaldelse. Det kunne efter den mandlige ansøgers oplysning lægges til grund, at han ikke indtog en særlig ledende eller speciel betydningsfuld militær funktion. Den mandlige ansøgers aktiviteter for SDA ansås for at være af begrænset karakter og ikke profilerende. Den kvindelige ansøger havde ikke været politisk aktiv, og ingen af ansøgerne havde været i konflikt med myndighederne. Nævnet fandt herefter, at det forhold, at den mandlige ansøger udeblev fra genindkaldelse ikke kunne antages at medføre, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden til Forbundsrepublikken Jugoslavien risikerede en uforholdsmæssig straf. Nævnet lagde herved vægt på de baggrundsoplysninger, der fremgik af Udenrigsministeriets notater af 8. juni og 11. august 2000. Idet nævnet ikke fandt, at de vanskelige, men generelle forhold for muslimer i Montenegro udgjorde en asylbegrundende forfølgelse, fandtes ansøgerne ved en tilbagevenden ikke at risikere en asylbegrundende forfølgelse efter udlændingelovens § 7. BR9/76

Nævnet **stadfæstede** den **29. september 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1953. Indrejst i august 1999. Ansøgeren var etnisk gorani bosiddende i Prizren. I 1998 flyttede han sin familie til Subotica på grund af krigen i Kosovo. **Flygtningenævnet** vurderede ansøgeren både i forhold til Kosovo-provinsen og i forhold til Forbundsrepublikken Jugoslavien under hensyn til ansøgerens og hans families længerevarende ophold i Subotica. Vurderet i forhold til Forbundsrepublikken Jugoslavien fandt nævnet ikke, at ansøgerens herkomst som muslim og gorani kunne anses for at indebære, at ansøgeren risikerede asylbegrundende forfølgelse. Såfremt det lagdes til grund, at ansøgeren var blevet forsøgt indkaldt i april 1999, lagde nævnet efter ansøgerens oplysning til grund, at der ikke blev afleveret en skriftlig indkaldelse til ansøgeren. Ansøgeren indtog ikke en særlig ledende eller speciel betydningsfuld militær funktion og havde i øvrigt ikke været politisk aktiv eller i konflikt med myndighederne. Det forhold, at ansøgeren udeblev fra genindkaldelse, fandtes herefter ikke kunne antages at medføre, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Forbundsrepublikken Jugoslavien risikerede en uforholdsmæssig straf. Nævnet lagde herved vægt på de baggrundsoplysninger, der fremgår af Udenrigsministeriets notater af 8. juni og 11. august 2000. BR9/77

Nævnet meddelte den **4. oktober 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Serbien, født i 1960 (M) og 1964 (K), samt tre børn. Indrejst i juni 1999. Ansøgerne var etniske albanere. Den kvindelige ansøger var født i Beograd, mens den mandlige ansøger flyttede i 1980 til Beograd. Dagen efter NATO's bombninger

begyndte, havde militærpolitiet rettet henvendelse på ansøgernes bopæl og spurgt efter den mandlige ansøger. **Flygtningenævnets flertal** lagde til grund, at den mandlige ansøger under krigsperioden blev søgt afhentet på bopælen, og at han unddrog sig en mundtlig ordre om at give møde hos militærpolitiet. Flertallet fandt, at det efter de foreliggende baggrundsoplysninger måtte antages, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden til Forbundsrepublikken Jugoslavien ville risikere en længerevarende fængselsstraf for militærunddragelse. Henset hertil og til den fortsatte risiko for etnisk begrundet chikane fandt flertallet, at det ikke burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til hjemlandet. BR9/78

Nævnet **stadfæstede** den **11. oktober 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende en mandlig ansøger fra Montenegro, født i 1959. Indrejst i juni 1999. Ansøgeren var etnisk montenegriner og ortodoks kristen. Den 16. maj 1999 afleverede de militære myndigheder en indkaldelse på ansøgerens bopæl, hvorefter ansøgeren skulle give møde på et militært samlingssted cirka 70 km fra Podgorica. Kort tid efter modtog ansøgeren en ny indkaldelse. Herefter udrejste ansøgeren med hjælp af en ven, som var præst og kunne passere grænsen uden at blive kontrolleret. Efter indreisen i Danmark henvendte myndighederne sig på ansøgerens bopæl for at aflevere en dom og en indkaldelse til militærtjeneste. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Herefter havde ansøgeren unddraget sig militærtjeneste og var herfor blevet idømt fængsel i 2 år. Da straffen ikke kunne anses for uforholdsmæssig streng i forhold til dansk retstradition, fandt nævnets flertal, at straffen ikke udgjorde et forhold, som kunne sidestilles med forfølgelse. BR9/79

Nævnet meddelte den **23. oktober 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Serbien, født i 1964 (M) og 1971 (K), samt to børn. Indrejst i juli 1999. Ansøgerne var muslimer fra Sandzak. Efter krigsudbruddet blev den mandlige ansøger tvangsmæssigt hvervet af militærpolitiet og mobiliseret til reserveenheden i den jugoslaviske hær. Som uddannet laboratorietekniker indgik han i et lægehold på et feltlazaret. I slutningen af maj 1999 deserterede han. Uanset at den mandlige ansøgers forklaring om, hvorledes han deserterede havde været forbeholden, ville et **flertal af Flygtningenævnet** ikke afvise, at den mandlige ansøger som militært tjenestegørende på et feltlazaret under Kosovo-krigen deserterede. Flertallet fandt efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at der forelå afgørende usikkerhed om længden af den straf, som den mandlige ansøger måtte antages at blive idømt for desertering, og at det ikke kunne udelukkes, at straffniveauet lå betydeligt højere end et års fængsel. BR9/ 80

Nævnet **stadfæstede** den **22. november 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Montenegro, født i 1971. Indrejst i august 1999. Ansøgeren var etnisk serber. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren tre gange var forsøgt indkaldt til militærtjeneste i den periode, hvor Forbundsrepublikken Jugoslavien var erklæret i krigstilstand, og at ansøgeren herfor ved militærdomstolen blev idømt 3 års fængsel. **Nævnets flertal** fandt ikke, at straffen kunne anses for uforholdsmæssig streng i forhold til dansk retstradition og kunne sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR9/81

Nævnet meddelte den **27. november 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Serbien, født i 1962 (M) og 1964 (K), samt to børn. Indrejst i juli 1999. Ansøgerne var muslimer fra Sandzak. Den 10. april 1999 blev den mandlige ansøger tvangsmobiliseret af militærpolitiet og indkvarteret på et internat. Den 15. maj 1999 deserterede den mandlige ansøger. Efter at ansøgerne havde afgivet forklaring tilkendegav Udlændingestyrelsens repræsentant, at hvis nævnet - i lighed med Udlændingestyrelsens afgørelse - lagde ansøgernes forklaringer til grund, var det bedst stemmende med praksis, herunder Flygtningenævnets afgørelse af 21. september 2000, at ansøgerne meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnet kunne lægge ansøgernes forklaring til grund. Flygtningenævnet fandt efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder navnlig Udenrigsministeriets notater af 8. juni og 11. august 2000 samt notat af 17. november 1999 fra det hollandske udenrigsministerium og UNHCR's notat af 1. oktober 1999, at der forelå afgørende usikkerhed om længden af den straf, som den mandlige ansøger måtte antages at blive idømt for desertering. Det bemærkedes herved, at strafferammen var mellem 5 og 20 års fængsel. Flygtningenævnet fandt, at usikkerheden om den konkrete strafflængde indebar, at det ikke med den fornødne sikkerhed kunne udelukkes, at den mandlige ansøger risikerede en straf, som måtte anses for uforholdsmæssig efter dansk retstradition. Det fremgik af Udenrigsministeriets notater, at straffniveauet i flertallet af sagerne lå på cirka 1 års fængsel, idet der i cirka 10% af tilfældene var tale om domme på 5-10 års fængsel og under 5 års fængsel i de resterende 90%. Det kunne herefter ikke udelukkes, at straffniveauet for desertering lå betydeligt højere end 1 års fængsel. Flygtningenævnet meddelte herefter ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR9/82

Nævnet **stadfæstede** den **29. november 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Serbien, født i 1969. Indrejst i januar 2000. Ansøgeren var etnisk roma. Han var ikke politisk aktiv. **Flygtningenævnets flertal** fandt, at der bestod nogen usikkerhed omkring ansøgerens forklaring om indkaldelse til aftjening af værnepligt i slutningen af marts 1999. Ansøgeren, der ikke tidligere havde aftjent værnepligt, var efter sin forklaring ikke blevet formelt indkaldt, men var blevet tvangsrekrutteret og bragt til en kaserne, hvor han havde deltaget i flytningen af militært udstyr fra kasernen til en skole. Det havde ikke fået konsekvenser for ansøgeren, at han udeblev efter sin anden weekendorlov. Det bemærkedes herved, at ansøgeren først udrejste af hjemlandet den 20. december 1999. Under disse omstændigheder fandt flertallet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren som følge af dette forhold ved en tilbagevenden ville være i risiko for uforholdsmæssige sanktioner. **Nævnet** lagde til grund, at ansøgeren som følge af sin etniske baggrund ikke havde været udsat for asylbegrundende forhold. De generelle forhold for etniske romaer i Forbundsrepublikken Jugoslavien fandtes ikke at kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR9/83

Ved beretningsperiodens afslutning forelå et forslag til amnestilov omfattende unddragere og desertører under krigen, men forslaget var endnu ikke vedtaget af det føderale parlament. Forslaget blev vedtaget i slutningen af februar 2001.

Flygtningenævnet har under hele beretningsperioden behandlet sager, hvor ansøgerne som asylmotiv har påberåbt sig desertering eller unddragelse fra militærtjeneste uden for den periode, hvor Forbundsrepublikken Jugoslavien var i undtagelsestilstand. Som eksempler fra Flygtningenævnets praksis i disse sager kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **27. januar 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1978. Indrejst i marts 1998. Ansøgeren, der var muslim og født og opvokset i Serbien, blev ved tre episoder i 1994, 1995, og 1997 hentet af politiet på bopælen og kortvarigt tilbageholdt på politistationen. I begyndelsen af 1998 blev ansøgeren indkaldt til session, hvor han fik oplyst, at han to dage senere skulle melde sig til tjeneste på en kaserne i Kosovo. Herefter udrejste ansøgeren. Efterfølgende modtog ansøgerens fader yderligere indkaldelser af ansøgeren. **Flygtningenævnets flertal** fandt ikke tilstrækkeligt grundlag for at afvise oplysningen om, at ansøgeren blev indkaldt til at udføre militærtjeneste i marts 1998, ligesom det ikke kunne afvises, at ansøgeren på ny var søgt indkaldt i efteråret 1999. Disse indkaldelser lå imidlertid uden for den periode, da Forbundsrepublikken Jugoslavien var erklæret i krigstilstand. Ansøgerens forklaring om, at der skulle være fremsendt yderligere indkaldelser til ham gav ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren var blevet indkaldt inden for den nævnte periode. Uanset de foreliggende oplysninger om strafferammerne for udeblivelse for militærtjeneste fandt nævnets flertal det herefter ikke sandsynligt, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede en efter danske forhold uforholdsmæssig straf som følge af udeblivelsen. Det samme flertal fandt endvidere, at oplysningerne om politiets tilbageholdelse af ansøgeren i henholdsvis 1994, 1995 og 1997 ikke kunne tillægges afgørende betydning. Flertallet havde herved lagt vægt på, at tilbageholdelserne var kortvarige, og at ansøgeren hver gang blev løsladt uden yderligere retsskridt. Tilbageholdelserne havde efter flertallets opfattelse karakter af chikane, hvis omfang ikke kunne sidestilles med overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. BR9/84

Som eksempel på Flygtningenævnets praksis i sager, hvor asylmotivet ikke var knyttet helt eller delvist til militære forhold kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **13. januar 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1948. Indrejst i maj 1998. Ansøgeren indrejste i Danmark sammen med sin ægtefælle, der imidlertid afgik ved døden efter, at Udlændingestyrelsen havde meddelt den pågældende afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgerens afdøde ægtefælle var medlem af SDA. Ansøgeren havde ikke været involveret i hans politiske arbejde, men hun fik problemer på baggrund af ægtefællens aktiviteter, idet bopælen ofte blev ransaget af politiet, der tog ansøgerens ægtefælle med og afhørte ham. Bopælen blev tillige udsat for ransagninger, idet der blev ledt efter våben. I maj 1998 blev ægtefællen senest tilbageholdt, og situationen blev uudholdelig for ansøgeren og ægtefællen, hvorfor de måtte forlade landet. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren og hendes ægtefælle var muslimer fra Sandzak, Serbien. Ansøgerens ægtefælle var udsat for forskellige overgreb, hvorimod ansøgeren ikke personligt havde været udsat for overgreb. Ansøgerens ægtefælle afgik ved døden under opholdet i Danmark. Flygtningenævnet fandt ikke, at de generelle forhold for muslimer i Serbien var af en sådan karakter, at dette gav grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Da ansøgeren ikke personligt havde haft noget modsætningsforhold til de serbiske myndigheder var der således ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til Serbien. BR9/85

6.2 Behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Bosnien-Hercegovina

3 tilladelser

84 stadfæstelser

Også i denne beretningsperiode har nævnet modtaget et omfattende baggrundsmateriale vedrørende forholdene i Bosnien- Hercegovina. Det fremgår heraf, at menneskeretssituationen stadig lader meget tilbage at ønske på trods af de fremskridt i fredsprocessen, der er sket gennem de seneste år. Graden af respekt for menneskerettighederne varierer fra område til område, og der er fortsat spændinger mellem de forskellige etniske grupper. Selv om der i et voksende antal områder eksisterer fredelig sameksistens i etniske blandede samfund, forekommer undertrykkelse, diskrimination og chikane af minoriteter fortsat, og der er fortsat store problemer med internt fordrevnes mulighed for at kunne vende til områder, hvor de vil være i minoritet. Lokalvalgene i landet i april 2000 blev vundet af nationalistiske partier, selv om der var tegn på, at ikke nationalistiske partier halede ind på de nationalistiske partier.

Som eksempler på nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet meddelte den **24. august 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1930. Indrejst i januar 1999. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. **Flygtningenævnets flertal** fandt, at ansøgeren, der var etnisk kroat, ikke kunne vende tilbage til sin hjemby Doboj i Repulika Srpska. Flertallet fandt efter en samlet vurdering heller ikke, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i føderationsområdet. Flertallet lagde herved vægt på, at ansøgeren, der havde været serbisk gift og havde et serbisk navn, ikke havde nogen som helst tilknytning til føderationsområdet, samt på hendes alder og helbredsmæssige forhold. BR9/86

Nævnet **stadfæstede** den **22. september 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1981. Indrejst i september 1999. Ansøgeren var muslim af trosretning. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerens forklaring i alt væsentligt kunne lægges til grund. Flygtningenævnet lagde herefter vægt på, at ansøgeren blev fordrevet fra sin hjemby Bratunac i foråret 1992 først til Jagodnja og dernæst til Srebrenica, hvor ansøgeren blev såret, idet han blev ramt af splinter fra en granat. Ansøgeren opholdt sig i Tuzla og derefter i Srebrenik i nærheden af Tuzla, hvor han boede sammen med sin moder og en broder, indtil ansøgeren i august 1999 udrejste mod Danmark. Ansøgeren blev formentlig i maj 1999 indkaldt til session, men mødte ikke op, hvorefter politiet eftersøgte ansøgeren og andre, der ikke var mødt til session. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens vanskelige forhold var en følge af de generelt vanskelige forhold i Bosnien-Hercegovina, herunder med den baggrund for ansøgeren, at hans oprindelige bopæl var beliggende i Republika Srpska. Ansøgeren fandtes ikke på det foreliggende grundlag at risikere en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, fordi ansøgeren i lighed med andre i området udeblev fra session, og ansøgeren fandtes under hensyn til den indgåede fredsaftale og implementeringen af denne at kunne tage ophold i føderationsområdet, hvor ansøgerens moder og broder fortsat opholdt sig. BR9/87

Nævnet **stadfæstede** den **24. november 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1953. Indrejst i maj 1999. Ansøgeren var muslim af trosretning. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Nævnet lagde således vægt på, at ansøgeren var født og opvokset ved Srebrenica, og at ansøgeren i 1992 og 1995 deltog i forsvaret af byen, men derefter måtte flygte grundet serbernes beskydninger og fremfærd. To af ansøgerens brødre, der ligeledes måtte flygte, havde siden været savnet. Fra 1995 til udrejsen i maj 1999 havde ansøgeren boet med blandt andet sine forældre i Tuzla, og ansøgeren havde herunder ikke været i nogen konflikt med myndighederne i føderationsområdet. Dog var ansøgeren ved tre indkaldelser af henholdsvis juni 1998, maj 1999 og efter udrejsen i maj 2000 blevet indkaldt til militærtjeneste, ifølge den seneste indkaldelse skulle ansøgeren møde til ”forindkaldelse til rekruttering”. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren havde været udsat for meget vanskelige forhold, og at ansøgerens psykiske tilstand måtte anses for påvirket heraf. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke, at der heri var tilstrækkeligt grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet bemærkede herved, at indkaldelse til militærtjeneste, uagtet ansøgeren deltog i forsvaret i Srebrenica, ikke kunne anses for et asylbegrundende forhold, ligesom ansøgeren efter de foreliggende oplysninger, herunder Udenrigsministeriets notat af 26. september 2000 vedrørende værnepligt i Bosnien-Hercegovina, risikerede en uforholdsmæssig straf sammenlignet med dansk retstradition i anledning af manglende fremmøde i henhold til indkaldelserne. Det bemærkedes herved, at Bosnien-Hercegovina ikke var deltager i en væbnet konflikt. Henset

til de indgåede fredsaftaler fandt nævnet derfor, at ansøgeren måtte henvises til at tage ophold i føderationsområdet, idet det ikke kunne kræves, at ansøgeren blev henvist til at tage ophold i området ved Srebrenica, der var beliggende i serbisk kontrolleret område. BR9/88

Nævnets **stadfæstede** den **6. december 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1975. Indrejst i november 1999. **Flygtningenævnet** udtalte, at det ikke kunne antages, at ansøgeren havde været eftersøgt af myndighederne som desertør i forbindelse med borgerkrigen i hjemlandet. Endvidere kunne det ikke lægges til grund, at ansøgeren risikerede en uforholdsmæssig sanktion, såfremt man antog, at han ikke havde efterkommet en indkaldelse til militæret i efteråret 1996. Det lagdes videre til grund, at ansøgeren var menig soldat i Fikret Abdics hær, at ansøgeren var medlem af DNZ, at ansøgeren vendte tilbage til Bosnien i december 1995, at han var udsat for kortere tilbageholdelser samt tvangsarbejde i cirka fjorten dage i december 1995 og januar 1996, samt at han rejste til Kroatien i begyndelsen af 1996. **Flygtningenævnets flertal** kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren risikerede at blive forfulgt ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flertallet lagde til grund, at der ikke blev rejst nogen sigtelse mod ansøgeren, at der var tale om kortvarige anholdelser, og at ansøgeren ikke havde udført aktiviteter, som i sig selv havde profileret ham i forhold til myndighederne. Endvidere havde der i flere år været en fredsproces i hjemlandet. Endelig lagdes der vægt på det foreliggende baggrundsmateriale samt det forløbne tidsrum. BR9/89

Kapitel 7

Praksis i spontansager opdelt efter ansøgerens nationalitet

7.1 Afghanistan

51 tilladelser

39 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **6. marts 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende to brødre, som var statsborgere fra Afghanistan, født i 1984 og 1985. Indrejst i oktober 1999. **Flygtningenævnets flertal** anså det ikke for sandsynliggjort, at ansøgerne ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse fra myndighederne i Afghanistan, som følge af en broders position inden for partiet PDPA. Nævnets flertal lagde herved vægt på, at broderens politiske aktiviteter lå adskillige år tilbage, og at ansøgernes unge alder indebar, at ansøgerne ingen selvstændige politiske aktiviteter havde haft. Da nævnets flertal endvidere fandt, at de generelle forhold for etniske balouchi og shiamuslimer ikke kunne begrunde asyl, fandt flertallet, at ansøgerne ikke opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR9/90

Nævnet meddelte den **8. juni 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1973. Indrejst i maj 1999. Ansøgeren var etnisk tadjik og sunnimuslim. Ansøgerens fader var et højtstående og aktivt medlem af PDPA. I 1988 blev ansøgeren medlem af PDPA's ungdomsorganisation. Ansøgeren deltog på partiets vegne i husransagninger, møder og demonstrationer, ligesom hun kæmpede aktivt for at udrydde analfabetisme ved at opfordre folk til at deltage i læsekurser. I de ransagninger, som ansøgeren deltog i, deltog tillige repræsentanter fra efterretningstjenesten og forsvarsministeriet. I forbindelse med en husransagning blev ansøgeren interviewet til TV, idet hun var med til at afsløre fundamentalister, der var forklædt som kvinder. I 1988 afslørede ansøgeren endvidere et forsøg på at forgifte vandet på hendes skole, i hvilken forbindelse hun ligeledes blev interviewet til TV. I 1991 blev hun fuldgældigt medlem af PDPA. I april 1992 måtte ansøgeren flygte, da Mujaheddin indfandt sig på ansøgerens universitet for at anholde PDPA-medlemmer. Samme dag blev hendes fader dræbt af Mujaheddin. Herefter flygtede ansøgeren og den tilbageværende familie til Mazar-i-Sharif, hvor de opholdt sig i seks år frem til 1998, på hvilket tidspunkt de flygtede til Peshawar i Pakistan. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde været medlem af PDPA, og hun havde i den forbindelse haft aktiviteter, der havde profileret hende. Desuden

var ansøgerens fader oberst i hæren og medlem af PDPA. Flygtningenævnet fandt derfor, at ansøgeren risikerede forfølgelse, hvis hun vendte tilbage til Afghanistan. Ansøgeren opfyldte således betingelserne for at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR9/91

Nævnet **stadfæstede** den **22. juni 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Afghanistan, født i 1963 (M) og 1967 (K). Indrejst i februar 1999. Efter Taleban kom til magten, var den mandlige ansøger som medlem af partiet Hezbe Harakate Islami med til at danne en gruppe, der opfordrede til at bekæmpe Taleban. Han var udsat for husransagninger og var efterstræbt af Taleban. Den kvindelige ansøgers aktiviteter for Hezbe Harakate Islami bestod i at uddele løbesedler og dræbte partilederes billeder og transportere våben. I 1992 stoppede hun sine aktiviteter, om end hun stadig havde samme overbevisning. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den mandlige ansøger havde været medlem af Hezbe Harakate Islami fra 1981 til 1996, og at han havde udført visse aktiviteter for partiet, herunder i form af interview af potentielle medlemmer i den periode, hvor partiet var lovligt. Nævnet lagde endvidere til grund, at den mandlige ansøger, efter Taleban kom til magten, havde udført visse underordnede aktiviteter vendt imod Taleban, men det kunne ikke lægges til grund, at disse aktiviteter var kommet til Talebans kundskab. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at den mandlige ansøger var eftersøgt individuelt af Taleban. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde afgivet en detaljeret forklaring i asylskemaet, og at han ikke i skemaet havde redegjort for, at han skulle være personligt forfulgt. Nævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig i Afghanistan i omkring to år efter Talebans magtovertagelse, uden at Taleban havde eftersøgt ansøgeren. Det bemærkedes herved, at ansøgerens bopæl havde været ransaget flere gange, uden at ansøgeren var blevet anholdt af Taleban. Ansøgerens senere forklaring om, at hans aktiviteter for Hezbe Harakate Islami var blevet videregivet til Taleban af en nærmere navngiven, kunne ikke lægges til grund, idet ansøgeren havde forklaret, at denne person gik over til Taleban allerede i 1994/95. Det bemærkedes endvidere, at ansøgerens aktiviteter for Hezbe Harakate Islami i den lovlige periode, som følge af deres karakter måtte antages at være Taleban bekendt. For så vidt angik den kvindelige ansøger, lagde nævnet til grund, at hun havde været medlem af Hezbe Harakate Islami i nogle år indtil 1992. Nævnet kunne ikke lægge den kvindelige ansøgers forklaring om særlige aktiviteter for partiet til grund. **Flygtningenævnets flertal** fandt under de angivne omstændigheder ikke, at ansøgerne risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til Afghanistan. BR9/92

Nævnet meddelte den **3. juli 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1969. Indrejst i april 1999. I 1998 blev ansøgeren af Taleban tvunget til at holde vagt ved bestemte poster og deltage i krigshandlinger. Ansøgeren rømmede posten, hvorved denne blev indtaget af Hazaraer. Ansøgeren blev fanget og var tilbageholdt i seks måneder. Han blev udsat for vold og dømt til døden, men formåede at undvige. **Flygtningenævnets flertal** fandt ikke på alle punkter at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Flertallet fandt imidlertid at kunne lægge til grund, at ansøgeren havde deltaget i vagttjeneste for Taleban og var flygtet fra en kontrolpost. På denne baggrund fandt flertallet, at det ikke kunne afvises, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i et sådant modsætningsforhold til Taleban-bevægelsen, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til Afghanistan. BR9/93

Nævnet meddelte den **5. juli 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Afghanistan, født i 1971 (M) og 1973 (K) samt to børn. Indrejst i august 1999. Ansøgerne var etniske og religiøse sikher. Taleban anså sikherne for at være vantro og krævede, at de skulle skifte religion til islam, ligesom de krævede, at sikherne skulle gå i safranfarvet tøj, undlade at binde deres skæg og have en guldpris i panden. Taleban kom hyppigt på ansøgernes bopæl og i den mandlige ansøgers forretning, hvor de opkrævede penge. Den mandlige ansøger havde af Taleban været udsat for flere overgreb, hvoraf to resulterede i hospitalsindlæggelser, ligesom den kvindelige ansøger af Taleban en gang blev udsat for et groft overgreb. Endelig nedbrændte Taleban den mandlige ansøgers forretning. **Flygtningenævnet** fandt i det væsentlige at kunne lægge ansøgernes samlede forklaringer til grund for sagen. **Flygtningenævnets flertal** fandt herefter at kunne lægge til grund, at ansøgerne forud for deres udrejse havde været udsat for overgreb fra Talebans side af grov karakter, og at overgrebene efter ansøgernes forklaringer, sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger, i det væsentlige måtte antages at have sammenhæng med, at ansøgerne var etniske sikher og bekendte sig til sikh-religionen. Flertallet fandt herefter, at ansøgerne opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR9/94

Nævnet **stadfæstede** den **7. august 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1979. Indrejst i november 1999. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var tadjik og født i Panjsher-dalen. Ansøgeren var opvokset i Kabul, hvortil familien flyttede, da han var spæd. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren - efter at familien var vendt tilbage til Panjsher-dalen

- blev tvunget til at deltage i enkelte kamphandlinger mod Taleban, og at ansøgeren efter at have deltaget i to kamphandlinger af nogle få dages varighed forlod området og udrejste af Afghanistan. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens deltagelse i disse kamphandlinger havde profileret ham i forhold til Taleban. Det forhold, at ansøgeren stammede fra Panjsher-dalen og havde opholdt sig i dette område fra efteråret 1996 til udrejsen i efteråret 1999 fandtes ikke i sig selv at ville medføre, at ansøgeren, der som nævnt var uprofileret, ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for en asylbegrundende forfølgelse. BR9/95

Flygtningenævnet meddelte den **22. august 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1974. Indrejst i august 1999. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var etnisk hazara og shiamuslim. **Flygtningenævnets flertal** lagde endvidere ansøgerens forklaring om, at han som medlem af Hezb Whadat-milits fik kommandoen over en gruppe på 20 personer og deltog i flere betydningsfulde slag mod Taleban til grund. Nævnets flertal fandt, at der ikke kunne bortses fra, at ansøgerens aktiviteter for Hezb Whadat var blevet kendt i videre kredse og herunder var kommet til Talebans kendskab, og at han som følge heraf ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse af de grunde som nævnt i flygtningekonventionen. BR9/96.

Nævnet meddelte den **6. oktober 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1983. Indrejst i november 1999. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. **Et flertal af Flygtningenævnet** fandt ikke at kunne udelukke, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flertallet lagde herved vægt på, at ansøgeren var etnisk hazara, at ansøgerens familie havde støttet Wahdat-partiet, at ansøgeren og hans broder havde kæmpet for partiet i lokalområdet, at det måtte antages at have været kendt i lokalområdet, at ansøgeren havde kæmpet for Wahdat, at ansøgeren havde været tilbageholdt af Taleban som følge heraf og løsladt mod bestikkelse, at Taleban på ny havde opsøgt familiens bopæl efter ansøgerens forklaring for at søge efter ham, og at ansøgeren var udrejst uden at have været på bopælen i umiddelbar forlængelse heraf. Flertallet kunne således ikke lægge afgørende vægt på, at ansøgeren blev løsladt i september 1998, og at han således uden problemer opholdt sig på bopælen indtil juni/juli 1999. BR9/97

Nævnet meddelte den **1. december 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i december 1969. Indrejst i november 1999. Ansøgeren var etnisk tajik og sunnimuslim af trosretning. **Flygtningenævnet** lagde efter en vurdering af ansøgerens forklaring til sagen, til den beskikkede advokat og under nævnsmødet til grund, at ansøgeren efter en militæruddannelse indtog en militær stilling senest som kaptajn først i forbindelse med overvågningsopgaver ved Sourobi-området fra 1988 til 1990 og siden i Kabul, hvor ansøgeren som medlem af PDPA fortsat havde såvel militære som politiske opgaver, ligesom ansøgeren var til stede i forbindelse med husransagninger. Efter Mujahedins magtovertagelse i 1992 skjulte ansøgeren sig i Kabul-området, indtil han i april 1996 blev anholdt af Mujahedin og herefter fængslet i fem måneder, hvorefter han undslap fra fængslet i forbindelse med Talebans indtrængen i Kabul. Ansøgeren opholdt sig skjult fra september/oktober 1996 indtil udrejsen i august 1999 i det område af Kabul, hvor ansøgeren senest havde skjult sig. Ansøgerens fader blev anholdt af Taleban i 1998 grundet ansøgerens forhold, og ansøgerens fader havde siden været forsvundet. På den nævnte baggrund måtte det antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerede en sådan forfølgelse, at ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR9/98

7.2 Albanien

0 tilladelser

5 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **9. august 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Albanien, født i 1972. Indrejst i august 1998. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som sit asylmotiv havde henvist til, at han på grund af politiske aktiviteter for Det Demokratiske Parti, der var et legalt parti med repræsentation i det albanske parlament, og sit journalistiske arbejde for Tribuna Demokratike havde haft problemer med myndighederne. Han var således blev anholdt og bragt til afhøring i december 1997 og i marts 1998 i anledning af artikler, der var kritiske over for en højtstående socialistisk leder. Han blev i december 1997 løsladt uden betingelser efter tre dages tilbageholdelse. I forbindelse med tilbageholdelsen i marts 1998 blev han sat i en 30 dages husarrest, der ophørte, da han underskrev en erklæring om, at han ikke ville fortsætte sit arbejde som journalist. Flygtningenævnet fandt, at der fra myndighedernes side var endeligt gjort op med disse forhold. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren fra april 1998 til udrejsen i august 1998

ikke havde haft direkte kontakt med myndighederne. Det var endvidere tillagt betydning, at ansøgeren i juli 1998 legalt og problemfrit udrejste til Makedonien, hvorefter han vendte tilbage til Albanien, ligesom udrejsen i august 1998 til Danmark ligeledes foregik problemfrit. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han var forfulgt ved udrejsen, eller at han ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden til Albanien. Det blev i den forbindelse bemærket, at Flygtningenævnet på baggrund af oplysningerne i Udenrigsministeriets skrivelse af 11. april 2000 ikke kunne lægge til grund, at den af ansøgeren fremlagte dom af august 1998 (hvorved ansøgeren var idømt 12 måneders fængsel for deltagelse i ulovlige demonstrationer) var ægte. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at de af ham under nævnsmødet oplyste problemer for familien i hjemlandet, havde sammenhæng med hans forhold. Det blev videre bemærket, at ansøgerens artikler i Dansk Røde Kors' blad ikke kunne tillægges asylretlig betydning. BR9/99

7.3 Algeriet

0 tilladelser

8 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **19. december 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Algeriet, født i 1973. Indrejst i april 1999. Ansøgeren var etnisk araber og sunnimuslim af trosretning. Ansøgeren boede i Algeriet hos sin kæreste, der var konverteret til kristendommen. En aften kom fire ukendte mænd til bopælen og ville tage ansøgeren og hendes kæreste med. Ansøgeren skreg og blev slået. Ansøgeren blev tilbageholdt i tre dage og så ikke siden sin kæreste. Hun formodede, at de blev tilbageholdt, fordi han var kristen. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren udsat for spark og blev revet i håret. Ansøgeren forklarede divergerende om, hvorvidt hun blev voldtaget. Som asylmotiv henviste ansøgeren til de generelle forhold i Algeriet, forholdene for kvinder, og at hun ikke havde noget eksistensgrundlag i hjemlandet.

Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgerens forklaring måtte anses for divergerende og usammenhængende herunder i hvilket omfang, hun havde været udsat for overgreb i Algeriet. Uanset at det lagdes til grund, at hun i Algeriet havde været udsat for visse former for overgreb, lagde Flygtningenævnet efter hendes forklaring vægt på, at overgrebene fandt sted i forbindelse med, at hun var tilbageholdt med sin kæreste, der efter hendes oplysninger forsøgte at udbrede kristendommen i Algeriet. Flygtningenævnet fandt det herefter ikke godtgjort, at hun ved sin seneste udrejse af Algeriet personligt var asylbegrundende forfulgt og fandt ej heller holdepunkter for at antage, at hun ved en tilbagevenden til Algeriet ville være i risiko for en sådan forfølgelse. BR9/100

7.4 Armenien og Aserbajdsjan

Efter Sovjetunionens opløsning i 1991 opnåede de tidligere sovjetrepublikker selvstændighed. Mange af landene har efter selvstændigheden været præget af uroligheder og ustabile forhold. I perioden 1988-1993 flygtede mange personer til Rusland fra Armenien og Aserbajdsjan på grund af konflikten omkring Nagorno Karabakh. I 1994 blev der indgået en aftale om våbenstilstand, der siden i det store hele er blevet overholdt. Det er til dato ikke lykkedes at indgå en fredsaftale vedrørende området.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden løbende behandlet ansøgninger fra etniske armenere fra Aserbajdsjan og etniske azerier fra Armenien, der som asylmotiv har angivet etnisk begrundet forfølgelse. Nævnet har tillige behandlet sager vedrørende personer i etnisk blandede ægteskaber, der angiver at have været udsat for forfølgelse på grund af etnicitet med den følge, at de ikke kan tage ophold i hverken Armenien eller Aserbajdsjan, samt sager vedrørende militære forhold i forbindelse med konflikten i Nagorno Karabakh. I en stor del af disse sager er ansøgerne i forbindelse med de etniske udrensninger i Armenien og Aserbajdsjan omkring 1988 flygtet til Rusland, hvor de har haft ophold frem til rejsen til Danmark.

7.4.1 Armenien

7 tilladelser

68 stadfæstelser

Den 6. juni 2000 udgav UNHCR "Guidelines relating to the eligibility of asylum-seekers from Armenia", der indeholdt oplysninger om den generelle politiske og menneskeretlige situation samt oplysninger om forholdene for etniske minoriteter.

I perioden fra den 14. juni 2000 til den 1. juli 2000 foretog Udlændingestyrelsen en flyvende attaché mission til Aserbajdsjan, Armenien og Rusland. Formålet med missionen var blandt andet at belyse de generelle menneskeretlige forhold for etniske azerier i Armenien, etniske armenere i Aserbajdsjan samt for personer i blandede ægteskaber og personer af blandet etnisk oprindelse samt belyse de retlige vilkår i Rusland for flygtninge fra Aserbajdsjan og Armenien. Rapporten, der blev udarbejdet på baggrund af missionen, forelå i august 2000. Rapporten sammenfattede blandt andet, at azerier i Armenien er tolereret, men holder lav profil, samt at armenere i Aserbajdsjan generelt ikke bliver diskrimineret. Rapporten belyste videre forholdene for den store gruppe armenere, der opholder sig i Moskva.

På baggrund heraf behandlede Flygtningenævnet i efteråret 2000 de sager vedrørende armenske statsborgere, der havde været berostillet med henblik på at afvente ovennævnte baggrundsmateriale.

Nævnet **stadfæstede** den **2. oktober 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Armenien, født i 1967 (M) og i 1969 (K), samt to børn. Indrejst i januar 2000. Den mandlige ansøger var etnisk armenier, og den kvindelige ansøger var etnisk aserbajdsjaner. I februar 1988 blev den kvindelige ansøger forsøgt voldtaget, idet hun var af fremmed herkomst. I marts 1988 blev den kvindelige ansøger udsat for fuldbyrdet voldtægt. På et tidspunkt herefter blev den kvindelige ansøger af sin onkel tvunget til at skaffe oplysninger om Fidai Gruppen. Myndighederne fik senere kendskab til, at den kvindelige ansøger havde udleveret oplysninger til onklen. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet ikke kunne lægge til grund, at den kvindelige ansøger efter den angivelige voldtægt skulle være blevet impliceret i spionagevirksomhed. Forklaringen fandtes i sig selv utroværdig, og den kvindelige ansøger havde ikke givet nogen troværdig forklaring på, hvorfor disse afgørende oplysninger ikke fremkom senest ved samtalen med Udlændingestyrelsen. Uanset om det lagdes til grund, at der havde været to episoder, hvorunder den kvindelige ansøger var blevet forsøgt voldtaget og var blevet voldtaget, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette i sig selv kunne begrunde opholdstilladelse. Flygtningenævnet lagde vægt på, at de angivne episoder fandt sted i 1988. Afgørende for om der kunne meddeles opholdstilladelse var herefter alene de generelle forhold for ægtefæller i Armenien, hvor den kvindelige ægtefælle var aserbajdsjaner. Flygtningenævnet fandt på baggrund af oplysningerne afgivet i Udlændingestyrelsens rapport i august 2000, at der ikke i en sådan situation forelå risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR9/101

Nævnet **stadfæstede** den **18. oktober 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Armenien, født i 1975. Indrejst i maj 1999 sammen med sin samlever og deres fælles barn. Samleverens og barnets sag blev behandlet sammen med nærværende sag. Ansøgeren var etnisk assyrer og hans samlever var etnisk azeri/armensk. Ansøgeren søgte asyl, fordi han var deserteret fra militærtjeneste efter, at han var blevet falsk anklaget og tilbageholdt for salg af våben. Endvidere frygtede han, at han ville blive straffet for landsforræderi på grund af det blandede ægteskab. **Flygtningenævnet** ville ikke afvise, at ansøgeren havde været indkaldt til aftjening af værnepligt, og at han havde unddraget sig denne tjeneste og derefter var udrejst til Rusland. Flygtningenævnet kunne imidlertid ikke lægge til grund, at unddragelsen var sket under de af ansøgeren forklarede omstændigheder. Flygtningenævnet fandt således, at ansøgerens forklaring om den falske anklage for våbentyveri, mishandlingen og flugten fra fængslet fremstod som usandsynlig og utroværdig. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren unddrog sig militærtjenesten under sådanne forhold, at der var grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for uforholdsmæssige sanktioner. Det forhold, at ansøgeren var af blandet assyrisk/armensk oprindelse, og at samleveren var azerisk/armensk, fandtes efter de seneste baggrundsoplysninger ikke at give holdepunkter for, at ansøgeren ville blive udsat for chikane af en sådan karakter og af et sådant omfang, at der var tale om asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren, der ikke havde været politisk aktiv, ikke opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR9/102

Nævnet **stadfæstede** den **21. december 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Armenien, begge født i 1974, samt to børn. Indrejst i november 1999. I 1998 havde ansøgeren som deltager i en ulovlig guldhandel overværet et drab begået af et mafiamedlem. Han udrejste til Danmark, hvor han søgte asyl. I marts 1999 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den mandlige ansøger, hvorefter han udrejste til Armenien. Kort tid efter sin tilbagekomst til Armenien i sommeren 1999 blev han fængslet og sigtet for drabet. Han blev udsat for tortur, hvorefter han tilstod. Derefter blev han løsladt, fordi hans fader havde forbindelse til en indflydelsesrig politiker. **Flygtningenævnets flertal** fandt, at de af ansøgeren påberåbte forhold ikke var asylbegrundende. Dette gjaldt, selvom ansøgeren skulle være eftersøgt og indkaldt til retten, som det fremgik af nogle dokumenter den mandlige ansøger fremlagde under mødet i Flygtningenævnet. Der var tale om sigtelser for almindelig kriminalitet. Den kvindelige ansøger forklarede, at

hun engang, mens den mandlige ansøger var i Danmark, havde været kortvarigt tilbageholdt. Dette var ikke asylbegrundende forfølgelse. Selvom den kvindelige ansøger skulle være etnisk aserbajdsjaner og i den anledning skulle have været udsat for verbal chikane, var det heller ikke asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnets flertal fandt herefter ikke noget grundlag for at udsætte sagen på ægthedsvurdering af ansøgernes dokumenter. Flygtningenævnet fandt heller ikke grundlag for udsættelse på torturundersøgelse af den mandlige ansøger. BR9/103

7.4.2 Aserbajdsjan

3 tilladelser

5 stadfæstelser

Den 22. maj 2000 anmodede Flygtningenævnet Udenrigsministeriet om at søge oplyst, hvorvidt UNHCRs guidelines af december 1995 vedrørende asylansøgere fra Aserbajdsjan fortsat er gældende, samt søge oplysninger om forholdene for etniske armenere ved tilbagevenden til Aserbajdsjan. På baggrund af denne høring besluttede Flygtningenævnet at berostille sagerne vedrørende etniske armenere fra Aserbajdsjan. Flygtningenævnet afventer ved udgangen af beretningsperioden fortsat reviderede retningslinier fra UNHCR.

Nævnet **stadfæstede** den **7. september 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Aserbajdsjan, født i 1963. Indrejst i september 1999. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren, der ikke havde været politisk aktiv eller i øvrigt været i konflikt med myndighederne, måtte anses for frivilligt som direktør for en virksomhed at have deltaget i misbrug af statens midler, korrupsion og bestikkelse. Ansøgeren frygtede myndighedernes reaktioner i den anledning. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens frygt for forfølgelse var asylbegrundende. BR9/104

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **30. november 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Aserbajdsjan, født i 1977. Indrejst i april 2000. Ansøgeren var etnisk aserbajdsjaner og kristen af trosretning. På grund af ansøgerens trosretning havde han kontakt med armenere, hvilket gav ham problemer, og han var blandt andet blevet anklaget for spionage. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren i 1996 konverterede til kristendommen. Han blev medlem af Baptistkirken i Baku og leder af studenterorganisationen IFEC. Ansøgeren havde forklaret, at han ikke havde nogen problemer med myndighederne i den anledning før september 1999. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren sammen med omkring 50 andre personer blev anholdt, da politiet i september 1999 afbrød gudstjenesten i Baptistkirken i Baku. Ansøgerens forklaring blev støttet af oplysninger i baggrundsmaterialet. Ansøgeren forklarede, at han blev løsladt samme dag. Han fik samtidig besked om, at han skulle komme igen næste dag. Han havde desuden modtaget en tilsigelse i december 1999. Det fremgik ikke af tilsigelsen, hvad den vedrørte. Dette var ikke en konkret og individuel forfølgelse fra myndighedernes side. Flygtningenævnet lagde herved også vægt på, at forfatningen i Aserbajdsjan sikrer religionsfrihed, og at det fremgik af baggrundsmaterialet, at situationen for religiøse mindretal havde bedret sig efter præsident Aliyevs tale i november 1999. Der var ikke noget grundlag for at antage, at ansøgeren var eftersøgt for spionage. Ansøgeren havde ifølge sin forklaring været udsat for chikane fra befolkningen. Han havde ikke rettet henvendelse til myndighederne herom. Chikanen havde ikke haft en sådan karakter og intensitet, at det var en asylbegrundende forfølgelse. BR9/105

7.5 Bangladesh

0 tilladelser

12 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **4. februar 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh, født i 1964. Indrejst i marts 1999. Ansøgeren var medlem af og aktiv for det illegale parti Sarbahara. Ansøgeren skulle herunder infiltrere Awami League, hvilket partiet opdagede. Ansøgeren var anklaget for ulovlig våbenbesiddelse. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgerens forklaring havde været præget af en udvikling og en ændring i ansøgerens hovedgrund til at søge asyl, som ansøgeren ikke på overbevisende måde havde kunnet forklare. Flygtningenævnet fandt det afgørende for vurderingen af ansøgerens troværdighed, at ansøgerens omfattende og detaljerede forklaring om asylmotivet først fremkom efter udfyldelsen af asylansøgningsskemaet og herefter fremstod som yderligere udbygget. Nævnet fandt ikke, at

ansøgerens forklaring under nævnsmødet havde afhjulpert dette forhold eller i øvrigt været overbevisende. Også efter forklaringens eget indhold fandt nævnet det vanskeligt foreneligt, at ansøgeren skulle have indtaget en fremtrædende plads i Sarbahara partiet på en måde, som måtte antages at have været offentligt kendt, og at ansøgeren på denne baggrund skulle have indtaget en plads som betroet rådgiver for to navngivne parlamentsmedlemmer i Awami League. Det bemærkedes herved, at ansøgerens position som rådgiver først blev oplyst til den beskikkede advokat og på nævnsmødet. Samlet fandt nævnet derfor ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om sin infiltrering af Awami League til grund. Selv hvis det blev lagt til grund, at ansøgeren fra 1989 indtil udrejsen i 1999 var medlem af Sarbahara partiet og tilknyttet den del heraf, der ledes af Sherazul Mamun, angivet som Kamrul-gruppen eller en del heraf, fandt nævnet ikke, at ansøgerens oprindelige forklaring om sine aktiviteter indebar, at ansøgeren kunne anses for at være udsat for en efterstræbelser, der udgjorde en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR9/106

Nævnet **stadfæstede** den **13. marts 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh, født i 1970. Indrejst i marts 1999. I november 1996 blev ansøgeren medlem af Sharbahara. Ansøgeren hvervede i hemmelighed nye medlemmer, ligesom han holdt øje med, at arbejderne i området fik deres løn og blev behandlet tilfredsstillende. Endelig indsamlede ansøgeren oplysninger om Awami League og BNP i forbindelse med valg. I oktober 1998 blev et medlem af Awami League dræbt. Ansøgeren og to venner blev på falsk grundlag anklaget for mordet efter indgivelse af anmeldelse fra Awami League. Indtil udrejsen holdt ansøgeren sig skjult. I denne periode blev ansøgerens familie chikaneret af Awami League, der ønskede ansøgerens opholdssted oplyst. Efter ansøgerens forklaring arrangerede en agent ansøgerens udrejse og skaffede et falsk pas samt visum til Danmark. Ansøgeren havde ikke selv været på den danske ambassade for at ansøge om visum. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort sin identitet og det asylgrundlag, som han havde påberåbt sig. Flygtningenævnet måtte tillægge de oplysninger om ansøgerens identitet, der var afgivet over for den danske ambassade ved personligt fremmøde, betydelig vægt. Det bemærkedes, at ansøgeren under afhøringen i marts 1999 henviste til den identitet, der fremgik af hans visum, og at han i sagens videre forløb fortsat henviste til samme adresse, som fremgik af visumansøgningen. Heroverfor fremtrådte den indhentede fødselsattest med ansøgerens foto påsat hen over attestens tekst ikke overbevisende. Flygtningenævnet kunne således tiltræde, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort en anden identitet end den i visumansøgningen anførte. Med hensyn til det påberåbte asylgrundlag havde ansøgeren forklaret om sine aktiviteter og tilknytning til Sharbahara på en sådan måde, at det kunne tiltrædes, at ansøgerens aktiviteter havde været underordnede og af begrænset karakter. Det fandtes usandsynligt, at sådanne begrænsede aktiviteter skulle have medført en falsk anklage. Hertil kom, at ansøgeren ikke havde kunnet forklare overbevisende om begivenhederne i forbindelse med den angivelige falske anmeldelse. Flygtningenævnet kunne således ikke lægge til grund, at ansøgeren havde været udsat for en politisk motiveret falsk anmeldelse. **Et flertal** bemærkede for det tilfælde, at det blev lagt til grund, at der havde været en falsk anmeldelse, at ansøgeren måtte henvises til at imødegå de falske anklager, henset til at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger er et fungerende retssystem i Bangladesh, og at der derfor ikke var en forhåndsformodning for, at ansøgeren ikke ville få en retfærdig rettergang. BR9/107

7.6 Belarus

1 tilladelse

2 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **27. september 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Belarus, født i 1973. Indrejst i februar 1999. Ansøgeren var medlem af Belarus' frigørelsesarmé og havde i den forbindelse udført aktiviteter. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvist, at flykapringen i 1990, for hvilken ansøgeren havde afsonet en fængselsstraf, samt forholdene under afsoningen, lå så langt tilbage i tiden, at disse forhold ikke kunne tillægges asylretlig betydning. Det samme gjaldt de kortvarige tilbageholdelser i 1996 i forbindelse med demonstrationer. Ansøgerens ildspåsættelse af en bil på den russiske ambassade i Stockholm fandtes ikke at være asylbegrundende. Det bemærkedes, at ansøgeren, der blev visiteret ved tilbagerejsen til hjemlandet, ikke i den anledning havde været udsat for reaktioner fra myndighedernes side. Ansøgeren havde over for nævnet som asylmotiv navnlig påberåbt sig sprængningen af en statue. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at myndighederne havde kendskab til, at han havde medvirket til denne handling og derfor var eftersøgt af myndighederne. Nævnet fandt det således usandsynligt, at ansøgeren alene var tilsagt til at give møde hos KGB på en nærmere angivet dato, såfremt myndighederne skulle mistænke ham for en handling, der efter ansøgerens opfattelse var omfattet af terroristlovgivningen. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at den af ansøgeren forfattede artikel vedrørende KGB kunne tillægges betydning. BR9/108

7.7 Cameroun

0 tilladelser

12 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **26. juni 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Cameroun, født i 1970. Indrejst i maj 1999. Han var medlem af SCNC og læste på universitetet i Youandé.

Flygtningenævnet fandt ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren ved sin udrejse af hjemlandet i 1999 var konkret og individuelt forfulgt, eller at han ved en eventuel hjemvenden til hjemlandet ville være i en risiko for en sådan forfølgelse, der kunne begrunde asyl. Nævnet fandt ikke at kunne afvise, at ansøgeren i 1994 eller 1995 under en tilbageholdelse havde været udsat for fysiske overgreb fra politiets side. Flygtningenævnet bemærkede imidlertid, at ansøgeren havde afgivet divergerende forklaringer om tidspunktet for den efterfølgende episode, hvorunder han skulle være blevet antastet af politiet og herunder udsat for vold med en sten. Efter ansøgerens forklaringer måtte nævnet endvidere lægge til grund, at ansøgeren i tidsperioden fra denne episode frem til udrejsen kunne færdes uantastet i universitetsområdet i Youandé, uanset at ansøgeren efter sine egne forklaringer så vidt muligt undgik politiet og uniformerede vagter. Flygtningenævnet lagde endvidere nogen vægt på, at ansøgerens forklaringer om sine studenterpolitiske aktiviteter ikke kunne antages at have profileret ham i betydelig grad i forhold til myndighederne. BR9/109

7.8 Den Demokratiske Republik Congo

0 tilladelser

5 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **2. marts 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo, født i 1971. Indrejst i august 1998. Ansøgeren havde siden 1980 arbejdet uofficielt for DSP og præsident Mobuto. I 1990 blev han officielt ansat som administrationschef med ti underordnede. I maj 1997 overtog rebellerne Kinshasa, og kort efter blev ansøgeren anholdt og fængslet, hvorunder han blev udsat for tortur. I juli 1998 blev ansøgeren sammen med en række andre fanger flyttet til en militærlejr med henblik på at udføre militærtjeneste. I lejren mødte ansøgeren en kommandant, som han kendte fra tidligere, der hjalp ham med at flygte. **Flygtningenævnet** lagde den identitet og fødselsdato, som var angivet i visumansøgningen, til grund. Dette stemte med pas, visumansøgning og indrejsekort for så vidt angik foto og underskrift tillige sammenholdt med den underskrift, som ansøgeren havde anvendt under asylsagens behandling. Det fremgik af passet, at dette var udstedt i Kinshasa, og at ansøgeren var udrejsestempleet i lufthavnen i N'Djili i juli 1998. Den forklaring, som ansøgeren havde afgivet under asylsagens behandling om sin identitet, fængsling og sine udrejseforhold, kunne således ikke lægges til grund. Ansøgeren havde herefter ikke alene gennem sin egen forklaring godtgjort, at han risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren på baggrund af de generelle forhold i Den Demokratiske Republik Congo risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7. BR9/110

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **17. november 2000** Udlændingestyrelsen afgørelse vedrørende en kvindelige statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo, født i 1973. Indrejst i september 1999. Ansøgeren var etnisk østkasai og protestant af trosretning. Ansøgeren var uddannet sygeplejerske og gift med en soldat fra Mobutos hær. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet ved vurderingen af ansøgerens forklaringer til sagen, til den beskikkede advokat og under nævnsmødet tillagde det vægt, at ansøgeren havde gennemgået en længerevarende skolegang og var uddannet sygeplejerske. Selvom ansøgeren havde oplyst, at hun mest sikkert kunne udtrykke sig på lingala, fandt nævnet ikke at kunne bortse fra ansøgerens forklaringer, således som de var afgivet på fransk til sagen og til asylansøgningsskemaet. Nævnet tillagde det væsentlig betydning, at ansøgerens forklaring under nævnsmødet, hvor ansøgeren havde talt lingala, havde været præget af modsigelser og usikkerhed. Blandt andet havde ansøgeren forklaret forskelligt om, hvorvidt hun blev såret, medens hun var ombord på en båd, og ansøgerens forklaring om hændelsesforløbet på båden og hendes flugt havde i det hele ikke fremtrådt overbevisende. Heller ikke ansøgerens forklaring om, at hun mente sig eftersøgt af sikkerhedstjenesten, ANR, og hendes forklaring om udrejsen af Kinshasa lufthavn fandtes overbevisende. Da ansøgerens forklaringer herefter såvel under nævnsmødet som til sagen fandtes præget af usikkerhed og divergerende oplysninger på centrale punkter, fandt nævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaringer ikke at kunne lægge ansøgerens påberåbte asylmotiv til grund. Nævnet ville ikke afvise, at ansøgerens ægtefælle indtog en lavere officersrang i Mobutos hær, at ansøgeren og hendes familie efter Kabilas magtovertagelse i 1997 fortsat blev boende i militærlejren, men under dårligere vilkår end tidligere, ligesom de

var udsat for kontrol ved passage ind og ud af lejren, at ansøgerens ægtefælle mod sit ønske måtte deltage i militærstyrker under Kabilas ledelse, og at ansøgeren som sygeplejerske var blevet beordret til at deltage i pleje af syge soldater, herunder således at ansøgeren måtte forlade lejren i denne forbindelse. Det lagdes videre til grund, at ansøgeren var blevet såret, men nævnet fandt som anført ovenfor ikke, at ansøgerens forklaringer om omstændighederne herved og ved hendes flight kunne lægges til grund. Nævnet fandt sammenfattende derfor ikke, at det kunne antages, at ansøgeren ved udrejsen i september 1999 var forfulgt på en måde, som kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Den Demokratiske Republik Congo risikerede en sådan forfølgelse. BR9/111

7.9 Egypten

0 tilladelser

5 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **29. maj 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Egypten, født i 1974. Indrejst i august 1999. Ansøgeren var kristen kopter. I 1995 blev der læst ægteskabsritual op for ansøgeren og en dansk kvinde i en koptisk kirke. Der blev ikke underskrevet ægteskabspapirer. Ansøgeren og den danske kvinde tog til Israel, og ansøgeren fik siden problemer med de egyptiske myndigheder. Ansøgeren blev flere gange tilbageholdt og fik at vide, at han blev mistænkt for at være spion for Israel. Ansøgeren fik tillige problemer med den islamiske gruppe i Assuit, og sikkerhedsfolkene og ansøgerens forældre bad ham om at rejse. Ansøgeren opholdt sig herefter i flere forskellige lande, før han søgte asyl i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde været medlem af et politisk parti eller havde været politisk aktiv. De tilbageholdelser ansøgeren forklarede om var efter deres karakter ikke asylbegrundende. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at der var tale om korte tilbageholdelser, og at ansøgeren hver gang blev løsladt. Det indgik endvidere i vurderingen, at ansøgeren udrejste lovligt på eget ægte nationalitetspas. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens tilbageholdelse i Syrien som mistænkt for spionage var asylbegrundende og bemærkede herved, at ansøgeren blev løsladt og efterfølgende kunne udrejse. Det var endvidere ikke sandsynligt, at de egyptiske myndigheder havde fået kendskab hertil. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgerens modsætningsforhold til de lokale islamiske grupper og til familien var af en sådan karakter, at det kunne danne grundlag for opholdstilladelse. Det bemærkedes, at det forhold, at ansøgeren var kopter, ikke i sig selv kunne begrunde asyl. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold fandt nævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville blive udsat for en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. BR9/112

7.10 Eritrea

0 tilladelser

1 stadfæstelse

Nævnet **stadfæstede** den **1. december 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Eritrea, født i 1951. Indrejst i december 1999. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren omkring 1968 rejste fra Eritrea, hvor ansøgeren var født og opvokset, til Etiopien, hvor ansøgeren efterfølgende havde haft fast ophold, idet ansøgeren dog efter sin forklaring i alt fem til seks gange havde været på besøg i Eritrea hos familie og søskende. Ansøgeren blev på et tidspunkt i 1980'erne medlem af Eritreas befrielsesfront - ELF - men meldte sig ud efter syv til otte år. Ansøgeren havde under nævnsmødet oplyst, at han i forbindelse med medlemskabet støttede ELF økonomisk herunder ved at indkøbe batterier, lommelygter og kikkerter til brug for ELF. Ansøgeren ophørte efter egen beslutning med medlemskabet, idet han syntes, at han havde ydet tilstrækkeligt. Ansøgeren, der ikke i øvrigt havde konflikter med myndighederne i Etiopien, blev formentlig i begyndelsen af 1998 anholdt og fængslet af de etiopiske myndigheder. Ansøgeren havde oplyst, at han blev fængslet samtidig med fængslingen af en lang række andre personer fra Eritrea, og nævnet anså fængslingen som sammenhængende med optakten til den væbnede konflikt, der udbrød mellem Etiopien og Eritrea i maj 1998. Ansøgeren blev inden for en måned efter fængslingen ramt af en hjerneblødning, men han var fortsat fængslet i cirka i alt et år og ni måneder, hvorunder han dog modtog hospitalsbehandling. Nævnet bemærkede, at ansøgeren til sagen havde henvist til de generelle forhold i Eritrea og til sin generelle modvilje mod det bestemmende parti - EPLF - som årsag til, at han ikke ønskede at tage ophold der, ligesom ansøgeren til sagen havde henvist til sine helbredsmæssige forhold. Først til den beskikkede advokat ifølge dennes indlæg af 30. november 2000 havde ansøgeren oplyst, at stikkere i ELF havde gjort myndighederne i Eritrea bekendt med hans tidligere aktiviteter, og først under nævnsmødet havde

ansøgeren forklaret nærmere om en liste eller dokumenter over bidragydere til ELF, som var i myndighedernes besiddelse i Eritrea. Nævnet fandt, at ansøgerens forklaring herom var udbygget og derfor ikke kunne lægges til grund. Som anført ovenfor fandt nævnet, at ansøgeren havde været medlem af ELF og ydet økonomiske bidrag. Nævnet kunne imidlertid ikke antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Eritrea risikerede en asylbegrundende forfølgelse og lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke havde haft nogen konflikter med myndighederne i Eritrea, at ansøgerens medlemskab og bidrag til ELF ophørte for adskillige år siden, og at ansøgerens aktiviteter måtte anses for begrænsede og derfor ikke kunne medføre, at ansøgeren kunne anses for at være i en særlig udsat situation grundet sin støtte til og medlemskab af ELF ved en tilbagevenden. Det bemærkedes, at ansøgerens helbredsmæssige forhold herefter ikke kunne føre til, at ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR9/113

7.11 Folkerepublikken Kina

3 tilladelser

7 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **20. marts 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kina, født i 1969. Indrejst i april 1999. **Flygtningenævnet** kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren var forfulgt som følge af sit tilhørsforhold til en kristen kirke. Ansøgeren havde ikke selv haft konkrete problemer med myndighederne, og hun havde ikke sandsynliggjort, at hun skulle være kommet i myndighedernes søgelys lige inden udrejsen. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke havde været et profileret medlem af menigheden, og det fandtes usandsynligt, at hun skulle være efterstræbt, mens den øvrige familie, der ligeledes var kristen, ifølge ansøgerens forklaring ikke havde problemer. Det bemærkedes, at ansøgeren havde forklaret divergerende og utroværdigt blandt andet om sine opgaver for præsten, om hvornår kirken skulle være ødelagt, om familiens økonomi og om sine udrejseforhold. BR9/114

Nævnet meddelte den **26. maj 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Kina, født i 1964. Indrejst i september 1999. **Flygtningenævnets flertal** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren forud for sin udrejse var et ledende medlem i Falun Gong, og at han havde profileret sig specielt overfor myndighederne i forbindelse med den demonstration, som han sammen med fire andre personer havde arrangeret den 20. juli 1999. På den baggrund og navnlig under henvisning til det seneste baggrundsmateriale om de kinesiske myndigheders forhold til Falun Gong bevægelsen, fandt flertallet af Flygtningenævnets medlemmer, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kina vil være i risiko for en forfølgelse som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR9/115

Nævnet **stadfæstede** den **4. december 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina, født i 1965. Indrejst første gang i november 1994. Ansøgeren blev herefter meddelt afslag på asyl af Udlændingestyrelsen. Sagen blev behandlet i den særlige hasteprocedure for åbenbart grundløse sager. I oktober 1995 blev ansøgeren skønnet udrejst. Efter cirka to års illegalt ophold i Spanien indrejste ansøgeren på ny i Danmark i maj 1997. Ansøgeren havde forklaret, at da hans ægtefælle blev gravid for tredje gang, blev han tilbageholdt, til myndighederne kunne få fat i ægtefællen. Ægtefællen var da fire-fem måneder henne. Hun blev tvunget til abort og derefter sendt hjem. Ansøgeren henvendte sig til familieplanlægningskontoret for at klage over behandlingen af ægtefællen. Han skubbede til en embedsmand, som faldt og senere blev syg og døde. Ansøgeren blev efterlyst, idet han blev anklaget for at have dræbt embedsmanden. Han blev anholdt, men det lykkedes ham at stikke af. **Flygtningenævnet** kunne på flere væsentlige punkter ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet kunne således ikke lægge til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt i flere dage efter episoden på familieplanlægningskontoret, og at han flygtede fra det sted, hvor han var tilbageholdt. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på, at ansøgeren havde forklaret divergerende herom, idet han til politirapport af 10. januar 1995 og samtalereferat af 8. februar 1995 forklarede, at han var tilbageholdt til næste dag og blev løsladt uden videre. Flygtningenævnet kunne heller ikke lægge til grund, at ansøgeren var efterlyst i Kina, og nævnet kunne således ikke lægge vægt på det fremlagte dokument med den angivelige efterlysning. Nævnet havde herved lagt vægt på, at dokumentet, der var dateret den 15. april 1994, først var fremkommet i forbindelse med ansøgningen om asyl i 1997. Flygtningenævnet havde endvidere lagt vægt på, at ansøgeren var udrejst legalt på ægte pas i eget navn i august 1994. Flygtningenævnet fandt således ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kina ville risikere en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Da det forhold, at sagsbehandlingen havde været langvarig, ikke i sig selv kunne føre til et andet resultat, stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. BR9/116

7.12 Gaza

Nævnet meddelte den **28. februar 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar, der begge var statsløse palæstinensere fra Gaza, født i 1961 (M) og 1969 (K). Indrejst i april 1998. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den mandlige ansøger i perioden fra 1984 til 1994 havde været fængslet, fordi han blev anset for at have samarbejdet med israelerne under disses invasion af Libanon i 1982, samt at han under fængselsopholdet var blevet udsat for hårdhændet behandling. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren efter at være blevet sendt til Gaza i 1994 var udsat for gentagne afhøringer begrundet i mistanke om spionagevirksomhed til fordel for Israel, og at han i forbindelse hermed havde været tilbageholdt i henholdsvis seks måneder og to måneder. Indkaldelserne til afhøring fortsatte også efter disse tilbageholdelser og seneste afhøring skete i januar 1998. Den mandlige ansøgers forklaring blev understøttet af den kvindelige ansøgers oplysninger om de afhøringer, som hun havde været udsat for. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet, at det måtte antages, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden til Gaza risikerede på ny at blive udsat for afhøringer og tilbageholdelser som følge af spionagemistanken. Efter en samlet vurdering af ansøgernes forhold fandt Flygtningenævnet herefter, at det ikke burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til Gaza. BR9/117

Nævnet **stadfæstede** den **30. maj 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Gaza, født i 1973. Indrejst i juni 1999. I 1987 blev ansøgeren medlem af Fatah, og han sympatiserede ligeledes med Hamas. Han deltog som ansat ved selvstyremyndighederne i et militært kursus i Rumænien. Herefter arbejdede ansøgeren som sikkerhedsofficer for selvstyremyndighederne, idet han skulle skaffe oplysninger om Hamas. Imidlertid videregav ansøgeren ikke de korrekte oplysninger om Hamas som følge af sin sympati for bevægelsen. Ansøgeren fungerede som dobbeltagent for Hamas og videregav oplysninger til Hamas, som han blev bekendt med via sit arbejde for selvstyremyndighederne. Oplysningerne vedrørte blandt andet efterlyste personer og forestående ransagninger med relation til Hamas. Efter et regeringsskifte i Israel ændredes ansøgerens opgaver for Hamas, idet han herefter videregav oplysninger, der kompromitterede personer inden for selvstyremyndighederne. Ansøgeren blev af Hamas opfordret til at medvirke ved terroraktioner mod israelske personer, der besøgte selvstyreområderne, men nægtede dette, hvorfor han indtil udrejsen i maj 1999 forsøgte at undgå Hamas. Ansøgeren fik af selvstyremyndighederne tilladelse til at udrejse i en begrænset periode. **Flygtningenævnet** fandt, uanset om det blev lagt til grund, at ansøgeren havde udleveret oplysninger til Hamas om efterlyste personer m.v., at dette ikke havde profileret ansøgeren i forhold til selvstyremyndighederne i Gaza på en sådan måde, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede en asylbegrundende forfølgelse. Det var herved tillagt vægt, at selvstyremyndighederne efter ansøgerens egen forklaring ikke forud for udrejsen havde kendskab til de angivne aktiviteter, og at ansøgeren efter sin egen forklaring i den seneste tid fortrinsvis gav oplysninger om korrupsion og lignende. Nævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren opnåede udrejsetilladelse fra myndighederne. Flygtningenævnet kunne ikke tillægge de nu fremkomne angivelige indkaldelser fra selvstyremyndighederne betydning. Nævnet lagde herved vægt på tidspunktet for dokumenternes fremkomst, og på at de efter deres indhold fremstod som indkaldelser uden nærmere angivelse af formålet med indkaldelsen. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren risikerede overgreb fra Hamas' side på grund af sin nægtelse af at udlevere oplysninger. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren efter sin nægtelse havde opholdt sig problemfrit i Gaza i en længere periode. Flygtningenævnet fandt således, at ansøgeren ikke forud for udrejsen havde været udsat for en konkret og individuel forfølgelse, og fandt heller ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko herfor. Betingelserne for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 var derfor ikke opfyldt. Det bemærkedes herved, at det forhold, at ansøgeren alene opnåede udrejsetilladelse for to uger, ikke kunne føre til en anden vurdering. BR9/118

7.13 Guinea

0 tilladelser

2 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **22. maj 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig ansøger fra Guinea, født i 1974. Indrejst i oktober 1998. Ansøgeren var etnisk soussou og muslim af trosretning. I 1993 blev ansøgeren aktiv for det legale parti RPG, idet hun agiterede og rådgav om bevarelse af landets værdier. Ansøgeren blev i 1993 anholdt en måned og udsat for hårdhændet behandling. Ansøgeren fortsatte efter løsladelsen sine politiske aktiviteter. I 1996 blev ansøgeren tilbageholdt i to uger, hvor hun blev udsat for hårdhændet behandling. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at hendes aktiviteter for RPG havde været af underordnet karakter. Nævnet lagde endvidere til grund, at de to tilbageholdelser, som

ansøgeren havde forklaret om, lå tilbage i 1993 og 1996, at tilbageholdelserne var relativt kortvarige, og at ansøgeren begge gange blev løsladt uden betingelser. Endelig blev det lagt til grund, at ansøgeren ikke havde haft problemer med myndighederne i hjemlandet i perioden fra løsladelsen i 1996 og frem til udrejsen i oktober 1998, at ansøgeren i 1997 ophørte med sine politiske aktiviteter, og at hun i juni 1998 uden problemer fik udstedt nationalitetspas, og at hun i oktober 1998 udrejste problemfrit af hjemlandet. På den baggrund fandt nævnet ikke, at ansøgeren ved udrejsen var konkret og individuelt forfulgt af grunde, som var omfattet af udlændingelovens § 7. BR9/119

7.14 Indien

8 tilladelser

10 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **8. februar 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien, født i 1968. Indrejst i maj 1998. Ansøgeren var etnisk og troende sikh fra Punjab-provinsen. Han var ikke politisk aktiv. **Flygtningenævnet** fandt efter ansøgerens samlede forklaringer til myndighederne, herunder ansøgerens forklaring for nævnet, at kunne lægge til grund, at ansøgeren i en periode havde følt sig tvunget til at udlevere mad til terrorister i Punjab-området, og at han i den anledning senest 2½ år forud for sin udrejse af hjemlandet havde været tilbageholdt af det stedlige politi og herunder været udsat for fysiske overgreb af torturlignende karakter. Flygtningenævnet fandt imidlertid efter ansøgerens forklaring til Udlændingestyrelsen og for nævnet alene at kunne lægge til grund, at han inden for de sidste 2½ år forud for udrejsen kun havde været antastet af politiet en enkelt gang med henblik på efterforskning af en drabssag. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde antageliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse fra myndighedernes side. BR9/120

7.15 Irak

19 tilladelser

38 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **28. april 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1970. Indrejst i marts 1999. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde tilknytning til Nordirak, hvor han var født og havde tilbragt en stor del af sin opvækst, ligesom ansøgerens familie havde eller indtil for nylig havde haft fast ophold i og tilknytning til Nordirak. Ansøgeren kunne ikke anses for politisk aktiv eller i konflikt med myndighedsudøvende organisationer eller myndigheder i Nordirak. Ansøgerens tilknytning til bondebevægelsen havde ikke bragt ansøgeren i en myndighedskonflikt og måtte i øvrigt anses for i det væsentlige at være udtryk for en afsluttet aktivitet. Ansøgerens væsentligste asylmotiv havde i overensstemmelse hermed både til sagen og under nævnsmødet været konflikten med ansøgerens ægtefælles familie og denne families indflydelse og efterstræbelse af ansøgeren. På denne baggrund tillagde nævnet det særlig betydning, at ansøgeren - både i oplysningerne til sagen, til den beskikkede advokat ifølge dennes indlæg og under nævnsmødet havde givet oplysninger primært om tidsforløbet, hvorunder han og ægtefællen lærte hinanden at kende, om deres faktiske samliv og om det konkrete hændelsesforløb, der var årsagen til, at ansøgeren udrejste alene - havde forklaret divergerende og uoverensstemmende. På denne baggrund fandt nævnet ikke, at ansøgerens forklaring om asylmotivet var overbevisende. Det fremlagte trusselsbrev fra IMIK fandtes efter sit indhold at give anledning til tvivl. Det var videre påfaldende, at det først til nævnsmødet fremlagte bilag A, arrestordre fra PUK, var dateret den 2. juni 1999, samme dato som en ligeledes først til nævnsmødet fremlagt bopælsattest vedrørende ansøgerens forældre i Mosul. Ansøgerens forklaring om, hvorledes han var kommet i besiddelse af disse bilag, havde nævnet heller ikke fundet overbevisende. Men selv hvis det blev lagt til grund, at ansøgerens ægtefælles familie skulle have en forbindelse til IMIK, og at ansøgeren var blevet udsat for trusler fra IMIK, fandt nævnet ikke, at ansøgeren på den ovennævnte baggrund efter en samlet vurdering kunne anses for at være sat i en situation, hvor han ikke kunne søge beskyttelse fra myndighedsudøvende organisationer eller myndigheder i Nordirak. Nævnet havde herved henset til konfliktens private karakter samt det oplyste om IMIK i UNHCRs notat af 5. oktober 1999. BR9/121

Nævnet meddelte den **26. juli 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelige statsborger fra Irak, født i 1969, samt tre børn. Indrejst i maj 1999. Ansøgeren var som følge af sin ægtefælles desertering fra regeringshæren og tilknytning til en assyriske bevægelse i det nordlige Irak flere gange blevet opsøgt af myndighederne. Sidste gang ansøgeren blev opsøgt, blev hun truet med anholdelse, hvis myndighederne ikke

snart fik fat i ægtefællen. Herefter besluttede ansøgeren sig for at udrejse. **Flygtningenævnet** udtalte, at således som sagen var oplyst for nævnet, lagdes det til grund, at ansøgerens hjemby var beliggende i nærheden af Mosul i den regeringskontrollerede del af Irak. Ansøgeren var efter det foreliggende omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, i forhold til den regeringskontrollerede del af Irak. Selvom ansøgeren på nogle punkter havde forklaret upræcist og divergerende om sine forhold, lagdes det til grund, at ansøgeren var kristen keldaner, at hun fra sin fødsel og frem til udrejsen boede i Al Qosh, at næsten hele hendes familie var bosiddende i dette område, og at ansøgeren ikke talte kurdiske. Endvidere lagdes det til grund, at ansøgerens ægtefælle, der deserterede fra regeringshæren, i en lang årrække havde opholdt sig i det nordlige Irak som partisan og aktiv deltager i en assyriske politisk bevægelse, at ægtefællen aldrig havde haft arbejde i dette område, at han vedvarende havde haft omskiftelige bopælsforhold, og at det nu var tvivlsomt, om ægtefællen fortsat opholdt sig i området. På denne baggrund kunne det ikke antages, at ansøgeren havde opnået en sådan tilknytning til det nordlige Irak, at hun ville kunne henvises til at tage ophold i dette område. BR9/122

Nævnet **stadfæstede** den **30. november 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1937. Indrejst i juli 1999. Ansøgeren var etnisk kurde fra Arbil-området. I 1994 stiftede ansøgeren og to andre personer en demokratisk bevægelse, som var imod Saddam Husseins styre. Ansøgeren sad i ledelsen af bevægelsen. Hans aktiviteter bestod blandt andet i at koordinere bevægelsens aktiviteter i Bagdad mod Saddam Hussein. I den forbindelse afholdt han hemmelige ugentlige møder med en general i den irakiske hær, hvorved han fik oplysninger om det irakiske militær på grænsen til det nordlige Irak. Generalen havde kontakt til tre andre generaler. I slutningen af marts 1999 blev omkring 20 personer i Bagdad med tilknytning til bevægelsen anholdt. Ansøgeren blev angivet af en af de anholdte, hvorefter han blev eftersøgt af de irakiske myndigheder. Han fik senere kendskab til, at de fire generaler var blevet henrettet. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring om sine politiske aktiviteter til grund. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren i forbindelse hermed havde fremskaffet visse militære oplysninger. Ansøgerens forklaring om omfanget af disse militære aktiviteter havde været præget af en vis usikkerhed og divergens, selvom han havde forklaret herom fra starten. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens militære aktiviteter havde haft et sådant omfang, at det måtte antages, at de irakiske myndigheder ville efterstræbe ansøgeren i det nordlige Irak, selvom ansøgeren havde haft en fremtrædende politisk position. Nævnet bemærkede herved, at ansøgeren tog ophold i bevægelsens hovedkvarter i cirka to måneder inden udrejsen, selvom han mente, at hans militære aktiviteter var kommet til de irakiske myndigheders kendskab, at hans familie fortsat opholdt sig i Arbil, og at der efter det oplyste ikke var sket bevægelsens øvrige ledere noget i anledning af afsløringen af de militære aktiviteter. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren var forfulgt, jf. udlændingelovens § 7, eller risikerede en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til det nordlige Irak. Det bemærkedes i øvrigt, at ansøgeren ikke personligt havde noget modsætningsforhold til de øvrige partier i det nordlige Irak. BR9/123

Nævnet meddelte den **11. december 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Irak, født i 1940 (M) og 1947 (K). Indrejst i august 1999. Ansøgerne var etniske kurdere fra Kirkuk i den regeringskontrollerede del af Irak. I 1975 blev den mandlige ansøger medlem af Baath-partiet, idet dette var obligatorisk for ham i forbindelse med hans arbejde som underviser på universitetet. I 1985 blev ansøgeren ansat ved universitetet i Arbil, idet han nu var blevet et fremtrædende medlem af Baath-partiet, ligesom han talte flydende kurdiske. Ansøgeren blev af Baath-partiet presset til at udføre opgaver for partiet. Han havde således blandt andet været medvirkende til, at kurdiske studenter blev anholdt af sikkerhedstjenesten. To eller tre af disse blev henrettet, mens andre forsvandt. I 1986 og 1988 modtog ansøgeren trusler fra de kurdiske organisationer. I 1990 blev ansøgeren sendt til Yemen som underviser. Her kritiserede han det irakiske regime, og han vendte siden aldrig tilbage til hjemlandet. Da den irakiske ambassade i Yemen fik nys om ansøgerens kritik, mistede ansøgeren sit arbejde og måtte rejse til Libyen, hvorfra han siden rejste til Danmark. **Flygtningenævnets flertal** fandt ikke at kunne afvise, at den mandlige ansøger under sit ophold som universitetslærer uden for Irak var kommet i et sådant modsætningsforhold til Baath-partiet, at han ved en tilbagevenden til Irak ville risikere at blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Uanset, at Flygtningenævnet ikke fandt at kunne lægge den mandlige ansøgers forklaring om sit modsætningsforhold til de kurdiske myndigheder til grund, fandt Flygtningenævnets flertal ikke, at ansøgerne kunne henvises til at tage ophold i det nordlige Irak. Flertallet havde lagt vægt på, at ansøgerne, trods deres kurdiske afstamning, efter de foreliggende oplysninger ikke havde familie i det nordlige Irak, og at deres ophold i Arbil ophørte i 1990. Den kvindelige ansøger fandtes efter den gældende praksis vedrørende irakiske statsborgere omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Da Flygtningenævnets flertal meddelte den mandlige ansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, fandtes den kvindelige ansøger i konsekvens heraf at burde have samme status. BR9/124

7.16 Iran

37 tilladelser

59 stadfæstelser

Sager vedrørende iranske asylansøgere udgjorde også i denne beretningsperiode en stor del af de sager, der blev behandlet i nævnet. Det er fortsat karakteristisk for sager vedrørende iranske statsborgere, at der påberåbes mange forskellige asylmotiver. De nedenfor nævnte eksempler fra praksis omhandler nogle af de oftere påberåbte motiver. Det ses således, at politiske aktiviteter som deltagelse i studenterdemonstrationer eller udførelse af aktiviteter for den kurdisk kommunistiske organisation Komaleh er blandt de oftere forekommende asylmotiver. Nævnet har ligeledes taget stilling til flere sager vedrørende tilknytning til Bahai-samfundet og konvertering til en anden religion, oftest kristendommen. Seksuelle og kønsrelaterede forhold har også været et udbredt motiv, se herom i afsnit 5.

7.16.1 Politiske forhold

Nævnet **stadfæstede** den **5. maj 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1938. Indrejst i februar 1999. **Flygtningesnævnet** fandt, at det var afgørende for afgørelsen af, om ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, om ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerede forfølgelse eller hermed sidestillede overgreb fra myndighedernes side i anledning af ansøgerens deltagelse i demonstrationer i februar 1999. Nævnet bemærkede, at ansøgerens mangeårige tilknytning til Komaleh ikke forinden ansøgerens udrejse kunne anses for at have bragt ansøgeren i en asylbegrundende risiko på udreisetidspunktet. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren i årene umiddelbart op til udrejsen i 1999 fra Teheran lufthavn ikke havde nogen direkte konflikt med myndighederne på grund af egne forhold, at udrejsen skete legalt og problemfrit på et i april 1998 udstedt ægte pas med visum til Danmark, og at ansøgeren under nævnsmødet havde bekræftet, at det i dagene efter hans ankomst til Danmark var hans hensigt at vende tilbage til hjemmet i Iran. Ansøgeren havde bekræftet, at hans asylmotiv var sammenhængende med, at han under opholdet i Danmark havde fået underretning om, at han var eftersøgt af myndighederne, fordi han var identificeret på journalistfotos optaget af ansøgeren i februar 1999 i Sanadaj, hvor tre til fem tusind kurdere demonstrerede ulovligt til fordel for Öcalan i anledning af dennes pågribelse af de tyrkiske myndigheder. Selv om nævnet efter ansøgerens forklaring lagde til grund, at ansøgeren gennem næsten 20 år havde været tilknyttet Komaleh og herunder været aktiv i en gruppe, der blandt andet havde agiteret for Komaleh og herunder ydet økonomisk og social bistand til sympatiserende familier, var det for nævnet afgørende for ansøgerens asylmotiv, at de iranske myndigheder forud for ansøgerens udrejse ikke kunne anses for at have haft ansøgeren i myndighedernes søgelys, og at ansøgerens forklaring om, at denne tilstand ændrede sig grundet de nævnte journalistfotos, ikke kunne lægges til grund. Nævnet lagde vægt på, at ansøgerens forklaring om, hvordan og hvorledes myndighederne blev opmærksom på ansøgeren i forbindelse med demonstrationerne i februar 1999 i Sanadaj ikke fandtes overbevisende, hverken ifølge oplysningerne til sagen eller i nævnets møde. Det fremstod navnlig som usandsynligt og helt ubestyrket, hvorledes en person, som ansøgeren i nævnets møde ikke kunne forklare nærmere om, overfor myndighederne skulle have givet oplysninger om ansøgeren på grundlag af et journalistfoto, der af myndighederne blev forevist for personen. Nævnet ville ikke afvise, at ansøgeren og hans ægtefælle i september 1998 blev tilbageholdt det meste af en dag af de iranske myndigheder grundet disses eftersøgning af ansøgerens søn og datter. Nævnet lagde til grund, at den forespørgsel til familiens forhold, som myndighederne i september 1999 efter det oplyste skulle have rettet til bopælen, primært havde sammenhæng med de nævnte børns forhold. Selvom ansøgeren nu havde opholdt sig i længere tid udenfor Iran og ved en tilbagevenden til Iran kunne risikere at blive afhørt af myndighederne, fandt nævnet ikke – idet ansøgerens forklaring om den på de nævnte journalistfotos begrundede efterstræbelse ikke kunne lægges til grund – at ansøgeren risikerede en forfølgelse eller hermed sidestillede overgreb. Nævnet lagde herved videre vægt på, at ansøgeren, selvom han i 1980 afsluttede en militær karriere som officer og i 1985 var tilbageholdt en uge af myndighederne og herunder udsat for alvorlige overgreb, dog navnlig i årene efter 1985 havde kunnet have en livsførelse uden personligt begrundede konflikter med myndighederne, ligesom den erklæring, som ansøgeren underskrev om, at han ville give oplysning om børnenes opholdssted, på denne baggrund ikke fandtes at bringe ansøgeren i en asylbegrundende risiko. Det blev ved vurderingen af ansøgerens forhold tillagt betydning, at ansøgeren var 62 år, og at ansøgeren, selv om han forinden havde kontaktet myndighederne i Danmark med henblik på asyl, først i maj 1999 formelt søgte asyl. BR9/125

Nævnet meddelte den **5. maj 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1976. Indrejst i december 1998. **Flygtningesnævnet** fandt efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring at kunne

lægge forklaringen til grund. Ved vurdering af ansøgerens forklaring havde nævnet videre henset til forklaringerne fra ansøgerens søster og fader, hvis sager blev behandlet sammen med ansøgerens sag. Nævnet lagde herefter vægt på, at ansøgeren i 1993 blev medlem af Komaleh, og at han i tiden herefter som menigt medlem i en gruppe på i alt fire havde aktiviteter navnlig i form af uddeling af slogans og løbesedler. I 1995 tog han efter aftale med gruppens leder initiativ til dannelse af en gruppe bestående af ansøgeren og to af hans bekendte og fra 1997 af yderligere ansøgerens søster. Denne gruppes aktiviteter bestod tilsvarende navnlig i uddeling af løbesedler med videre samt begrænset mundtlig agitation og indsamling af økonomisk hjælp fra en begrænset og i forvejen kendt personkreds. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren hentede cirka 70 løbesedler, hvoraf de to bekendte i august 1998 hver fik 20 til uddeling samme aften. Ansøgeren og hans søster uddelte de resterende 30 om aftenen. Da det konstateredes, at en af de bekendte ikke mødte efter uddelingen som aftalt, skjulte ansøgeren og hans søster sig forskellige steder, indtil de udrejste illegalt af Iran i oktober 1998. Ansøgerens forældre blev i september 1998 afhørt af myndighederne grundet den bekendtes oplysninger om ansøgeren og hans søster og deres tilknytning til Komaleh, ligesom ansøgerens hjem blev ransaget grundet ansøgerens og hans søsters forhold. Myndighederne havde på ny i september 1999 spurgt om familiens forhold på bopælen. På denne baggrund fandt **et flertal af nævnet** ikke at kunne afvise, at ansøgeren, der var 24 år og i længere tid havde haft ophold uden for Iran, ved en tilbagevenden risikerede at blive tilbageholdt af myndighederne og herunder udsat for en forfølgelse grundet ansøgerens politiske aktivitet. BR9/126

Nævnet meddelte den **28. november 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1979. Indrejst i september 1999. I oktober 1998 stiftede ansøgeren sammen med nogle medstuderende på universitetet i Teheran en gruppe ved navn "Frihedens studenter". Gruppen agiterede imod regimet. De trykte løbesedler, deltog i religiøse og politiske diskussioner og skrev slagord på væggene ved universitetet. I foråret 1999 deltog ansøgeren i flere demonstrationer for løsladelse af politiske fanger. Efterfølgende blev ansøgeren flere gange indkaldt til samtale af Hizbollah og advaret imod igen at deltage i demonstrationer. I juli 1999 deltog ansøgeren i studenterdemonstrationerne ved universitetet i Teheran. Under demonstrationerne opstod der kampe mellem demonstranterne og Hizbollah tilhængere, i hvilken forbindelse ansøgeren blev udsat for voldelige overgreb og frataget sit studenterkort. I perioden efter kampene og frem til sin udrejse skjulte ansøgeren sig hos noget familie. Mens ansøgeren var under jorden, blev hans bopæl ransaget, hvorunder myndighederne fandt løbesedler, billeder fra demonstrationerne, kommunistisk litteratur samt kassettebånd indeholdende parodier af de iranske ledere, som ansøgeren og hans venner havde lavet. **Flygtningenævnet** kunne lægge ansøgerens forklaring om asylmotiv til grund. Efter denne forklaring var ansøgeren kommet i myndighedernes søgelys som følge af sin deltagelse i demonstrationerne i juli 1999. Flygtningenævnet fandt herefter, at det ikke kunne udelukkes, at ansøgeren risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 stk. 1, ved en tilbagevenden til Iran. BR9/127

Nævnet **stadfæstede** den **13. december 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1972. Indrejst i december 1999. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring om at have deltaget i studenterdemonstrationer de første to dage af demonstrationerne i juli måned 1999 til grund. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at to af ansøgerens venner, som ansøgeren var sammen med de to dage, og som fortsat deltog i demonstrationerne, var blevet anholdt. Flygtningenævnet lagde endelig til grund, at ansøgeren selv ligesom sine venner havde kastet med sten under demonstrationerne, men at han ikke havde haft nogen fremtrædende rolle, og at ansøgerens fader havde modtaget en tilsigelse om, at ansøgeren skulle møde i retten som anklaget for deltagelse i uroligheder. Under hensyn til de foreliggende baggrundsoplysninger om studenterurolighederne i juli 1999 fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde haft en sådan rolle, at han risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet bemærkede herved, at ansøgeren efter sin egen forklaring var blevet tilsagt til selv at give møde i retten, og at der ikke var blevet foretaget husransagning for at lede efter ansøgeren eller eventuelt bevismateriale. Det kunne således ikke antages, at ansøgeren risikerede uforholdsmæssig straf, eller som den beskikkede advokat havde peget på, risiko for dødsstraf. BR9/128

7.16.2 Etniske forhold

Nævnet **stadfæstede** den **27. marts 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1946, samt et barn. Indrejst i februar 1999. Ansøgeren tilhørte ligesom sine forældre Bahai-samfundet. I 1980 blev hun afskediget fra sin arbejdsplads i forsvarsministeriet på grund af sit religiøse tilhørsforhold. I 1983 blev hun afhørt to gange af den Revolutionære Domstols Komité i anledning af en ejendomshandel, idet bahaier ikke måtte handle med fast ejendom. I 1985 indgik hun ægteskab med en muslimsk mand. Ægtefællen var indehaver af en forretning, der blev afhændet, idet kunderne svigtede som

følge af chikane udøvet af Hizbollah grundet ansøgerens religiøse tilhørsforhold. Endvidere blev familien flere gange nødt til at skifte bopæl på grund af chikane fra befolkningens side. Ansøgerens aktiviteter for Bahai-samfundet bestod i deltagelse i møder og undervisning. I de sidste cirka tre år frem til udrejsen havde hun endvidere stillet sin bopæl til rådighed for undervisning. **Flygtningenævnet** udtalte, at ifølge ansøgerens forklaring havde myndighederne i hjemlandet gennem en lang årrække været bekendt med, at ansøgeren var medlem af Bahai-samfundet. Ansøgeren havde ikke været fængslet, og nævnet måtte lægge til grund, at ansøgeren ikke var eftersøgt af myndighederne ved udrejsen, som foregik legalt på eget pas. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren som Bahai havde været udsat for chikane, men **nævnets flertal** fandt, at chikanen som følge heraf og det blandede ægteskab ikke havde haft en sådan karakter, at den kunne sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnets flertal anså endvidere ikke de vanskelige forhold for Bahai-samfundets medlemmer i Iran for generelt asylbegrundende. BR9/129

Nævnet **stadfæstede** den **24. maj 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1950, samt et barn. Indrejst i marts 1999. Ansøgeren tilhørte bahai-samfundet og havde på baggrund af dette været udsat for chikane fra ukendte gerningsmænd. Ansøgerens sønner var blevet udsat for voldelige overgreb af ukendte gerningsmænd, og ansøgerens ægtefælle – der var muslim – var blevet udsat for chikane på grund af ægteskabet med ansøgeren. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens familie på faderens side havde været tilknyttet bahai-samfundet, og at ansøgeren ligeledes havde været registreret som medlem heraf. Efter ansøgerens egen forklaring havde hun – som ung – deltaget i religiøs undervisning, men havde ikke herudover udadtil tilkendegivet sit religiøse tilhørsforhold. **Flertallet af Flygtningenævnets medlemmer** udtalte herefter, at det forhold, at ansøgeren i 1995 blev tvunget til offentligt at afsværge sit religiøse tilhørsforhold og efterfølgende blev afskediget, ikke i sig selv fandtes at udgøre en forfølgelse, som var omfattet af udlændingelovens § 7. Flertallet fandt endvidere heller ikke, at den chikane, som hun og hendes familie havde været udsat for, havde været af et sådant omfang eller af en sådan intensitet, at den ansås for omfattet af udlændingelovens § 7. Uanset de generelt vanskelige forhold for bahai-samfundets medlemmer fandt flertallet ikke, at ansøgeren forud for udrejsen havde været udsat for en forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7, eller at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko herfor. BR9/130

7.16.3 Religiøse forhold

Nævnet **meddelte** den **4. april 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1957. Indrejst i august 1999. I 1991 blev ansøgeren af Flygtningenævnet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Senere samme år frafaldt ansøgeren sin flygtningestatus og udrejste herefter af Danmark, idet den daværende iranske præsident havde udstedt en generel amnesti til de iranere, der opholdt sig i udlandet. I forbindelse med indrejsen blev ansøgeren tilbageholdt og modtog en dom for at have udtalt sig mod det iranske styre. **Flygtningenævnet** fandt i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens samlede forklaring til grund for sagen. Det fulgte af ansøgerens forklaringer, at han ved sin tilbagevenden til hjemlandet i slutningen af 1991 blev anholdt umiddelbart ved sin ankomst til lufthavnen og efterfølgende idømt en langvarig fængselsstraf samt 160 piskeslag. Han udstod piskeslagene, og afsonede 7 år, 4 måneder og 11 dage af fængselsstraffen, hvorefter han blev løsladt mod ugentlig meldepligt til politiet. Det fulgte ligeledes af forklaringen, at han den 19. februar 1999 blev døbt i en armensk kirke i Teheran, og at han flygtede fra bopælen cirka fire måneder senere i anledning af, at revolutionsgardister opsøgte hans bopæl. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger, fandt flertallet herefter ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for overgreb af en sådan karakter, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Et mindretal fandt, at ansøgerens konvertering den 19. februar 1999 ville medføre, at ansøgeren ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse af de grunde, der er nævnt i flygtningekonventionen og fandt derfor, at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Efter udfaldet af voteringen meddelte Flygtningenævnet herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR9/131

7.16.4 Andre forhold

Nævnet meddelte den **14. august 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig og en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1970 (M) og 1975 (K), samt et barn. Indrejst i juni 1999. Den kvindelige ansøger var af sin familie blevet tvunget til at gifte sig. Efter ægteskabets indgåelse indledte hun et forhold til den mandlige ansøger, hvilket blev opdaget af ægtefællen. Den kvindelige ansøger så sig ikke i stand til at fremskaffe dokumentation for, hvorvidt hendes ægtefælle i Iran havde anmodet om skilsmisse. **Flygtningenævnet** lagde

herefter til grund, at den kvindelige ansøger havde indgået ægteskab i august 1997, og at ansøgerne havde brudt dette ægteskab ved at indlede et forhold, ligesom de fik et barn sammen. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerne som følge heraf ville risikere sådanne reaktioner fra de iranske myndigheders side, at en tilbagevenden ikke kunne kræves. BR9/132

Nævnet meddelte den **27. september 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1951, og dennes barn. Indrejst i april 1999. Han havde før udrejsen et forhold til en gift kvinde, hvis ægtefælle var ansat ved de iranske myndigheder. Forholdet blev opdaget, idet kvindens søn afslørede dem i soveværelset. Ansøgeren blev efterfølgende indkaldt til Revolutionsdomstolen. Han skjulte sig frem til udrejsen. Ansøgerens broder blev fyret fra militæret som følge af ansøgerens forhold. Uanset at ansøgeren på en række punkter havde forklaret upræcist om hændelsesforløbet forud for udrejsen, lagde **Flygtningenævnets flertal** vægt på, at ansøgeren både i asylsøgeskemaet og til samtalereferatet i det væsentlige havde forklaret om det påberåbte asylmotiv, ligesom der lagdes vægt på Udenrigsministeriets notat af 3. april 2000. Under disse omstændigheder kunne Flygtningenævnets flertal ikke afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. BR9/133

7.17 Libanon

2 tilladelser

15 stadfæstelser

Flygtningenævnet behandlede i år 2000 en række sager med ansøgere fra Libanon, der som asylmotiv henviste til deres medlemskab af SLA (South Lebanon Army) og deraf følgende modsætningsforhold til de libanesiske myndigheder og Hizbollah.

Nævnet **stadfæstede** den **16. maj 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon, født i 1973. Indrejst i januar 1999. Ansøgeren havde ligesom sin fader fungeret som kurer for SLA. I september 1997 måtte ansøgeren og hans familie efter tre ransagninger på bopælen søge tilflugt hos nogle venner i Beirut. Her blev de imidlertid forfulgt af Hizbollah, som på et tidspunkt skød efter ansøgerens bil, hvorfor han kørte galt, og hans angivelige ægtefælle og datter kom til skade. Datteren afgik som følge heraf ved døden. **Flygtningenævnet** kunne lægge til grund, at ansøgeren i begyndelsen af 1994 udrejste til Tyskland, hvor han søgte asyl. Asylmotivet skulle have været ansøgerens begrænsede aktiviteter med kurertjeneste for SLA. Nævnet kunne endvidere lægge til grund, at ansøgeren i oktober 1995 vendte tilbage til Libanon, idet han anså sine vanskeligheder i Libanon for ophørt. Ansøgeren blev angiveligt religiøst viet i begyndelsen af 1996. Ansøgerens forklaringer om sine aktiviteter for SLA indtil hans udrejse i oktober 1997 havde været noget divergerende, for eksempel med hensyn til hvor ofte og om det var på bestemte ugedage, at han udførte kurertjeneste. Ansøgeren erkendte selv, at hans forklaringer om Hizbollahs efterstræbelse af ham var overdrevne. Hans forklaringer herom bekræftedes da heller ikke af hans ægtefælle. Nævnet fandt ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om episoden i Beirut til grund. Nævnet havde herved lagt vægt på, at ansøgerens og hans ægtefælles forklaringer herom havde været forskellige og først under nævnsmødet havde fremtrådt overensstemmende. Efter ansøgerens udrejse havde ægtefællen kunnet opholde sig yderligere cirka et år i Beirut uden at blive udsat for overgreb. På denne baggrund, og når hensås til, at både ansøgerens og ægtefællens forklaringer ikke på noget tidspunkt under behandlingen af deres asylansøgninger havde virket overbevisende og på visse punkter havde været direkte urigtige, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han havde et sådant konkret misforhold til Hizbollah, at han ved en tilbagevenden til Libanon ville være i risiko for en forfølgelse, som var omfattet af udlændingelovens § 7. Da ægtefællen endvidere ikke havde et asylgrundlag, opfyldte ansøgeren ikke betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR9/134

I maj 2000 trak Israel sine styrker tilbage fra sikkerhedszonen i det sydlige Libanon og kunne derfor ikke længere yde beskyttelse til SLA mod de libanesiske myndigheder og Hizbollah.

Flygtningenævnet meddelte på grund af de ændrede forhold den 25. maj 2000 Rigspolitichefen, at nævnet og Udlændingestyrelsen havde besluttet at sætte tvangsmæssige udsendelser af afviste asylansøgere fra Libanon med tilknytning til SLA i bero indtil videre. Flygtningenævnet anmodede herefter Udenrigsministeriet om at søge at skaffe oplysninger om den aktuelle situation for personer, der havde gjort tjeneste i SLA i Sydlibanon, herunder oplysninger om udlevering til de libanesiske myndigheder, om der ville blive rejst sager over for SLA-medlemmer, og om hvordan processen ville komme til at foregå.

Udenrigsministeriet fremsendte den 22. august og 3. november 2000 oplysninger om den aktuelle situation for SLA-medlemmer i Libanon. Flygtningenævnet besluttede derefter at fortsætte behandlingen af de berostillede sager. De enkelte sager blev således sendt ud til de konkrete nævn, for at disse kunne tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt der på baggrund af de nu foreliggende oplysninger var grundlag for at genoptage sagerne. I et flertal af sagerne blev der i foråret 2001 meddelt afslag på genoptagelse under henvisning til, at de pågældende efter dansk retstradition ikke risikerede en uforholdsmæssig straf. I to sager blev ansøgerne meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, idet man vurderede, at ansøgeren selv eller hans familiemedlemmer havde været profileret medlemmer af SLA. På denne baggrund vurderede nævnet, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Libanon risikerede at blive idømt en uforholdsmæssig streng straf.

7.18 Liberia

0 tilladelser

2 stadfæstelser

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **31. januar 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Liberia, født i 1964. Indrejst i januar 1998. Ansøgeren var etnisk kpelle. I 1994 blev hun og hendes ægtefælle opsøgt af rebeller, som var tilhængere af Charles Taylor. Ægtefællen blev beskyldt for at være tilhænger af staten, idet han arbejdede for denne. Rebellerne tog ægtefællen med. De bragte ham senere tilbage, men da var han ilde tilredt og alvorligt syg. Han afgik ved døden samme år. Herefter udrejste ansøgeren, idet hun frygtede, at rebellerne ville komme tilbage. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Herefter fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren var konkret, individuelt forfulgt, da hun udrejste fra Liberia i 1994. Der var herved blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren aldrig havde været politisk aktiv eller i myndighedernes eller daværende oppositions søgelys, og at hun først udrejste, da ægtefællen døde på grund af de generelle uroligheder. Ansøgeren fik udstedt ægte pas på ambassaden i Guinea i 1995/ 1996. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 ved en tilbagevenden til Liberia. BR9/135

7.19 Marokko

1 tilladelse

2 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **17. maj 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Marokko, født i 1966. Indrejst i april 1999. Ansøgeren var tilknyttet et parti ved navn PPS og partiet Jamiat El Ehsan. Ansøgerens fader var imam, og hans broder var blevet dræbt i Algeriet og var martyr. Ansøgeren var som studerende studenterleder og deltog i kampen for at forbedre de studerendes forhold. I 1987 deltog ansøgeren i en studenterdemonstration. En større gruppe studerende blev anholdt, men det lykkedes ansøgeren at flygte. I 1988 deltog ansøgeren i en demonstration. Han var i den forbindelse tilbageholdt i tre dage. Myndighederne begyndte herefter at tilbageholde og torturere studerende, hvorefter ansøgeren tog til Spanien i en periode. Ansøgeren mener, han er efterlyst af de marokkanske myndigheder, da hans moder har fortalt, at myndighederne flere gange har opsøgt bopælen og spurgt efter ansøgeren. I 1990 søgte ansøgeren asyl i Tyskland. I november 1990 blev ansøgeren gift med en tysk kvinde og frafaldt sin asylansøgning. I 1995 ophævede de samlivet og i 1996 blev ansøgeren udsendt til Marokko. Ansøgeren rejste en måned senere til Frankrig på sit ægte pas isat sin tyske opholdstilladelse, der dog var bortfaldet. Ansøgeren betalte bestikkelse ved udrejsen og havde siden rejst rundt i Europa. **Flygtningenævnet** udtalte, at det måtte tillægges vægt, at de af ansøgeren påberåbte aktiviteter lå langt tilbage i tiden, at ansøgeren først udrejste i marts 1989, at han efter tilbagesendelsen fra Tyskland i 1997 kunne udrejse legalt samme år, og at han uden problemer havde fået fornyet sit ægte pas på den marokkanske ambassade. Hertil kom, at ansøgeren havde forklaret upræcist om tilbageholdelsen i tre dage i 1988, hvor ansøgeren blev løsladt uden betingelser. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR9/136

Nævnet meddelte den **28. september 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Vestsahara, Marokko, født i 1977. Indrejst i juli 1999. Ansøgeren var saharawi og muslim af trosretning. Ansøgeren var medlem af en hemmelig celle, for hvilken han uddelte meddelelser. I 1991/1992 deltog ansøgeren i en demonstration. I 1992 meldte ansøgerens sig til krigstjeneste i Alpolithario, hvor han blev leder

for en gruppe på fem personer. I maj 1998 deltog ansøgeren i en demonstration og blev dagen efter tilbageholdt i BSISIMI-fængslet af de marokkanske myndigheder. Ansøgeren blev under fængselsopholdet slået og fik elektrisk stød. Ansøgeren blev ikke stillet for en dommer og blev i april 1999 puttet i en sæk og smidt uden for byen. Ansøgeren måtte ikke gå ud om natten og skulle møde til kontrol hver anden uge. **Flygtningenævnet** udtalte, at det efter ansøgerens forklaring kunne lægges til grund, at han umiddelbart forud for sin udrejse havde været tilbageholdt af de marokkanske myndigheder i Vestsahara og under tilbageholdelsen havde været udsat for grov og gentagen tortur af et sådant omfang og en sådan karakter, at det ikke burde kræves, at ansøgeren skulle vende tilbage til sit hjemland. BR9/137

7.20 Nepal

0 tilladelser

5 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **20. marts 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nepal, født i 1974. Indrejst i februar 1999. Ansøgeren var menigt medlem af Maobadi-partiet fra 1996. I 1996 blev han anholdt, men stak af efter 15 til 20 minutter. I april 1998 overværede ansøgeren, at politiet under et slagsmål mellem politiet og nogle partimedlemmer dræbte hans ven. Ansøgeren deltog ikke i slagsmålet men stak af. Ansøgeren blev i 1998 falsk anklaget for mordet på venen og for et mord på en politibetjent.

Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren som menigt medlem af Maobadi-partiet kun havde begrænsede aktiviteter i form af uddeling af materiale og agitation, og han blev i forbindelse med de to begivenheder, han havde forklaret om, ikke identificeret af politiet. Han udrejste gennem lufthavnen i Katmandu i eget navn efter at have opholdt sig i landet i adskillige måneder efter det tidspunkt, han angav, at han blev bekendt med to falske anmeldelser. Flygtningenævnet fandt det i sig selv usandsynligt, at han som menigt medlem skulle være blevet udsat for falske anmeldelser ved to lejligheder, og fandt på den anførte baggrund, at det var usandsynligt, at han skulle være eftersøgt. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren ved udrejsen var forfulgt som følge af politisk virksomhed eller ved en tilbagevenden ville blive udsat herfor. BR9/138

Nævnet **stadfæstede** den **20. marts 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nepal, født i 1957. Indrejst i januar 1999. Han udrejste af Nepal i 1993 og opholdt sig i Tyskland, hvor han søgte og fik endeligt afslag på asyl, frem til indrejsen i Danmark. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren som menigt medlem udførte begrænsede aktiviteter for det lovlige parti Rastria Prajatamtra Party (RPP) og i forbindelse med demonstrationer blev kortvarigt tilbageholdt. Han havde ansættelse i et offentligt kontrolleret firma frem til udrejsen. Han blev ikke afskediget, men fik alene en henstilling om at ophøre med sine aktiviteter, hvorefter han valgte at udrejse omkring januar 1993. Ifølge ansøgerens forklaring til registreringsrapporten, som Flygtningenævnet kan lægge til grund, udrejste ansøgeren på eget legalt pas. Ansøgerens forklaring om tortur og om en falsk anklage for et attentatforsøg mod kongen er fremkommet så sent under sagens forløb – uden nogen rimelig begrundelse –, at Flygtningenævnet ikke kan tillægge disse nye oplysninger betydning. Ansøgeren har på denne baggrund ikke sandsynliggjort, at han var konkret og individuelt forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden udsætter sig herfor. BR9/139

7.21 Pakistan

2 tilladelser

26 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **19. juli 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1968. Indrejst i januar 1999. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var kristen og siden 1996 var medlem af og aktiv i Pakistan Aqlia Haq Parst Party, der var et kristent parti. **Et flertal af Flygtningenævnet** ville ikke forkaste ansøgerens forklaring, hvorefter han havde deltaget i partimøder og i demonstrationer, herunder en meget stor demonstration i begyndelsen af 1998 på Malroad, hvor han blev anholdt, samt at ansøgeren havde været anholdt af politiet én gang i hjemmet, nogle måneder før udrejsen, fordi muslimer i nabolaget havde anmeldt ham for at tale nedsættende om islam. Anholdelserne varede henholdsvis nogle dage og nogle timer, og hver gang blev han løsladt mod bestikkelse. Under den første anholdelse blev han hårdhændet behandlet. Han opnåede pas på lovlig vis efter den første anholdelse og udrejste legalt. Han passede sit arbejde indtil udrejsen. Flertallet fandt ikke, at de to anholdelser i de givne sammenhænge og henset til de hurtige løsladelser kunne karakteriseres som forfølgelse. Den generelle diskrimination og chikane, som de kristne udsættes for, kunne ikke isoleret set føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til ansøgeren.

BR9/140

Nævnet **stadfæstede** den **20. september 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1961. Indrejst i august 1996. Ansøgeren havde siden 1979 været medlem af PPP, først som menigt medlem og siden som præsident for partiets 17. kreds i Sialkot by. Fra 1982/ 1983 til 1985 opholdt ansøgeren sig i Sverige som asylansøger. I 1991 blev ansøgeren på baggrund af falske anklager idømt ti års fængselsstraf for ulovlig våbenbesiddelse, og han blev under tilbageholdelsen i forbindelse hermed udsat for overgreb og anden dårlig behandling. I forbindelse med magtskiftet i 1993 blev ansøgerens sag genoptaget, og i februar 1994 blev han frifundet ved Højesteret i Lahore og løsladt. Da Benazir Bhutto i 1996 stod til at miste regeringsmagten, udrejste ansøgeren. Efter ansøgerens udrejse havde ansøgerens ægtefælle jævnligt modtaget henvendelser fra politiet. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren for Flygtningenævnet havde fremlagt lægeerklæringer fra Pakistan og Sverige, hvorefter ansøgeren led af en sindssygdom muligvis paranoid skizofreni. Ansøgeren havde endvidere under advokatsamtalen og for Flygtningenævnet udbygget sin forklaring angående den hårdhændede behandling, som ansøgeren havde været udsat for under fængselsopholdet frem til 1994. Nævnet fandt efter det foreliggende ikke grundlag for at imødekomme en begæring om udsættelse af sagen med henblik på iværksættelse af torturundersøgelse af ansøgeren. Det blev lagt til grund, at ansøgeren ikke var forfulgt ved udrejsen. Nævnet havde herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke forud for advokatsamtalen havde oplyst om problemer med myndighederne efter løsladelsen i 1994, at han ikke havde været politisk aktiv i det nævnte tidsrum, at han var udrejst legalt, og at han først havde ansøgt om asyl i november 1996. Aktiviteterne for PPP, 17. kreds i Sialkot kunne ikke begrunde asyl. Dels lå de langt tilbage i tiden, dels rejste ansøgeren frivilligt tilbage til hjemlandet efter opholdet i Sverige. Begivenhederne omkring tilbageholdelsen i 1991 samt den efterfølgende fængsling frem til begyndelsen af 1994 kunne heller ikke begrunde asyl. Dels blev ansøgeren frifundet ved High Court i Lahore i februar 1994, dels havde ansøgeren ikke haft problemer med myndighederne siden løsladelsen. Ansøgerens oplysninger om at være eftersøgt af politiet var først fremkommet til advokatsamtalen. På grund af det sene fremkomsttidspunkt og da der var tale om andenhåndsuplysninger, kunne nævnet efter det foreliggende ikke lægge dem til grund. Idet medlemskab af PPP ikke i sig selv kunne begrunde asyl, kunne det efter det foreliggende herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for en i udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. BR9/141

7.22 Polen

0 tilladelser

1 stadfæstelse

Nævnet **stadfæstede** den **11. august 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Polen, født i 1957 (M) og 1960 (K), samt et barn. Indrejst i maj 2000. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne gennem de seneste tre til fire år havde været udsat for chikane og overgreb navnlig fra grupper af skinheads, fordi de var romaer. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgerne havde været udsat for det meget alvorlige overfald i deres hjem omkring 14 dage før udrejsen, som ansøgerne og deres søn forklarede om til den beskikkede advokat og i nævnet. Nævnet bemærkede herved, at ansøgerne ikke tidligere havde forklaret herom, selvom dette efter deres seneste forklaring var den umiddelbare anledning til udrejsen. Det bemærkedes endvidere, at den kvindelige ansøger allerede i efteråret 1999 fik oversat en lægeerklæring til engelsk med henblik på at kunne dokumentere sin helbredstilstand, at ansøgerne fik udstedt pas den 27. april 2000, og at ansøgerne ikke straks søgte asyl hos de danske myndigheder. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at ansøgerne havde anmeldt i hvert fald de groveste af forholdene til politiet, der havde optaget rapporter i den anledning, men gerningsmændene blev efter det oplyste ikke pågrebet. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgerne havde klaget til overordnede politimyndigheder eller centrale myndigheder over, at der tilsyneladende ikke skete videre i anledning af anmeldelserne. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgerne var omfattet af udlændingelovens § 7, idet de polske myndigheder ikke kunne anses for at have afvist at yde ansøgerne den fornødne beskyttelse. BR9/142

7.23 Rusland

4 tilladelser

28 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **7. september 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig

statsborger fra Rusland, født i 1981. Indrejst i april 2000. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren var herefter deserteret fra aktiv tjeneste under krigslignende forhold i Tjetjenien, hvorunder han efterlod sit våben i et tilfældigt hus. Ansøgeren blev pågrebet under flugten og ført til et militært fængsel, hvorfra han flygtede. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke, at ansøgeren risikerede en efter dansk retstradition uforholdsmæssig straf ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flertallet lagde herved navnlig vægt på oplysningerne i Udenrigsministeriets notat af 14. juni 2000, herunder at strafferammen for desertering måtte antages at være fængsel i indtil syv år sammenholdt med oplysningerne om en konkret sag, hvorefter desertering skulle være straffet med tre års tjeneste i straffebataljon. Flertallet havde endvidere lagt en vis vægt på de russiske myndigheders generelle holdning over for militærunddragere og desertører, herunder at der tidligere havde været givet amnesti til desertører fra konflikten i Tjetjenien. Flertallet fandt således ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR9/143

Nævnet **stadfæstede** den **23. november 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland, født i 1982. Indrejst i februar 2000. Ansøgeren var etnisk kasakher og muslim af trosretning. Han led af kronisk astma. I 1999 blev ansøgeren stoppet af to politibetjente, der forlangte at se legitimation, hvorefter ansøgeren blev slået og sparket og chikaneret verbalt. Han og moderen forsøgte at anmelde dette forhold til politiet med det resultat, at ansøgeren blev vist ind i et afhøringslokale og slået af to politibetjente, idet politiet søgte at tvinge ansøgeren til ikke at indgive anmeldelse. Efterfølgende blev ansøgeren flere gange overfaldet af civile personer, der advarede ansøgeren mod at anmelde noget som helst. Som følge heraf var det ansøgerens opfattelse, at overfaldene var bestilt af politiet. Også ansøgerens yngre broder blev overfaldet, angiveligt i et forsøg på at ramme ansøgeren. I september og december 1999 samt januar 2000 mødte ansøgeren til session. Ved den sidste session i januar 2000 fik han at vide, at han ville blive sendt på et tre måneders militært træningsophold i Rostov og herefter til Tjetjenien for at deltage i kamphandlinger. Ansøgeren forsøgte at blive fritaget på grund af sin sygdom, idet han fremlagde lægelig dokumentation til støtte herfor, men angiveligt uden held. Han nægtede at skrive under på, at han var egnet. Efter udrejsen modtog ansøgeren endnu en tilsigelse til session i februar 2000. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at de af ansøgeren omtalte episoder, hvor han var blevet chikaneret af politiet og civile personer, havde haft et sådant omfang eller karakter, at de kunne anses for asylbegrundende forfølgelse. Ansøgeren havde fremlagt fire tilsigelser til sessionsmyndighederne. I den sidste blev ansøgeren tilsagt til at møde i februar 2000, og formålet med indkaldelsen blev angivet at være, at ansøgeren skulle til lægen. På grundlag heraf fandt **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** at måtte lægge til grund, at ansøgerens tjenesteegnethed ikke var endelig afgjort af sessionsmyndighederne, ligesom et muligt tjenestested som følge heraf ikke kunne anses for at være endeligt fastlagt. Flertallet fandt derfor ikke, at der forelå en aktualiseret risiko for, at ansøgeren som værnepligtig ville blive sat til at gøre tjeneste i konfliktområderne i Tjetjenien. Når dette blev sammenholdt med, at ifølge den russiske forfatnings artikel 59, stk. 3, kunne personer, der af samvittighedsgrunde ikke ønskede at aftjene værnepligt, i stedet aftjene alternativ civil tjeneste, og at det var normal praksis, at personer der påberåbte sig denne bestemmelse opnåede udsættelse af værnepligten, eventuelt i forbindelse med idømmelse af en bøde, fandt flertallet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede en uforholdsmæssig sanktion ved at unddrage sig eller nægte at udføre værnepligt. BR9/144

7.24 Slovakiet

0 tilladelser

16 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **28. februar 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Slovakiet, født i 1961 (M) og 1962 (K). Indrejst første gang i august 1999, og senere i september 1999. Ansøgerne var etniske sigøjnere (romaer). **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den mandlige ansøger, efter at være vendt tilbage til Slovakiet efter den første indrejse i Danmark, havde haft et sammenstød med en politibetjent, som han også forud for den første udrejse af Slovakiet havde haft sammenstød med. Flygtningenævnet kunne imidlertid ikke lægge til grund, at dette sammenstød skyldtes årsager, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Sammenstødet havde – ligesom de tidligere sammenstød med samme betjent – karakter af en privat konflikt med den pågældende. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerne måtte henvises til at klage til en relevant overordnet myndighed over politibetjentens handlemåde. Nævnet fandt efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke grundlag for at antage, at indgivelse af en sådan klage ville føre til en asylbegrundende forfølgelse af ansøgerne. Flygtningenævnet fandt heller ikke grundlag for at antage, at

hætteklædte mænds hærværk mod ansøgernes bolig var en aktion, der var godkendt eller accepteret af myndighederne, og ansøgerne måtte derfor henvises til at anmelde episoden til de relevante myndigheder. Flygtningenævnet fandt samlet, at den chikane, som ansøgerne havde været udsat for, ikke kunne betegnes som en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet fandt derfor heller ikke grundlag for at antage, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for en sådan forfølgelse. BR9/145

Nævnet **stadfæstede** den **15. marts 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Slovakiet, født i 1963 (M) og 1972 (K). Indrejst i september 1999. Ansøgerne var etniske sigøjnere (romaer).

Flygtningenævnet lagde til grund, at den mandlige ansøger var etnisk roma. Ansøgerne forsøgte i begyndelsen af august 1999 at indrejse i Sverige, men blev afvist. De søgte ikke asyl. Flygtningenævnet ville ikke forkaste den mandlige ansøgers forklaring om episoden i maj 1999, hvor han blev udsat for vold fra tre lokale politifolks side. Ansøgeren fik efterfølgende personligt foretræde for statsadvokaten, der optog rapport i anledning af ansøgerens klage. Flygtningenævnet fandt ikke, at episoden den 6. maj 1999, der var enkeltstående og med baggrund i en tilfældighed, eller politiets efterfølgende spørgen efter ham på bopælen, kunne karakteriseres som myndighedsforfølgelse. Den omstændighed, at politiet havde været på bopælen nogle gange og havde optrådt voldsomt overfor den kvindelige ansøger kunne heller ikke karakteriseres som myndighedsforfølgelse. Den kvindelige ansøger havde ikke klaget til overordnede myndigheder. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerne måtte henvises til at klage til de overordnede myndigheder, idet Flygtningenævnet ikke kunne lægge til grund, at de overordnede myndigheder havde afvist den mandlige ansøgers klager. Da hverken ansøgernes subjektive frygt eller de generelle forhold for romaer i Slovakiet i sig selv ansås for asylbegrundende, opfyldte ansøgerne ikke betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR9/146

7.25 Somalia

9 tilladelser

8 stadfæstelser

Ved vurderingen af asylansøgninger fra Somalia er det fortsat af afgørende betydning, fra hvilket område ansøgeren kommer, idet den enkelte ansøgers asylmotiv og klientilhørsforhold vurderes i forhold til de respektive regioner i Somalia.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden i lighed med de senere år i almindelighed givet afslag på asyl til somaliske asylansøgere fra Nordøstsomalia (Somaliland) og Nordvestsomalia (Puntland) samt Hiran-regionen i det centrale Somalia, idet forholdene i disse områder vurderes som værende så stabile, at ansøgerne som udgangspunkt kan vende tilbage dertil uden risiko for forfølgelse, som er omfattet af udlændingelovens § 7.

Der henvises herved til Formandskabets 6. beretning, kapitel 7.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **5. januar 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1969. Indrejst i januar 1999. Ansøgeren tilhørte klanen Dir. I 1990 flygtede ansøgeren på grund af klanstridigheder fra Bosasso i Nordøstsomalia til Etiopien, hvor han imidlertid heller ikke kunne blive på grund af sit klientilhørsforhold. Han rejste således fra Etiopien via Bosasso til Danmark. Ansøgeren var i forbindelse med udrejsen via Bosasso tildækket, således at han ikke kunne genkendes. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren alene havde henvist til de generelle forhold i Somalia, herunder sit klientilhørsforhold. Han var født og opvokset i Bossaso i Nordøstsomalia, hvor han ikke havde været i myndighedernes søgelys. Han havde aldrig være politisk aktiv. Ansøgeren rejste til Bossaso for at skaffe billet med videre, hvorefter han udrejste uden forinden at have været i konflikt med ledende grupper på stedet. Den omstændighed, at ansøgeren tilhørte Dir-klanen var ikke i sig selv asylbegrundende. Flygtningenævnet kunne således ikke lægge til grund, at ansøgeren havde været konkret og individuelt forfulgt i Somalia, eller at han ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden til Nordøstsomalia. BR9/ 147

Nævnet meddelte den **22. marts 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1958. Indrejst i april 1996. Ansøgeren tilhørte Marehan-klanen og var født i Hiran. Da ansøgeren var helt lille, flyttede han med sin familie til Gedo-regionen, hvor ansøgeren gik i skole og på gymnasiet. Ansøgeren blev som voksen oberst i Siad Barres hær, og efter Mogadishus fald i 1991 deltog ansøgeren i et forsøg på at tilbageerobre byen. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerens asylansøgning efter det oplyste om hans forhold

under opvæksten og hans klanmæssige tilhørsforhold måtte vurderes i forhold til Gedo-regionen. Efter baggrundsoplysningerne om de nuværende forhold i dette område, burde det derfor ikke kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt endvidere, at ansøgeren, der måtte anses for højt politisk/militært profileret, havde et sådant modsætningsforhold til de nuværende magthavere i Gedo-regionen, at han opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1. BR9/148

Nævnet **stadfæstede** den **21. august 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1974. Indrejst i august 1999. Ansøgerens fader tilhørte klanen Isaak, og moderen tilhørte klanen Darood. I 1988 blev ansøgerens landsby bombet, hvorved hendes fader og broder blev dræbt. Senere døde også ansøgerens moder. Ansøgeren rejste herefter med fire af sine søskende til Mogadishu. Efter to år rejste de fra Mogadishu til Etiopien på grund af uroligheder. I 1991 rejste ansøgerens fire søskende i Etiopien til Sverige. Ansøgeren blev tilbageholdt af politiet, da de andre udrejste, idet hun ikke havde de nødvendige dokumenter. Ansøgeren opholdt sig herefter alene i Etiopien, indtil hun i august 1999 rejste til Hargaisa, Nordvestsomalía, hvor hun mødtes med familiemedlemmer fra Sverige, med hvem hun kort efter rejste til Danmark. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren ville kunne vende tilbage til Nordvestsomalía, hvor hun var født og opvokset, uden at udsætte sig for forfølgelse eller forhold, der kan sidestilles hermed. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren forud for udrejsen havde ophold i Nordvestsomalía. Ansøgerens forklaring om, at hun skulle have opholdt sig alene i Etiopien i cirka ti år fandtes utroværdig, hvorimod det fandtes nærliggende at antage, at hun var taget tilbage til det nordvestlige Somalia. Denne antagelse bestyrkedes afgørende af, at adskillige familiemedlemmer fra Sverige var på et tomåneders ophold i Somalia og efterlod en 16-årig datter i Nordvestsomalía, da de valgte at tage ansøgeren med tilbage. Endvidere har ansøgerens broder Abdirahman Ahmed Abdillahi til politirapport af august 1999 forklaret, at det var synd, at ansøgeren var alene i Somalia. BR9/149

7.26 Sri Lanka

4 tilladelser

13 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **29. marts 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1980. Indrejst i januar 1999. I juli 1998 blev ansøgeren tvangshvervet til LTTE, idet han blev afhentet af en LTTE-soldat, der førte ham til en træningslejr og derefter to andre lejre. I træningslejren blev ansøgeren trænet fysisk og i våbenbrug, mens han i de to efterfølgende lejre blandt andet bragte våben til de kæmpende og gravede skyttegrave. I oktober eller november 1998 undslap ansøgeren og tog til en onkel. Efterfølgende eftersøgte LTTE ansøgeren. Efter to måneder rejste ansøgeren til Colombo, hvor han tog ophold frem til udrejsen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været tilknyttet LTTE, at han i forbindelse hermed modtog træning i tre måneder, som ikke omfattede skydetræning, at han aldrig havde deltaget i kamphandlinger, og at der alene havde været tale om begrænsede aktiviteter for LTTE, som ikke havde profileret ham i forhold til myndighederne. Ansøgerens oplysninger om at være eftersøgt af myndighederne forekom usandsynlige og konstruerede. Der lagdes herved vægt på, at ansøgeren først til samtalereferatet havde oplyst at have tabt et billede, og at han havde udbygget denne forklaring, hvorefter der nu skulle være tale om et identitetskort. Hertil kom, at ansøgeren ikke havde problemer med myndighederne i forbindelse med udrejsen, ligesom ansøgeren til asylregistreringsrapporten af 22. februar 1999 oplyste, at han blev registreret af politiet i Colombo. Herefter, og når der hensås til omfanget af ansøgerens aktiviteter, kunne det ikke antages, at myndighederne var bekendt hermed. Ansøgeren ville herefter i givet fald kunne henvises til at tage ophold i myndighedskontrolleret område. Idet de generelle oplysninger om forholdene i hjemlandet ikke i sig selv kunne begrunde asyl, kunne det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR9/150

Nævnet **stadfæstede** den **7. august 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1978. Indrejst i oktober 1997. **Et flertal af Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren under sagen havde forklaret divergerende og usammenhængende og under sagen havde udbygget sin forklaring vedrørende blandt andet sit asylmotiv, sin tilknytning til LTTE, sin fængsling og den tortur, som han angiveligt skulle have været udsat for. Et flertal af Flygtningenævnet fandt, at oplysningerne fremkommet ved torturundersøgelsen ikke ubetinget støttede ansøgerens forklaring om tortur. Hertil kom, at ansøgeren ikke havde medvirket fuldt ud til de psykologiske prøver. Herefter tilsidesatte et flertal af Flygtningenævnet ansøgerens forklaring om at have

været udsat for asylbegrundende overgreb og forfølgelse, herunder tortur. Et flertal af Flygtningenævnet tillagde det tillige betydning, at ansøgeren blev løsladt i november 1996 efter tre måneders tilbageholdelse, men først udrejste af hjemlandet i oktober 1997. Flygtningenævnets flertal fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR9/151

Nævnet **stadfæstede** den **13. december 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Sri Lanka, født i 1978. Indrejst i september 1999. Ansøgerens fader var aktiv i Navasamaja Party, men flygtede i 1999 til England, idet myndighederne forfulgte ham. Familien blev opsøgt af myndighederne, der tilbageholdt ansøgerens broder. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde således ikke personligt haft noget udestående med de srilankanske myndigheder, men hun frygtede overgreb som følge af sin faders politiske aktiviteter. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til Sri Lanka. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke inden udrejsen havde været udsat for overgreb som følge af faderens aktiviteter, og at der heller ikke var grundlag for at antage, at hun ville blive udsat for sådanne overgreb. Det bemærkedes herved, at ansøgeren var ud- og indrejst flere gange i Sri Lanka de seneste år, ligesom udrejsen i september 1999 skete uden problemer. BR9/152

7.27 Syrien

5 tilladelser

12 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **14. februar 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien, født i 1972. Indrejst i februar 1998. I 1979 udrejste ansøgeren af Syrien til Jordan. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder at ansøgerens familie som forklaret af ansøgeren var kendt for opposition til styret i Syrien og tilknytning til Det Muslimske Broderskab. Nævnet måtte endvidere lægge til grund, at ansøgeren i en lang årrække havde været medlem af Det Muslimske Broderskab og i den forbindelse deltaget i en række træningslejre i Irak. Nævnet fandt endvidere ikke grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at hans svoger var fængslet i Syrien på grund af tilknytning til Det Muslimske Broderskab. På den baggrund fandt nævnet, uanset at ansøgeren ikke kunne anses for konkret individuelt forfulgt ved udrejsen i 1979, at der ikke kunne bortses fra, at ansøgeren ved tilbagevenden til Syrien kunne komme i myndighedernes søgelys som mistænkt for medlemskab af Det Muslimske Broderskab. BR9/153

Nævnet meddelte den **14. februar 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Syrien, født i 1971(M) og 1978 (K). Indrejst i juni 1999. I 1982 forsøgte Det Muslimske Broderskab at gennemføre i kup i hjembyen, Hama, mod den syriske regering. Det syriske militær omringede byen, og mange mennesker, herunder flere af den mandlige ansøgers familiemedlemmer, blev dræbt. Herefter udrejste to af den mandlige ansøgers søskende og en farbroder samt dennes familie til Saudi-Arabien på grund af deres medlemskab af Det Muslimske Broderskab. Efter disse familiemedlemmers udrejse blev den mandlige ansøgers fader og ældre brødre flere gange indkaldt til afhøring. I 1986 blev den mandlige ansøger indkaldt af efterretningstjenesten til afhøring vedrørende farbroderens opholdssted og aktiviteter. Den mandlige ansøger tilkendegav, at han ikke havde kendskab hertil. Han blev herefter indkaldt til afhøring vedrørende samme forhold yderligere 4-5 gange i 1986. De efterfølgende tilbageholdelser varede gradvist længere og længere, ligesom han blev udsat for gradvist grovere fysiske overgreb. Han udrejste herefter til Jordan og siden til Saudi-Arabien, hvor han tog ophold i nærheden af sin farbroder og dennes familie. **Flygtningenævnets flertal** fandt, uanset at den mandlige ansøger ikke havde været medlem af Det Muslimske Broderskab og havde udbygget sine forklaringer om sin kontakt med Det Muslimske Broderskab, at der ikke kunne bortses fra, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden nu ville bringe sig i myndighedernes søgelys som mistænkt for medlemsskab af Det Muslimske Broderskab. Flertallet lagde herved vægt på, at den mandlige ansøger udrejste illegalt fra Syrien på et tidspunkt, hvor han blev indkaldt til afhøringer i forbindelse med myndighedernes mistanke om hans families tilknytning til Det Muslimske Broderskab, og på et tidspunkt, hvor en række familiemedlemmer, som var medlemmer af Det Muslimske Broderskab, var udrejst af Syrien. BR9/154

7.28 Turkmenistan

0 tilladelser

1 stadfæstelse

Nævnet **stadfæstede** den **23. november 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Turkmenistan, født i 1960. Indrejst i marts 2000. Ansøgeren var etnisk russer og kristen af trosretning. Ansøgerens ægtefælle var etnisk kasakher og muslim af trosretning. I 1989 blev de gift. Ægtefællens familie var imod ægteskabet, idet ansøgeren ikke var muslim. I strid med traditionerne betalte han ingen medgift. Svigerfamilien deltog ikke i brylluppet. Med tiden accepterede svigerfamilien forholdet. Imidlertid blev forholdet mellem ansøgeren og svigerfamilien forværret efter krigen i Tjetjenien. Svigerfamilien forlangte, at ansøgeren skulle konvertere til islam, hvilket han nægtede. I maj 1999 overværede ansøgeren, hvorledes svigerfamilien henrettede en ukrainsk person af religiøse årsager, idet ansøgeren fik at vide, at det samme ville ske for ham, medmindre han konverterede. I maj 1999 blev ægtefællen og ansøgerens barn hentet af svigerfamilien imod ægtefællens vilje. Ansøgeren blev ved den lejlighed truet på livet. Efter en måned henvendte ansøgeren sig til politiet i den anledning. Han blev tilbageholdt og fængslet i en måned, idet han fik at vide, at det var for at beskytte ham mod svigerfamilien. Efter ansøgerens opfattelse ville politiet ikke tage sig af sagen, idet alle i det lokale politi var muslimer. Ansøgeren klagede ikke over politiets behandling til en overordnet instans. Efterfølgende kom det ved flere lejligheder til skændier og håndgemæng med svigerfamilien. **Flygtningenævnet** udtalte, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke var grundlag for at antage, at kristne ortodokse generelt blev forfulgt i Turkmenistan. Efter ansøgerens egen forklaring kunne det ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt af myndighederne. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren havde antageliggjort, at han ikke ville kunne opnå den fornødne beskyttelse hos myndighederne i forbindelse med konflikten med svigerfamilien. BR9/155

7.29 Tyrkiet

0 tilladelse

13 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **18. september 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1978. Indrejst i august 1999. Ansøgeren var etnisk kurder. Ansøgeren sympatiserede med PKK og uddelte blandt andet forskellige kurdiske blade, men var ikke medlem af PKK. Ansøgerens storebroder var aktivt medlem af PKK og blev i 1998 idømt livsvarigt fængsel. I 1997 og 1998 blev ansøgeren indkaldt til aftjening af værnepligt. Han skulle aftjene værnepligten i 1999. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Det fremgik heraf, at ansøgeren i perioden 1994-1999 havde været udsat for 6-7 ret kortvarige tilbageholdelser fra myndighederne og herunder været udsat for overgreb. Flygtningenævnet fandt dog ikke, at tilbageholdelserne og overgrebene havde haft en sådan karakter, at de i sig selv kunne sidestilles med forfølgelse efter udlændingelovens § 7. Efter ansøgerens forklaring lagde Flygtningenævnet til grund, at tilbageholdelserne skyldtes ansøgerens mindre fremtrædende aktiviteter for PKK og dels broderens aktiviteter for PKK, for hvilke broderen i 1998 blev idømt livsvarigt fængsel. Da ansøgeren blev løsladt uden yderligere retsskridt, måtte Flygtningenævnet lægge til grund, at der fra myndighedernes side var gjort op med ansøgerens forhold i relation til PKK. Uanset om det måtte lægges til grund, at ansøgeren ved at udrejse havde unddraget sig værnepligt, anså Flygtningenævnet ikke dette forhold for asylbegrundende, idet ansøgeren efter baggrundsoplysningerne ikke kunne antages at risikere en uforholdsmæssig straf herfor. Det forhold, at ansøgeren som kurder og på baggrund af broderens domfældelse befandt sig i en samvittighedskonflikt i forhold til aftjening af tyrkisk værnepligt, anså Flygtningenævnet heller ikke for asylbegrundende. BR9/156

Nævnet **stadfæstede** den **7. november 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1977. Indrejst i maj 2000. Ansøgeren var etnisk kurder og muslim af trosretning. Han sympatiserede med PKK. Ansøgeren uddelte det sidste år før sin udrejse blade for Hadep. Hans bopæl var blevet ransaget af militærpolitiet, og i marts 2000 blev han anholdt af militærpolitiet i forbindelse med deltagelse i den kurdiske nationaldag. Ansøgerens venner var blevet udsat for fængslinger og tortur. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset at ansøgerens forklaring blev lagt til grund, fandt nævnet, at de angivne politiske aktiviteter var af så begrænset omfang, at de ikke kunne antages at bringe ansøgeren i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren efter den angivne tilbageholdelse i forbindelse med festen på den kurdiske nationaldag blev løsladt, at han i april 2000 fik udstedt pas, og at han i maj 2000 udrejste legalt. BR9/ 157

7.30 Ukraine

7 tilladelser

5 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **27. september 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Ukraine, født i 1963, samt to børn. Indrejst i januar 2000. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som sit asylmotiv havde henvist til, at hun frygtede overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet, idet hun i kraft af sit arbejde som offentlig ansat revisor var i besiddelse af oplysninger om korruption og bestikkelse, ligesom hun som kurer ulovligt havde transporteret betydelige pengebeløb. Ansøgeren opsagde efter eget ønske sin stilling i juli 1998. Ansøgeren opholdt sig herefter i hjemlandet i cirka halvandet år uden at være efterstræbt eller i konflikt med myndighederne. Hendes børn fortsatte deres skolegang uden problemer, mens de boede hos ansøgerens moder. En bekendt gav ansøgeren ideen til at udrejse. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun var forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden til Ukraine ville være i risiko for asylrelevante overgreb. BR9/158

7.31 Vietnam

3 tilladelser

2 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **6. april 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til et samlevende par fra Vietnam, født i 1963 (M) og 1973 (K), samt et barn. Indrejst i august 1997. **Flygtningenævnets flertal** lagde i det væsentlige den mandlige ansøgers forklaring til grund. Det fremgik således, at den mandlige ansøger, der havde været ansat i militæret siden 1983, siden 1994 havde haft en overordnet militær stilling. I april 1997 blev den mandlige ansøger suspenderet, og han skulle have tilladelse til at forlade kasernen. Dette skyldtes, at han blev beskyldt for at have deltaget i et oprør i januar 1997 i en landsby, hvor en del af hans familie boede. Den mandlige ansøger var blevet spurgt til råds af familien i forbindelse med oprøret. Han blev afhørt flere gange, men han kom ikke i retten. Den 25. juli 1997 forlod han uden tilladelse kasernen og udrejste herefter illegalt. Under disse omstændigheder fandt et flertal af Flygtningenævnets medlemmer, at der var en sådan risiko for, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden til hjemlandet ville komme i myndighedernes søgelys og risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, at det ikke burde kræves, at den mandlige ansøger skulle vende tilbage. Flygtningenævnet meddelte derfor i konsekvens heraf tillige den kvindelige ansøger samt deres fælles barn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR9/159

Kapitel 8

Betydningen af kriminelle forhold begået her i landet

8.1 § 10, stk. 2 – betydningen af kriminelle forhold

Ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven blev der foretaget en række ændringer i udlændingeloven, herunder ændringer i bestemmelserne vedrørende betydningen af kriminelle forhold begået her i landet for, hvorvidt en asylansøger kan opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 2, kan opholdstilladelse gives efter reglerne i §§ 7 og 8 til udlændinge, som er udvist ved dom, kendelse eller beslutning og derved er meddelt indrejseforbud, medmindre særlige grunde taler derimod.

Det fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning 1326/1997, at sådanne særlige grunde i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan foreligge, hvis udlændingen er til fare for landets sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom her i landet for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet.

I forbindelse med afgørelsen af, hvorvidt en udvist asylansøger, der i øvrigt opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, skal meddeles opholdstilladelse, skal

Flygtningenævnet foretage en vurdering af grovheden af den kriminalitet, der har begrundet udvisningen.

Det bemærkes, at det af udlændingelovens § 32, stk. 6, fremgår, at et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende asylansøger under de i § 10, stk. 2, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 6-9.

8.2 § 49 a – prøvelsesadgang i forbindelse med udvisning af personer med opholdstilladelse

En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens opholdstilladelse bortfalder, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 49 a, som ligeledes blev indsat ved lov nr. 473 af 1. juli 1998, skal Udlændingestyrelsen forud for udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter §§ 7-8, og som er udvist ved dom, tage stilling til, om udsendelsen vil være i strid med § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at den pågældende ikke kan udsendes, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7. Efter § 53 a, stk. 2, påklages afgørelser om udsendelse efter § 49 a, automatisk til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning. Det påhviler politiet af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren, som udgangspunkt mindst seks måneder forud for prøveløsladelsen.

Udlændinge, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refoulementsforbuddet i § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som et spørgsmål om, hvorvidt der er grundlag for at genoptage sagen.

8.3 § 31 – forbud mod refoulement

Efter udlændingelovens § 31, stk. 1, må en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen artikel 1, litra A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Refoulementsforbuddet i § 31, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse, såfremt de i § 7, stk. 2, nævnte forhold foreligger, jf. § 31, stk. 2. Forbuddet mod refoulement i tilfælde, hvor en udlænding er omfattet af § 7, stk. 2, er ikke absolut, idet der kan ske udsendelse, hvis der er bestemte grunde til at antage, at en udlænding frembyder fare for landets sikkerhed, eller hvis den pågældende efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse, må antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed. Bestemmelsen i § 31, stk. 2, skal dog under hensyn til Danmarks forpligtelser særligt i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, underkastes en konventionskonform fortolkning.

Forbuddet mod refoulement i udlændingelovens § 31 rækker videre end forbuddet i flygtningekonventionens artikel 33, idet § 31 omfatter alle udlændinge, hvorimod artikel 33 alene omfatter flygtninge, der ikke er omfattet af udelukkelsesgrundene.

8.4 Flygtningenævnets prøvelse

Sager, hvor en asylansøger er udvist ved dom, kendelse eller beslutning, skal som alle andre spontansager indeholde en vurdering af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Hvis den pågældende tidligere har haft en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, vil denne være bortfaldet i medfør af § 32, stk. 1, hvorfor asylvurderingen også i sådanne tilfælde må foretages på ny. Det skal dermed vurderes, om den pågældende på tidspunktet for nævnets beslutning er i risiko for forfølgelse omfattet af § 7. Er dette ikke tilfældet, stadfæstes Udlændingestyrelsens afgørelse.

Hvis udlændingen anses for omfattet af § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til

udlændingelovens § 10, stk. 2, hvorunder det vurderes, om udlændingen er til fare for landets sikkerhed, eller om udlændingen her i landet er dømt for en særlig farlig forbrydelse og dermed må betragtes som en fare for samfundet. Herved skal grovheden af den begåede forbrydelse vurderes. Anses forbrydelsen ikke som værende af en sådan grovhed, at den pågældende skal nægtes opholdstilladelse efter § 7, meddeles den pågældende opholdstilladelse.

Hvis forbrydelsens grovhed antager en sådan karakter, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter § 7, må spørgsmålet om forbuddet mod refoulement, jf. § 31, vurderes. Viser det sig, at den pågældende ikke kan udsendes til hjemlandet eller et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til hjemlandet, vil han få et såkaldt tålt ophold i Danmark, hvilket indebærer, at han ikke meddeles opholdstilladelse, men heller ikke udsendes tvangsmæssigt af landet.

8.4.1 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis

Sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl, allerede fordi ansøgeren ikke opfylder betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

Nævnet **stadfæstede** den **26. januar 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1958. Indrejst i september 1991. Ansøgeren havde haft visse aktiviteter for Fadin Khalgh. Fra juli 1983 til januar 1984 havde han været fængslet, hvorunder han havde været udsat for fysiske overgreb. Ved Østre Landsrets anke dom af april 1998 blev ansøgeren for overtrædelse af straffelovens § 191 m.v., idømt fængselsstraf i 3 år og 6 måneder og udvist med indrejseforbud for bestandigt. Ved dommens bestemmelse om udvisning bortfaldt ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** lagde i det store hele ansøgerens forklaring af den 19. august 1999 til Udlændingestyrelsen til grund om årsagen til, at han i 1989 under krigen udrejste til Pakistan. Forklaringen adskilte sig ikke væsentligt fra ansøgerens forklaring til UNHCR i 1991. Flygtningenævnet fandt ikke, at det grundlag, der oprindeligt førte til, at der meddeltes ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 8, jf. § 7, i dag kunne begrunde opholdstilladelse efter disse bestemmelser. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren, som var dømt for narkotikakriminalitet i Danmark, ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede yderligere straf for denne kriminalitet, idet der ikke var holdepunkter for at antage, at forholdet var kommet til de iranske myndigheders kendskab. I øvrigt henvistes til baggrundsmaterialet. Flygtningenævnet kunne således tiltræde, at ansøgeren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 31 og § 49 a. Nævnet pålagde samtidig den pågældende at udrejse straks. BR9/160

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **2. august 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Armenien, født i 1968. Indrejst første gang i april 1993. Den 30. maj 1995 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I juni 1995 udrejste ansøgeren af Danmark og indrejste på ny i oktober 1995. I maj 1996 meddelte Flygtningenævnet ham opholdstilladelse efter § 7, stk. 2. Ved Østre Landsrets dom af 21. september 1999 blev ansøgeren idømt fængselsstraf på to år samt udvisning med indrejseforbud i 10 år for overtrædelse af straffelovens §§ 288 og 266. Ved dommens bestemmelse om udvisning bortfaldt ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren, der var uddannet som pilot, havde henvist til, at han ved en tilbagevenden til Armenien ville blive stillet over for to sager som sigtet for henholdsvis trusler mod embedsmand i funktion og desertering. Flygtningenævnet havde i sin afgørelse af 30. maj 1995 forkastet ansøgerens forklaring om trusler og desertering, og nævnets afgørelse af 24. maj 1996 sås ikke begrundet i disse forhold. Flygtningenævnet fandt ikke, at der var fremkommet nye oplysninger, der gav grundlag for en ændret vurdering af nævnets afgørelse af 30. maj 1995 på disse punkter. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at der på baggrund af de ændrede politiske forhold i Armenien ikke fandtes at være holdepunkter for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Armenien på nuværende tidspunkt ville være i risiko for at komme i myndighedernes søgelys som følge af faderens forhold eller i øvrigt være i risiko for en af myndighederne understøttet efterstræbelse af ansøgerens person. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet ikke, at der i sagen forelå sådanne omstændigheder, at der var grundlag for at antage, at ansøgeren ikke kunne udsendes til Armenien. Flygtningenævnet kunne således tiltræde, at ansøgeren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 31. BR9/161

Nævnet **stadfæstede** den **11. oktober 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Vietnam, født i 1961. Indrejst i september 1981. Ved Østre Landsrets anke dom fra december 1998 blev ansøgeren for overtrædelse af straffelovens § 191 m.v., idømt fængsel i 3 år og 6 måneder og udvist med

indrejseforbud for bestandig. Ved dommens bestemmelse om udvisning bortfaldt ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** lagde i overensstemmelse med *laisser-passer*/visa af 30. juli 1981 fra den danske ambassade i Beijing til grund, at ansøgeren var vietnamesisk statsborger. Ansøgeren, der var etnisk kineser, henviste til, at han illegalt udrejste til Kina og herved havde unddraget sig militærtjeneste. Ansøgeren henviste endvidere til, at myndighederne i sin tid overfor familien gav udtryk for, at han var taget til Kina for at modarbejde styret i Vietnam. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgerens kinesiske afstamning, eller det forhold, at han havde unddraget sig militærtjeneste, ville medføre, at han ved en tilbagevenden til Vietnam ville blive udsat for asylrelevante reaktioner. Nævnet fandt endvidere efter baggrundsoplysningerne heller ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i risiko for sådanne reaktioner som følge af den illegale udrejse af Vietnam og bemærkede i den forbindelse, at ansøgeren, der udrejste som 16-årig, ikke på nogen måde havde udført oppositionel virksomhed rettet mod Vietnam. Flygtningenævnet kunne herefter tiltræde, at ansøgeren kunne udsendes af Danmark jf. udlændingelovens § 31, og stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. BR9/162

Nævnet **stadfæstede** den **26. oktober 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig, statsborger fra Iran, født i 1977. Indrejst i april 1990. Ansøgerens fader blev i maj 1990 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Tilladelsen omfattede tillige ansøgeren, der var mindreårig. I 1997 rejste ansøgeren tilbage til hjemlandet for således at unddrage sig en fængselsstraf, som han var blevet idømt i Danmark. Under opholdet i hjemlandet underskrev ansøgeren en erklæring om, at han ville aftjene sin værnepligt. Ligeledes under opholdet i hjemlandet indledte ansøgeren et forhold til sin kusine, som var meget politisk aktiv. Sammen med kusinen deltog han i en demonstration. I 1998 udrejste ansøgeren fra Iran til Tyrkiet, hvor han blev fængslet for at have indrejst illegalt. Under fængslingen modtog han et brev fra sin moder, hvoraf det fremgik, at kusinen var blevet anholdt, og at myndighederne havde spurgt efter ansøgeren. Videre fremgik det, at ansøgeren af sikkerhedstjenesten var blevet indkaldt til et møde. Ansøgeren var ikke i besiddelse af brevet. Ved Østre Landsrets dom af 28. juni 1999 blev ansøgeren idømt fængselsstraf i tre år og seks måneder for overtrædelse af straffelovens §§ 266, 291, stk. 1 og 288, stk. 2, samt § 172, stk. 1, jf. § 171. Ansøgeren blev samtidig udvist af Danmark for bestandig. Ved dommens bestemmelse om udvisning bortfaldt ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** kunne ikke lægge ansøgerens seneste forklaring om, at han havde foretaget politiske aktiviteter sammen med sin kusine, efter han vendte tilbage til Iran, eller at han i den anledning skulle være eftersøgt af de iranske myndigheder, til grund. Nævnet bemærkede herved, at ansøgeren først havde forklaret herom over for den beskikkede advokat. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren var udrejst illegalt af Iran, og at han endnu ikke havde aftjent sin værnepligt der. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse som følge af sine egne forhold eller som følge af sin faders politiske aktiviteter. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren risikerede en efter dansk retstradition uforholdsmæssig straf som følge af, at han var udrejst illegalt uden at have aftjent sin værnepligt, ligesom Flygtningenævnet ikke fandt grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede dobbeltstraf ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet fandt således i det hele ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, ved en tilbagevenden til Iran, og udlændingelovens § 31 var således ikke til hinder for, at ansøgeren udsendes til Iran. BR9/163

Sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, fordi ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, og hvor der ikke foreligger sådanne særlig grunde som omtalt i § 10, stk. 2.

Nævnet meddelte den **12. april 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en statsløs palæstinenser (M) fra Syrien, født i 1961. Indrejst i august 1987. I 1988 blev ansøgeren af Flygtningenævnet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved Østre Landsrets dom af 22. oktober 1999 blev ansøgeren idømt **fængsel i syv måneder** samt udvisning med indrejseforbud i fem år for overtrædelse af **straffelovens §§ 276 og 260, nr. 1**. Ved dommens bestemmelse om udvisning bortfaldt ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren deltog som soldat under den syriske hær i en palæstinensisk enhed. Han gjorde tjeneste i tre år i Libanon. Ansøgerens enhed blev i 1983 sendt til Tripoli, idet der var palæstinensisk opstand i flygtningelejrene. Ansøgeren og andre personer forlod enheden og kæmpede i stedet på palæstinensisk side mod syrerne. Efter en måneds kampe blev ansøgeren sendt via Yemen og Cypern til Jugoslavien på PLO's regning. Ansøgeren afbrød efterfølgende kontakten til PLO. Efter ansøgerens udrejse opsøgte militærpoliti ansøgerens forældres bopæl for at spørge efter ansøgeren. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren var statsløs palæstinenser fra Syrien. **Flygtningenævnets flertal** lagde videre vægt på, at ansøgeren ved Flygtningenævnets beslutning af 11. november 1988 blev meddelt asyl på grundlag af desertering fra den syriske hær og hans efterfølgende tilknytning og aktiviteter for PLO, hvor han i en kort periode havde deltaget i

kamphandlinger mod syriske tropper. Hertil kom, at ansøgeren ved deserteringen medbragte våben. Ansøgeren havde i en længere periode ikke haft aktiviteter for PLO, hvorfor dette forhold ikke i sig selv kunne begrunde asyl. Når der imidlertid blev henset til arten og karakteren af ansøgerens desertering, og idet det ikke efter de foreliggende baggrundsoplysninger, og uanset det forløbne tidsrum, med sikkerhed kunne udelukkes, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede asylbegrundende forfølgelse, fandt flertallet, at ansøgeren herefter var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Efter karakteren og grovheden af den af ansøgeren begåede kriminalitet, for hvilken der var udmålt en straf på fængsel i syv måneder, forelå der ikke sådanne særlige grunde, at ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, skulle meddeles afslag på ansøgningen om opholdstilladelse. BR9/164

Nævnet meddelte den **3. oktober 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1964. Indrejst i november 1996. I september 1997 meddelte Flygtningenævnet ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Som asylmotiv havde ansøgeren henvist til, at han havde arbejdet som bodyguard for Najibullahs broder. Ansøgeren havde en nær tilknytning til Najibullah-familien. Ansøgeren skulle til tider skygge Mujahedin-tilhængere, som blev anholdt, når ansøgeren havde indsamlet tilstrækkeligt med oplysninger. Ansøgeren var eftersøgt af Taleban. Ved endelig dom i maj 2000 blev ansøgeren idømt **fængsel i otte måneder** for overtrædelse af **straffelovens § 245, stk. 1, § 266, § 261, stk. 1 og § 291, stk. 1**, samt udvisning med indrejseforbud i fem år. Ved dommens bestemmelse om udvisning bortfaldt ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse fra august 2000 lagde til grund, at ansøgeren fortsat var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Efter karakteren og grovheden af den af ansøgeren begåede kriminalitet for hvilken han var idømt otte måneders fængsel, fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren frembød en fare for landets sikkerhed eller i øvrigt for samfundet i et sådant omfang, at særlige grunde talte imod, at der atter meddeltes ham opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. herved § 10, stk. 2. BR9/165

Nævnet meddelte den **19. oktober 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1972. Indrejst i december 1996. I oktober 1997 blev ansøgeren af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved Østre Landsrets dom af april 2000 blev ansøgeren straffet med **fængsel i et år** efter **straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, § 245, stk. 1, og våbenlovens § 10, stk. 3, jf. § 4, stk. 1**. Ansøgeren blev tillige udvist af landet med indrejseforbud i fem år. Ved dommens bestemmelse om udvisning bortfaldt ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det fremgik af sagen, at ansøgeren på tidspunktet for lovovertrædelserne havde et – nu ophørt – misbrug af euforiserende stoffer. **Flygtningenævnet** bemærkede, at Udlændingestyrelsen havde fundet, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt ikke efter karakteren og grovheden af den kriminalitet, som ansøgeren havde begået, og for hvilken han var idømt en straf af fængsel i et år, at der forelå sådanne særlige grunde, at ansøgeren skulle meddeles afslag, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, på ansøgningen om opholdstilladelse. Flygtningenævnet meddelte således ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR9/166

Sager, hvor ansøgeren anses for omfattet af udlændingelovens § 7, men hvor der foreligger sådanne særlige grunde som omtalt i § 10, stk. 2, at ansøgeren ikke skal meddeles opholdstilladelse, hvorfor der må foretages en vurdering i forhold til forbuddet mod refolement i § 31.

I april 1999 traf nævnet for første gang afgørelse i en sådan sag efter lovændringen. I den pågældende sag var ansøgeren idømt fængsel i to år og 50 dage for henholdsvis narkotikakriminalitet og vold samt udvisning med indrejseforbud til den 1. januar 2008. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at der efter karakteren af den af ansøgeren begåede kriminalitet sammenholdt med straffens længde forelå sådanne særlige grunde, at ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, skulle meddeles afslag på sin ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt dog samtidig under henvisning til udlændingelovens § 31, stk. 1, at ansøgeren ikke tvangsmæssigt kunne udsendes til sit hjemland eller til et land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til hjemlandet. For en uddybende beskrivelse af sagen henvises der til 8. beretning, side 181.

I beretningsperioden har der været truffet følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede** den **13. marts 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Burundi, født i 1964. Indrejst i september 1992. I 1994 blev ansøgeren af Flygtningenævnet meddelt

opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved Østre Landsrets dom af 18. marts 1997 blev ansøgeren idømt **7 års fængselsstraf** for overtrædelse af **straffelovens § 191** samt udvist med indrejseforbud for bestandig. Ved dommens bestemmelse om udvisning bortfaldt ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ved indrejsen i Danmark forklarede ansøgeren, at han var etnisk hutu, og at han i hjemlandet havde været fængslet, beskyldt for at have skjult våben til brug for politiske aktiviteter. Under ansøgerens ophold i Danmark var hans søsters bopæl i hjemlandet blevet opsøgt af militærpersoner af tutsiafstamning, der dræbte alle tilstedeværende. Ved en eventuel tilbagevenden frygtede ansøgeren at blive dræbt af tutsierne, der nu havde magten i hjemlandet. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet kunne tiltræde, at der efter karakteren og grovheden af den af ansøgeren begåede kriminalitet, for hvilken der var udmålt en straf på fængsel i 7 år, forelå sådanne særlige grunde, at ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, meddeltes afslag på sin ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Nævnet besluttede videre, at ansøgeren under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Burundi risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til Burundi eller til et land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Burundi, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. BR9/167

Nævnet **stadfæstede** den **13. marts 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rwanda, født i 1972. Indrejst i august 1992. I 1993 blev ansøgeren af Flygtningenævnet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved Østre Landsrets dom af 18. marts 1997 blev ansøgeren idømt **7 års fængselsstraf** for overtrædelse af **straffelovens § 191** samt udvist med indrejseforbud for bestandig. Ved dommens bestemmelse om udvisning bortfaldt ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ved indrejsen i Danmark forklarede ansøgeren, at han var etnisk tutsi. Ansøgerens fader var blevet fængslet, idet faderen blev beskyldt for at samarbejde med oppositionen. Efter en episode, hvor ansøgeren overværede en massakre på tutsier, udført af hutuer, udrejste han af hjemlandet. Under ansøgerens ophold i Danmark var han blevet opsøgt af tutsier, der krævede, at han skulle sende pengebidrag til styret i hjemlandet. Ansøgeren nægtede dette, og blev som følge heraf udstødt af tutsi-samfundet i Danmark. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet kunne tiltræde, at der efter karakteren og grovheden af den af ansøgeren begåede kriminalitet, for hvilken der var udmålt en straf på fængsel i 7 år, forelå sådanne særlige grunde, at ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, meddeltes afslag på sin ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Nævnet besluttede videre, at ansøgeren under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Rwanda risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 2, ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til Rwanda eller til et land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Rwanda, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1, jf. stk. 2, 1. pkt. BR9/168

Nævnet **stadfæstede** den **15. august 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1965. Indrejst i februar 1992. I 1992 blev ansøgeren af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved Østre Landsrets dom af 8. april 1998 blev ansøgeren idømt **tre år og ni måneders fængselsstraf** for overtrædelse af **straffelovens § 191** samt udvist med indrejseforbud for bestandig. Ved dommens bestemmelse om udvisning bortfaldt ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ved indrejsen i Danmark forklarede ansøgeren, at han var etnisk shiit. Begge ansøgerens forældre var blevet dræbt på grund af deres medlemskab af Al-Dawa partiet. Ansøgerens brødre og en søster var blevet dræbt af den irakiske efterretningstjeneste af samme grund. Inden sin udrejse samt under ansøgerens ophold i Danmark var denne blevet gjort bekendt med, at sikkerhedsmyndighederne i flere tilfælde havde søgt efter ham. Ved en eventuel tilbagevenden frygtede ansøgeren at blive henrettet af myndighederne i hjemlandet. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet kunne tiltræde, at der efter karakteren og grovheden af ansøgerens kriminalitet, for hvilken han var idømt fængsel i tre år og ni måneder og udvist med indrejseforbud for bestandig, forelå sådanne særlige grunde, at ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2 meddeltes afslag på sin ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet besluttede endvidere, at ansøgeren under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Irak risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 2, ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til Irak eller til et land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Irak, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2, 1. pkt, jf. stk. 1. BR9/169

Kapitel 9

Flygtningenævnets praksis i ambassadesager (udlændingelovens § 7, stk. 4)

Efter udlændingelovens § 7, stk. 4, har en udlænding, der kan anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, men som ikke befinder sig her i landet, krav på opholdstilladelse i Danmark, såfremt Danmark på grund af udlændingens tidligere lovlige ophold her i landet, herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

Der er således to betingelser i bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 4, som skal være opfyldt, forinden en udlænding har krav på opholdstilladelse. Ansøgeren skal være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og Danmark skal være nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

I forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 4, skal vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation i henhold til udlændingelovens § 46 b, påse, at ansøgningen indeholder oplysninger om ansøgerens tilknytning til Danmark. Såfremt ansøgningen ikke indeholder oplysninger til belysning af ansøgerens tilknytning her til landet, kan vedkommende danske repræsentation i udlandet afvise at modtage ansøgningen. En beslutning om afvisning kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Endvidere vil en ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 4, blive afvist i den indledende fase, såfremt ansøgeren opholder sig i et andet EU-land, jf. bestemmelsen i § 7, stk. 4, 2. pkt. Afgørelse herom træffes af Udlændingestyrelsen og kan påklages til Indenrigsministeriet, jf. udlændingelovens § 48 d.

9.1 Generelle bemærkninger vedrørende Flygtningenævnets prøvelse

I størstedelen af de sager, der påklages til Flygtningenævnet, har Udlændingestyrelsen meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, allerede fordi den pågældende ikke har en tilstrækkelig tilknytning til Danmark. I disse sager vurderer nævnet således alene, om Danmark er nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

Finder Flygtningenævnet, at Danmark ikke må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse, stadfæstes Udlændingestyrelsens afgørelse, og der tages således ikke stilling til, hvorvidt ansøgeren i øvrigt opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Finder nævnet derimod, at Danmark må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse, vil sagen i almindelighed blive hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en stillingtagen til, hvorvidt ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Som eksempel kan nævnes:

Flygtningenævnet **hjemviste** den **20. juni 2000** sagen vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1930. Ansøgeren var enke, og hendes eneste datter opholdt sig i Danmark. Ansøgeren havde ikke andre slægtninge end datteren. Ansøgeren boede sammen med datteren, indtil datteren i 1996 flyttede til Danmark. Hver måned sendte datteren 100 USD til ansøgeren. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens eneste overlevende slægtning var datteren i Danmark. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren og referencen sammen flygtede fra Mogadishu i 1991 og herefter boede sammen i en flygtningelejr i Bullo Hawo indtil 1994. Efter at have levet adskilt i en periode, hvor ansøgeren var i Kenya og referencen i Etiopien, forenedes de atter i 1995 i Etiopien, hvor de boede sammen indtil referencens udrejse til Danmark i 1996. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at referencen i væsentligt omfang havde bidraget økonomisk til ansøgerens ophold i Etiopien, og at de løbende havde haft kontakt telefonisk og gennem brevveksling. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet, at der bestod et sådant tilknytningsforhold mellem ansøgeren og referencen, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, såfremt ansøgeren kunne anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Sagen blev herefter hjemvist til Udlændingestyrelsen til afgørelse af, om ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1

eller 2. BR9/170

Hvis det efter nævnets praksis er åbenbart, at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, for at meddele opholdstilladelse er opfyldt, bliver sagen dog afgjort af nævnet og således ikke hjemvist til styrelsen.

Som eksempel kan nævnes:

Flygtningenævnet meddelte den **13. april 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1973, samt to børn. I cirka 1989 rejste ansøgerens familie fra Irak til Saudi Arabien, idet ansøgerens fader var kommunist. I 1996 rejste ansøgerens forældre og seks søskende til Danmark, hvor de fik opholdstilladelse. Ansøgeren blev i Irak, idet hun var gift og ventede parrets først barn. I 1996 forsvandt ansøgerens ægtefælle og skulle efter det oplyste være fængslet. Efterfølgende var ansøgeren udsat for flere ransagninger, ligesom hun blev taget med af de irakiske myndigheder og forhørt. Ansøgeren rejste herefter til Syrien. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens forældre og seks søskende havde opholdstilladelse i Danmark. Ansøgerens fader havde besøgt ansøgeren i Syrien flere gange. Familien i Danmark sendte ansøgeren ret store pengebeløb hver måned. Ansøgeren havde ingen familie i Syrien, hvor hun opholdt sig. Derfor var Danmark i givet fald nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse. Udlændingestyrelsen havde ikke taget stilling til, om ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren klart var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lagde herved vægt på oplysningerne om ansøgerens families forhold i Irak og på de generelle baggrundsplysninger. På den baggrund fandt Flygtningenævnet, at sagen ikke skulle hjemvises til Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 4, jf. stk. 2. BR9/171

Som nævnt afgøres langt de fleste sager på grund af en vurdering af tilknytningen til Danmark, men enkelte sager afgøres efter den anden betingelse i § 7, stk. 4, om at ansøgeren er omfattet af § 7, stk. 1 eller 2.

Som eksempel kan nævnes:

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **13. april 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1981. Ansøgeren var i Afghanistan aktiv dels for Hezbe Whadat og dels for en kvindeorganisation. I 1990 forlod ansøgeren Afghanistan og tog til Iran sammen med sine forældre, idet ansøgerens fader var aktiv for Hezbe Whadat. Ansøgerens ægtefælle, der opholdt sig i Danmark, indrejste i Danmark i 1993 og blev i 1998 gift med ansøgeren. Ansøgeren modtog økonomisk støtte fra sin ægtefælle. De var i såvel telefon- som brevkontakt. **Flygtningenævnet** kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren risikerede forfølgelse, hvis hun vendte tilbage til Afghanistan. Flygtningenævnet kunne herved ikke lægge til grund, at ansøgeren havde været politisk aktiv. Ansøgeren havde først forklaret herom efter, at hun to gange havde fået afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR9/172

9.2 Beskyttelsesbehovet

Ved vurderingen af om Danmark er nærmest til at yde den pågældende beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, foretager nævnet en afvejning af ansøgerens tilknytning til Danmark, herunder en konkret vurdering af den faktiske tilknytning til herboende slægtninge. Finder nævnet, at ansøgeren har en særlig tilknytning til Danmark, vurderer nævnet herefter ansøgerens tilknytning og beskyttelsesmuligheder i det aktuelle opholdsland.

I tilfælde, hvor asylansøgeren ikke opfylder betingelserne om en særlig tilknytning til Danmark, er der derimod ikke anledning til at tage stilling til spørgsmålet om beskyttelsesmuligheder i opholdslandet.

Som eksempel kan nævnes:

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **10. januar 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1956. Ansøgerens ene broder opholdt sig i Danmark. I 1996 udrejste ansøgeren af Afghanistan til Pakistan sammen med sin herboende broder og dennes familie. I 1997 indrejste ansøgerens broder i Danmark. Ansøgeren havde telefon- og brevkontakt med hendes herboende broder og modtog økonomisk støtte. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren efter sin udrejse til Pakistan havde haft ophold sammen med familie, som hun var i fætter/kusine slægtskab med. Ifølge referencens oplysninger havde

ansøgeren en anden broder boende i Pakistan. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet ikke, at Danmark var nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Nævnet havde ikke taget stilling til, om ansøgeren i øvrigt opfyldte betingelserne for at blive anset som flygtning, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. BR9/173

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **15. juni 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1945, med ophold i Pakistan. Ansøgerens datter opholdt sig i Danmark. Ansøgeren og referencen havde ikke set hinanden siden referencens udrejse fra Pakistan til Danmark i 1996. Referencen havde ikke ydet økonomisk støtte til ansøgeren. De var i telefonisk kontakt cirka en gang om måneden, men de skrev sjældent sammen. **Flygtningenævnet** lagde vægt på, at ansøgeren i Afghanistan boede sammen med sin ægtefælle og deres tre børn, herunder den datter der nu boede i Danmark. Familien udrejste sammen i august 1995 til Pakistan, hvor familien boede sammen, indtil den herboende datter i september 1996 rejste til Danmark. Ansøgerens ægtefælle var afgået ved døden under opholdet i Pakistan, og ansøgerens søn var forsvundet i Pakistan. Ansøgerens anden datter var gift og boede i Islamabad, Pakistan. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder, hvor den herboende datter havde forladt familien, og hvor der fortsat var en datter i Pakistan, ikke at Danmark var nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. BR9/174

9.3 Praksiseksempler

9.3.1 "Herboende nære slægtninge"

Ved afgrænsningen af kriteriet har Flygtningenævnet anlagt en praksis, hvorefter man i den enkelte sag søger at vurdere den faktiske tilknytning, som ansøgeren har til herboende slægtninge. I denne vurdering tillægges graden af slægtskabet mellem ansøgeren og den herboende nære slægtning stor betydning, hvorefter ægtefæller, forældre, børn og søskende vil være omfattet af begrebet. Graden af slægtskabet indgår endvidere som en del af en række andre momenter, som tillægges vægt i forbindelse med vurderingen af den enkelte ansøgers tilknytning til Danmark, og det vil afhænge af det konkrete tilfælde, hvilken vægt de enkelte forhold tillægges. Forhold, der i øvrigt indgår i denne vurdering, kan være, om ansøgeren og referencen havde et bofællesskab inden udrejsen, om ansøgeren har stiftet selvstændig familie i hjemlandet, om referencen har bidraget til ansøgerens forsørgelse, og om der er familiemedlemmer i ansøgerens hjemland eller i andre lande.

For så vidt angår ægtefæller og mindreårige børn, meddeles der sjældent opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, idet de som udgangspunkt meddeles opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2 og 3. Efter indrejsen kan de pågældende, når betingelserne herfor er opfyldt, meddeles konsekvensstatus.

Som eksempler på vurdering af tilknytningen til de herboende slægtninge kan nævnes:

9.3.1.1 Ægtefæller

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **13. oktober 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1975. Ansøgerens ægtefælle, der opholdt sig i Danmark, indrejste i Danmark i 1993 og blev i 1998 gift med ansøgeren. Referencen ydede økonomisk bistand til ansøgeren og havde ofte telefonisk kontakt med hende, ligesom de havde brevkontakt. **Flygtningenævnets flertal** lagde til grund, at ansøgeren flygtede med sin familie fra Afghanistan til Iran i 1992, da ansøgeren var cirka 17 år gammel. Ansøgeren blev medlem af Hezbe Whadat i Iran og skrev i Iran politiske artikler vedrørende Taleban, men flertallet fandt ikke, at ansøgeren kunne anses for politisk profileret eller i øvrigt i risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan, idet ansøgerens aktiviteter fandtes at være af begrænset karakter, ligesom de havde fundet sted i Iran. Det indgik i flertallets vurdering, at ansøgeren i forbindelse med hvidt tillægsskema ikke havde givet oplysninger om politiske forhold, og at ansøgeren havde ansøgt om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til ønsket om at være sammen med sin ægtefælle. Det indgik videre i vurderingen, at ansøgeren den 2. februar 1999 fik afslag på opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne, og at oplysningerne om ansøgerens politiske aktiviteter fremkom i forbindelse med referencens oplysninger den 9. oktober 1999. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR9/175

9.3.1.2 Forældre

Flygtningenævnet meddelte den **25. maj 2000** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra

Afghanistan, født i 1969. I 1993 forlod ansøgerens fader den fælles bopæl for at skjule sig og senere flygte på grund af sit medlemskab af PDPA. I 1997 udrejste ansøgeren af Afghanistan sammen med sin søster og moder. I 1997 indrejste ansøgerens fader i Danmark. I 1998 blev ansøgerens moder familiesammenført med ansøgerens fader i Danmark. Siden begyndelsen af 1998 opholdt ansøgeren og hendes søster sig i Moskva. Ansøgerens forældre opholdt sig i Danmark. Ansøgerens fire brødre var forsvundet. Ansøgeren og hendes forældre havde brevkontakt, hvilket dog var begrænset på grund af deres frygt for at komme til at henlede de russiske myndigheders opmærksomhed på ansøgeren og hendes søsters illegale ophold. **Flygtningenævnets flertal** lagde vægt på, at ansøgeren og hendes søster begge var ugifte og havde boet hos forældrene indtil udrejsen, der ligeledes skete sammen med moderen. Ansøgeren og hendes søster havde opholdt sig sammen med moderen i Moskva, indtil moderen fik familiesammenføringstilladelse med faderen, der boede i Danmark. Da moderen forlod Moskva, efterlod hun værdier, således at ansøgeren og hendes søster kunne klare sig i en periode. Flertallet fandt under disse omstændigheder, at Danmark var nærmest til at yde ansøgeren og hendes søster beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flertallet lagde ansøgerens forklaring om forholdene i Afghanistan til grund. Flertallet fandt herefter, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet meddelte herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, jf. stk. 1. BR9/176

Flygtningenævnet meddelte den **7. august 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1976. Ansøgerens fader var i opposition til Baath-partiet og modstander af krigen mod nabolandene. I 1981 blev ansøgerens fader udstødt af Irak og dermed tvunget til at tage illegalt ophold i Iran. I 1991 begyndte de irakiske sikkerhedsmyndigheder at interessere sig for familier til personer, som tidligere havde været i sikkerhedsmyndighedernes søgelys, hvorefter ansøgeren sammen med sin moder og søskende tog til Iran. I 1996 var ansøgerens fader nødt til at flygte fra Iran. Han tog til Danmark, hvor han blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. I 1998 blev ansøgerens moder familiesammenført med ansøgerens fader og blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgerens mindreårige søskende opnåede herefter tilladelse til at indrejse i Danmark og blev siden meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren var på daværende tidspunkt myndig og var derfor den eneste af familiens medlemmer, der forblev i Iran. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens forældre og alle hendes søskende var indrejst i Danmark og havde fået opholdstilladelse. Henset til, at ansøgeren havde boet sammen med de herboende referencer indtil referencernes udrejse i henholdsvis 1996 og 1998, samt til, at ansøgning var indgivet umiddelbart efter den sidste references udrejse, fandt Flygtningenævnet, at Danmark var nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse. Det indgik endvidere i nævnets vurdering, at de herboende referencer havde bidraget til ansøgerens økonomiske underhold. Det fremgik af sagen, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse ikke havde taget stilling til, om ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Ved vurderingen af om sagen skulle hjemvises til afgørelse af dette spørgsmål, bemærkede Flygtningenævnet, at ansøgeren fandtes omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lagde vægt på oplysningerne om ansøgerens families forhold i Irak samt på de generelle baggrundsoplysninger. På den baggrund fandt Flygtningenævnet, at opholdstilladelse burde meddeles af Flygtningenævnet. BR9/177

Flygtningenævnet meddelte den **29. august 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig og en kvindelig statsborger fra Irak (søskende), født i 1974 (M) og 1971 (K). De pågældende havde den 25. juli 1999 indgivet ansøgning om opholdstilladelse til den danske ambassade i Damaskus. De havde i ansøgningen henvist til deres herboende forældre. Ansøgernes fader indrejste i 1996, hvorefter han i 1997 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, blandt andet fordi han havde været i krigsfangelejr i adskillige år. Ansøgernes moder indrejste i 1999 i medfør af familiesammenføringsreglerne. Ansøgernes fader havde, på grund af opholdet i krigsfangelejren, ikke haft fælles bopæl med ansøgerne siden 1985, men faderen sendte efter sin ankomst til Danmark penge til ansøgerne og deres moder, således at de i 1997 kunne udrejse af Irak. **Flygtningenævnet** udtalte, at der for nævnet var fremlagt dokumentation for, at de herboende referencer, som var ansøgernes forældre, gennem længere tid havde ydet ansøgerne månedlig økonomisk bistand og var i jævnlig kontakt med ansøgerne. Det fremgik af sagerne, at ansøgerne boede sammen med deres herboende moder, indtil moderen rejste til Danmark i marts 1999. Det var endvidere oplyst til sagen, at ansøgerne ikke længere havde opholdstilladelse i Syrien og frygtede at blive sendt tilbage til Irak. På den baggrund fandt Flygtningenævnet, at Danmark var nærmest til at yde ansøgerne beskyttelse. Udlændingestyrelsen havde i sin afgørelse ikke taget stilling til, om ansøgerne var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Ved vurderingen af om sagen skulle hjemvises til afgørelse af dette spørgsmål, bemærkede Flygtningenævnet, at ansøgerne efter oplysningerne om familiens forhold i Irak og de generelle baggrundsoplysninger fandtes omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. På den baggrund fandt Flygtningenævnet at opholdstilladelse burde

meddeles af Flygtningenævnet. BR9/178

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **20. december 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1972. Før 1991, da ansøgerens fader rejste til Danmark, havde ansøgeren fælles bopæl med ham og den øvrige familie. I 1992 blev ansøgerens moder familiesammenført med faderen i Danmark. Ansøgerens broder samt en søster rejste tillige til Danmark. Ansøgeren boede herefter sammen med to andre søstre i Libanon. Ansøgeren var i telefon- samt brevkontakt med referencerne, ligesom hun modtog økonomisk bistand fra dem. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren udover familie i Danmark havde to søskende i Libanon, samt andre søskende uden for Libanon. Ansøgeren var født og opvokset i Libanon, og der var ikke oplysninger i sagen, der gav grundlag for at antage, at ansøgeren ikke i Libanon kunne opnå den beskyttelse mod forfølgelse, som hun måtte have behov for. Ansøgeren havde ikke tidligere haft ophold i Danmark. Flygtningenævnet fandt ikke, at oplysningerne, om kontakten mellem ansøgeren og de herboende familiemedlemmer og om at disse bistod ansøgeren med en vis – ikke nærmere dokumenteret – økonomiske støtte, medførte, at ansøgeren havde en sådan tilknytning til landet, at Danmark kunne anses for nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at få opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 4. BR9/179

9.3.1.3 Børn

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **13. oktober 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1930. Ansøgerens ægtefælle samt ældste søn var afgået ved døden. Ansøgeren havde en datter i Iran og en søn i Danmark. Frem til referencens udrejse fra Kabul i 1995 boede familien samlet på fælles bopæl. Ansøgeren opholdt sig hos sin datter i Iran. Ansøgeren var i telefon- samt brevkontakt med referencen, ligesom hun modtog økonomisk bistand. **Flygtningenævnets flertal** lagde vægt på, at ansøgeren og referencen ikke udrejste samtidig af Afghanistan, og at ansøgeren opholdt sig sammen med en datter i Iran. Referencen i Danmark havde stiftet egen familie og den kontakt, herunder økonomisk bistand, der havde været fra referencen til ansøgeren, fandtes ikke at gå udover den tilknytning, der følger af slægtskabet mellem søn og moder. Flertallet fandt ikke, at den ydede økonomiske bistand kunne anses for at være af forsørgelseslignende karakter, og selv om det var oplyst, at ansøgerens datter ikke længere var i Iran, fandtes ansøgeren ikke at opfylde betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, idet Danmark ikke fandtes nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse. Flertallet havde ikke taget stilling til, om ansøgeren i øvrigt opfyldte betingelserne for at blive anset som flygtning, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. BR9/ 180

Flygtningenævnet meddelte den **12. oktober 2000** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Afghanistan, født i 1935 (M) og 1932 (K). Ansøgerne havde to sønner samt en datter bosat i Danmark. Den kvindelige ansøgerens tre brødre samt ene søster boede tillige i Danmark, ligesom den kvindelige ansøgerens moder boede i Danmark. Siden 1997 havde familien i Danmark sørget for, at der en stor del af tiden var familiemedlemmer fra Danmark til stede i Pakistan med henblik på at hjælpe og støtte ansøgerne moralsk og økonomisk. Herudover havde ansøgerne og referencerne haft telefon- og brevkontakt. **Flygtningenævnet** fandt efter det oplyste om ansøgernes massive familiemæssige tilknytning til Danmark, at Danmark var nærmest til at yde ansøgerne beskyttelse. Flygtningenævnet fandt endvidere, at ansøgerne i hvert fald var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Uanset at Udlændingestyrelsen ikke havde taget stilling til, om ansøgerne var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, meddelte Flygtningenævnet derfor ansøgerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 4, jf. stk. 2. BR9/181

9.3.1.4 Søskende

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **29. marts 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1980. Ansøgerens ene søster opholdt sig i Danmark. Ansøgeren havde seks andre søskende, som hun imidlertid ikke havde kontakt med. I 1991 udrejste ansøgeren af Somalia. Fra 1991 til 1994 boede ansøgeren, hendes søster, der senere flyttede til Danmark, samt deres fader i en flygtningelejr i Kenya. I 1993 blev den herboende søster gift, hvorefter hun boede hos sin ægtefælle. I 1996 indrejste ansøgerens søster i Danmark. I 1997 døde ansøgerens fader. Ansøgeren og hendes søster havde regelmæssig telefonisk kontakt, ligesom referencen støttede ansøgeren økonomisk. **Flygtningenævnet** tillagde det vægt, at referencen i forbindelse med ægteskab i 1993 stiftede selvstændig familie, og at både referencen og ansøgeren var myndige personer. Referencen havde oplyst at have fremsendt beløb til ansøgeren. Efter det foreliggende fandtes forholdet dog ikke at kunne sidestilles med en forsørgelse. Endvidere blev det lagt til grund, at der havde været en vis telefonisk kontakt mellem ansøgeren og referencen. Imidlertid fandtes forholdet mellem ansøgeren og referencen efter en samlet bedømmelse ikke at gå ud over et almindeligt søskendeforhold. Ansøgeren fandtes derfor ikke at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at Danmark kunne anses for nærmest til at yde

ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. BR9/182

9.3.1.5 Andre

Flygtningenævnet **hjemviste** den **13. december 2000** en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1984. Ansøgerens farbroder opholdt sig i Danmark. Ansøgerens forældre og søskende blev dræbt under et Taleban angreb på familiens hjem, idet ansøgerens fader havde haft en høj position i Whadat-partiet. I 1999 udrejste ansøgeren af Afghanistan til Iran. **Flygtningenævnets flertal** fandt efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, såfremt han i øvrigt var omfattet af § 7, stk. 1 eller 2. Flertallet lagde herved vægt på, at ansøgerens eneste slægtning efter det oplyste var farbroderen her i landet, at ansøgeren var mindreårig, at ansøgeren kort efter sin udrejse til Iran ansøgte om opholdstilladelse i Danmark, at ansøgeren oprindeligt boede sammen med farbroderen og sin fader, at farbroderen efter sin egen udrejse fortsat havde sendt gaver til ansøgeren, og at farbroderen efter ansøgerens udrejse havde været i jævnlig telefonisk kontakt med ansøgeren, ligesom han havde sendt ham penge til underhold. Flygtningenævnet hjemviste herefter sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på stillingtagen til, om ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. BR9/183

Kapitel 10

Statistik

10.1 Nævnets afgørelser i 2000

Nævnet afholdt i 2000 i alt 357 nævnsmøder og traf afgørelse i 1.271 sager inkl. 36 genoptagne sager.

Tabel 1 nedenfor viser antallet af nævnsafgørelser fordelt på sagstype i 2000 samt i de tre foregående år.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstype

	1997	1998	1999	2000
Nye spontansager	1.416	1.044	1.018	1.111
Genoptagne sager	45	65	108	36
Inddragsessager	7	52	8	3
Bortfaldssager	8	10	9	10
Udsendelsessager	-	5	4	12
Ambassadesager	184	108	58	33
Statusændringssager	156	106	92	66
Afgjorte sager i alt	1.816	1.390	1.297	1.271

Nævnet traf i 2000 endvidere i alt 318 afgørelser om genoptagelse.

Der berammes som udgangspunkt fire sager til mundtlig behandling pr. nævnsmøde eller 2-3 sager til mundtlig behandling og 2-3 sager til behandling på skriftligt grundlag.

Antallet af afgjorte sager på mundtligt nævn sammenholdt med antallet af nævnsmøder giver et gennemsnit på 3,1 sager pr. nævn, hvilket er det samme antal sager pr. mundtligt nævn som i 1999, og svarende til de på finansloven forudsatte 3-3,5 sager pr. nævn. Beregnes gennemsnittet på baggrund af sager afsluttet på både mundtligt og skriftligt nævn, blev der i gennemsnit afsluttet 3,4 sager pr. møde.

Der afsluttes i gennemsnit færre sager, end der berammes, da en række sager udsættes med henblik på

yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet eller lægeundersøgelser. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af ansøgernes eller den beskikkede advokats sygdom.

10.2 Sagerne behandlingsform

Tabel 2 nedenfor viser nævnets afgørelser i 2000 fordelt på behandlingsform. Det fremgår heraf, at hovedparten af sagerne blev behandlet på mundtligt nævn, hvilket skyldes, at størstedelen af sagerne var spontansager, der næsten udelukkende behandles og afsluttes på mundtligt nævnsmøde.

Tabel 2. Afgørelser i 2000 fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævn	Skriftligt nævn	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Spontansager	1.080	-	31	-	1.111
Genoptagne sager	9	-	11	16	36
Inddragelsessager	3	-	-	-	3
Bortfaldssager	7	3	-	-	10
Udsendelsessager	11	-	1	-	12
Ambassadesager	-	33	-	-	33
Statusændrings-sager	-	65	1	-	66
I alt	1.110	101	44	16	1.271

Som det fremgår af tabellen, blev endvidere tre inddragelsessager, syv bortfaldssager og 11 udsendelsessager afgjort på mundtligt nævn.

Endelig fremgår det, at 33 ambassadesager, 65 statusændringssager og tre bortfaldssager blev behandlet på nævnsmøde på skriftligt grundlag.

Herudover blev 44 sager afgjort ved skriftlig votering fordelt på 31 spontansager, 11 genoptagne sager, en udsendelsessag og en statusændringssag.

Endelig blev der truffet 16 formandsafgørelser i genoptagne sager.

10.3 Indkomne sager

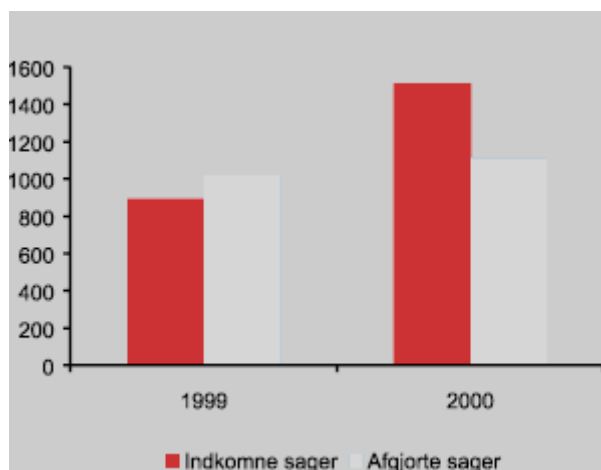
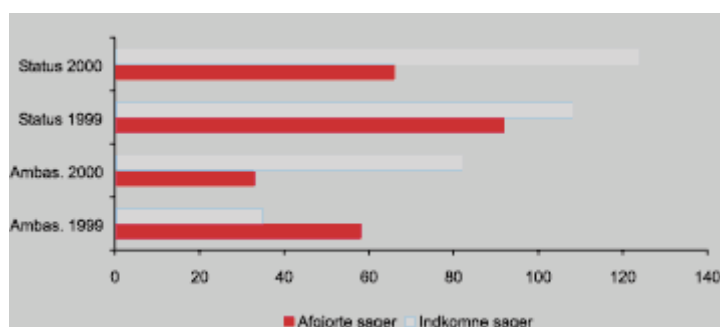
Flygtningenævnet tilpasser løbende antallet af møder til det modtagne antal sager fra Udlændingestyrelsen. Tabel 3 nedenfor viser antallet af indkomne sager fordelt på sagskategori sammenholdt med antallet af afgjorte sager.

Tabel 3. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager

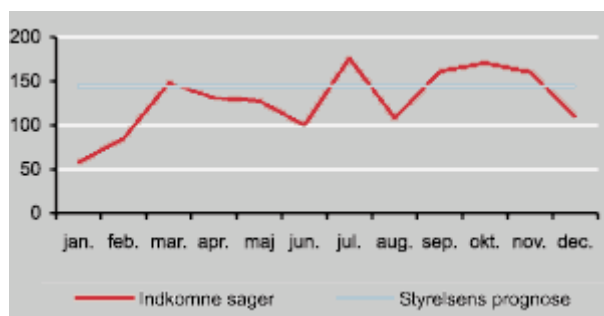
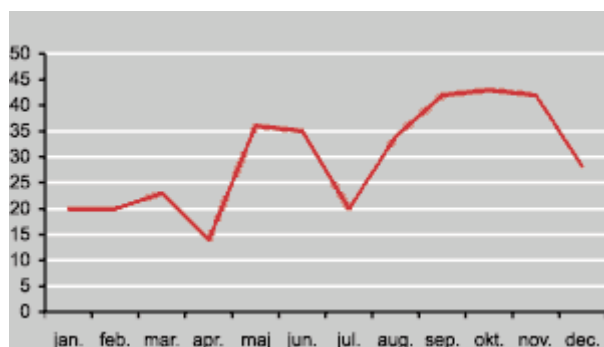
	Indkomne sager	Afgjorte sager
Spontansager	1.509	1.111
Inddragelsessager	2	3
Bortfaldssager	7	10
Udsendelsessager	17	12
Ambassadesager	82	33
Statusændringssager	124	66
Genoptagne sager	-	36
I alt	1.741	1.271

Som det fremgår, har nævnet i 2000 afgjort færre sager, end det har modtaget.

I figur 1 og 2 nedenfor er dette illustreret fordelt på sagstype.

Figur 1. Indkomne spontansager i forhold til afgjorte spontansager**Figur 2. Indkomne ambassadesager og statusændringer i forhold til afsluttede sager**

Figur 3 nedenfor viser indkomne sager til behandling på mundtligt nævn set i forhold til Udlændingestyrelsens forventning om, hvor mange sager Flygtningenævnet ville modtage.

Figur 3. Sager til behandling på mundtligt nævn i 2000**Figur 4. Afholdte nævnsmøder i 2000**

Den uregelmæssige, men stigende sagstilgang har påvirket mødeaktiviteten pr. måned, jf. nærmere figur 4, idet mødeaktiviteten har varieret fra 14 møder til over 40 møder.

10.4 Sager afsluttet uden en afgørelse

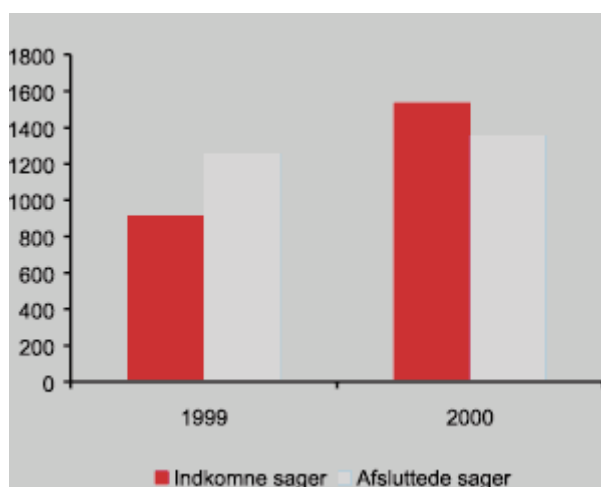
Sager, der er afsluttet uden en afgørelse, er sager, hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over afslag på asyl, er udrejst eller registreret som forsvundet, og sager hjemvist af nævnet eller trukket tilbage af Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans.

I 2000 blev i alt 295 sager afsluttet uden en afgørelse – heraf var 256 spontansager. I 114 af sagerne frafaldt ansøgeren sin klage, mens 132 af sagerne blev returneret til Udlændingestyrelsen. Derudover blev en bortfalds- og udsendelsessag frafaldet, og to sager blev tilbagesendt til Udlændingestyrelsen.

I en ambassadesag frafaldt ansøgeren sin klage, mens tre sager blev returneret til Udlændingestyrelsen. I alt 32 statusændringssager blev afsluttet uden afgørelse, idet ansøgeren i tre tilfælde frafaldt sin anmodning om statusændring, og 29 sager blev returneret til Udlændingestyrelsen.

Figur 5 nedenfor viser antallet af indkomne sager i forhold til afsluttede sager.

Figur 5. Indkomne sager i forhold til afsluttede sager

Det fremgår heraf, at også når sager afsluttet uden en afgørelse medregnes i afsluttede sager, er der modtaget flere sager i 2000, end der er afsluttet, og antallet af verserende sager er derfor steget.

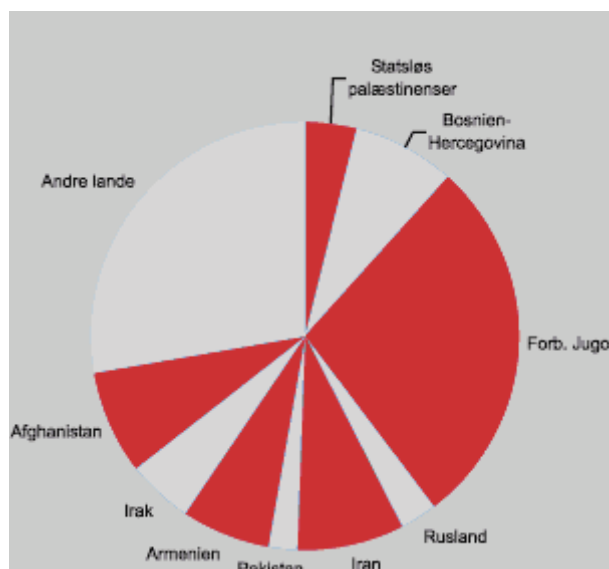
Det større antal verserende sager er imidlertid ikke udtryk for en øget sagsbehandlingstid, men nævnet er i takt med Udlændingestyrelsens øgede sagsproduktion gået fra ved årets begyndelse kun at afholde et dagligt nævnsmøde til ved årets slutning at have to daglige nævn, hvorfor der har været behov for et tilsvarende større antal verserende sager.

10.5 Nationalitetsfordelingen i spontansager m.v.

Nævnet har i 2000 behandlet sager vedrørende 61 forskellige nationaliteter samt sager vedrørende statsløse palæstinensere, statsløse i øvrigt og enkelte med ukendt nationalitet.

Figur 6 nedenfor viser nationalitetsfordelingen i spontansager inkl. genoptagne sager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetstgruppe statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, som udgjorde 27. Dernæst fulgte Iran og Bosnien-Hercegovina.

Figur 6. Nationalitetsfordelingen i spontansager

Tabel 4 nedenfor giver en oversigt over nationalitetsfordelingen i spontansager, inddragelses- og bortfaldssager samt udsendelsessager afgjort på mundtligt nævnsmøde.

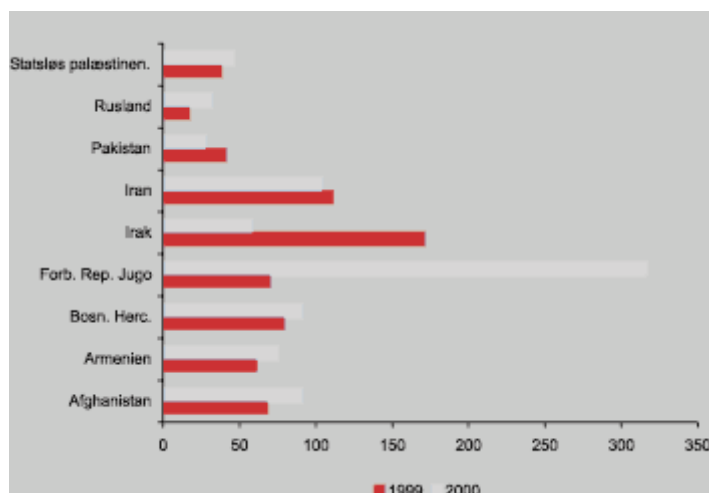
Tabel 4. Nationalitetsfordelingen i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager

	Spontansager	Bortfaldssager	Inddragelses sager	Udsendelsessager	I alt
Afghanistan	90	-	-	-	90
Albanien	5	-	-	-	5
Algeriet	8	-	-	-	8
Angola	2	-	-	-	2
Armenien	75	-	-	1	76
Azerbajdsjan	8	-	-	-	8
Bahrain	1	-	-	-	1
Bangladesh	12	-	-	-	12
Belarus	3	-	-	-	3
Bosnien- Hercegovina	87	3	-	1	91
Bulgarien	1	-	-	-	1
Burundi	3	-	-	-	3
Cameroun	12	-	-	-	12
Colombia	2	-	-	-	2
DR Congo	5	-	-	-	5
Egypten	5	-	-	-	5
Eritrea	1	-	-	-	1
Etiopien	3	-	-	1	4
Folkerep. Kina	10	-	-	-	10
Forb.rep. Jugoslavien	316	-	-	-	316
Forenede Emirater	1	-	-	-	1
Gambia	8	-	-	-	8
Georgien	25	-	-	-	25
Ghana	3	-	-	-	3
Guinea	2	-	-	-	2
Indien	18	1	-	-	19
Irak	57	1	-	-	58
Iran	96	3	1	4	104

Jordan	3	-	-	-	3
Kroatien	6	-	1	-	7
Letland	1	-	-	-	1
Libanon	17	-	-	-	17
Liberia	2	-	-	-	2
Litauen	1	-	-	-	1
Makedonien	2	-	-	-	2
Marokko	3	-	-	-	3
Mauretanien	1	-	-	-	1
Moldavien	14	-	-	-	14
Mongoliet	3	-	-	-	3
Nepal	5	-	-	-	5
Nigeria	11	-	-	-	11
Pakistan	28	-	-	-	28
Polen	1	-	-	-	1
Rumænien	3	1	-	-	4
Rusland	32	-	-	-	32
Saudi Arabien	2	-	-	-	2
Sengal	2	-	-	-	2
Sierra Leone	1	-	-	-	1
Slovakiet	16	-	-	-	16
Somalia	17	-	1	-	18
Sri Lanka	17	-	-	-	17
Statsløs	3	-	-	-	3
Statsløs palæstinen.	43	-	-	3	46
Sudan	1	-	-	-	1
Syrien	17	-	-	-	17
Sydafrikanske rep.	-	-	-	1	1
Tjekkiet	1	-	-	-	1
Turkmenistan	1	-	-	-	1
Tyrkiet	13	-	-	-	13
Uganda	2	-	-	-	2
Ukendt	1	-	-	-	1
Ukraine	12	-	-	-	12
Vietnam	5	1	-	1	7
Yemen	1	-	-	-	1
I alt	1.147	10	3	12	1.172

Figur 7 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for de største nationaliteter sammenholdt med 1999. Det bemærkes særligt, at antallet af afgørelser vedrørende Forbundsrepublikken Jugoslavien er steget kraftigt, og at antallet af afgørelser vedrørende Irak er faldet.

Figur 7. Afgørelser i spontansager 1999 og 2000

10.6 Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og statusændringssager

Der blev i 2000 truffet afgørelse i et forholdsvis lille antal ambassade- og statusændringssager, hvorfor disse sager omhandler langt færre nationaliteter end spontansagerne.

Ambassadesagerne fordelte sig på syv nationaliteter og statusændringssagerne på 11 nationaliteter. Den nærmere fordeling fremgår af tabel 5 nedenfor.

Tabel 5. Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og statusændringssager

	Ambassadesager	Statusændringssager	I alt
Afghanistan	15	7	22
Bosnien-Herceg.	1	6	7
Burundi	-	1	1
Cameroun	-	1	1
Eritrea	2	-	2
Forb.rep. Jugo	2	1	3
Irak	6	38	44
Libanon	-	1	1
Rwanda	-	1	1
Somalia	4	8	12
Statsløs palæstin.	3	1	4
Sudan	-	1	1
I alt	33	66	99

Som det fremgår, vedrørte næsten halvdelen af ambassadesagerne personer fra Afghanistan, og mere end halvdelen af statusændringssagerne vedrørte personer fra Irak.

10.7 Afgørelsernes udfald i spontansager

Nævnet har i 2000 truffet afgørelse i 1.111 nye spontansager og i 36 genoptagne spontansager. Som det fremgår af tabel 6 nedenfor, har nævnet stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 81,5 % af sagerne.

Tabel 6. Nævnets afgørelser i spontansager i 2000

	Stadfæstelse		K-status		F-status		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Afghanistan	39	43	20	22	31	35	90
Albanien	5	100	-	-	-	-	5

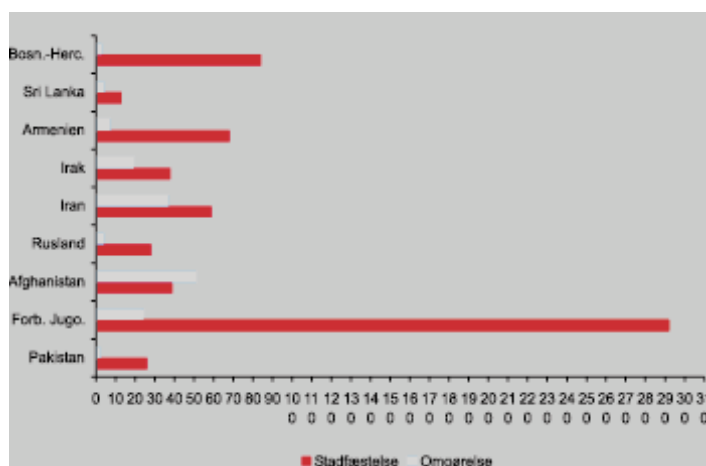
Algeriet	8	100	-	-	-	-	8
Angola	-	-	-	-	2	100	2
Armenien	68	91	3	4	4	5	75
Azerbajdsjan	5	62	3	38	-	-	8
Bahrein	1	100	-	-	-	-	1
Bangladesh	12	100	-	-	-	-	12
Belarus	2	67	1	33	-	-	3
Bosnien-Hercegovina	84	97	-	-	3	3	87
Bulgarien	1	100	-	-	-	-	1
Burundi	2	67	-	-	1	33	3
Cameroun	12	100	-	-	-	-	12
Colombia	1	50	-	-	1	50	2
DR Congo	5	100	-	-	-	-	5
Egypten	5	100	-	-	-	-	5
Eritrea	1	100	-	-	-	-	1
Ethiopien	3	100	-	-	-	-	3
Folkerep. Kina	7	70	2	20	1	10	10
Forb.rep. Jugoslavien	292	92	-	-	24	8	316
Foren. Emirater	1	100	-	-	-	-	1
Gambia	8	100	-	-	-	-	8
Georgien	21	84	1	4	3	12	25
Ghana	3	100	-	-	-	-	3
Guinea	2	100	-	-	-	-	2
Indien	10	56	3	16	5	28	18
Irak	38	67	2	3	17	30	57
Iran	59	61	22	26	15	16	96
Jordan	2	67	-	-	1	33	3
Kroatien	4	67	2	33	-	-	6
Letland	1	100	-	-	-	-	1
Libanon	15	88	-	-	2	12	17
Liberia	2	100	-	-	-	-	2
Litauen	1	100	-	-	-	-	1
Makedonien	2	100	-	-	-	-	2
Marokko	2	67	-	-	1	33	3
Mauretanien	1	100	-	-	-	-	1
Moldavien	10	72	-	-	4	28	14
Mongoliet	3	100	-	-	-	-	3
Nepal	5	100	-	-	-	-	5
Nigeria	10	91	-	-	1	9	11
Pakistan	26	92	1	4	1	4	28
Polen	1	100	-	-	-	-	1
Rumænien	3	100	-	-	-	-	3
Rusland	28	88	3	9	1	3	32
Saudi Arabien	2	100	-	-	-	-	2
Senegal	2	100	-	-	-	-	2
Sierra Leone	1	100	-	-	-	-	1
Slovakiet	16	100	-	-	-	-	16
Somalia	8	47	2	12	7	41	17
Sri Lanka	13	76	1	6	3	18	17

Statsløs	3	100	-	-	-	-	3
Statsløs palæstinen.	39	90	2	5	2	5	43
Sudan	1	100	-	-	-	-	1
Syrien	12	70	2	12	3	18	17
Tjekkiet	1	100	-	-	-	-	1
Turkmenistan	1	100	-	-	-	-	1
Tyrkiet	13	100	-	-	-	-	13
Uganda	2	100	-	-	-	-	2
Ukendt	1	100	-	-	-	-	1
Ukraine	5	42	3	25	4	33	12
Vietnam	2	40	1	20	2	40	5
Yemen	-	-	1	100	-	-	1
I alt	933	81,3	75	6,5	139	12,2	1.147

Nævnet omgjorde således i 2000 18,5 % af styrelsens afgørelser mod 26 % i 1999 og 20 % i 1998. Den relativt lave omgørelsesprocent skal bl.a. ses i lyset af et stort antal sager vedrørende ansøgere fra Det tidligere Jugoslavien, både Forbundsrepublikken Jugoslavien og Bosnien-Hercegovina, hvori der hovedsageligt er sket stadfæstelse.

I figur 8 nedenfor er udfaldet af nævnets afgørelser opgjort fordelt på de største nationaliteter.

Figur 8. Afgørelsernes udfald fordelt på største nationaliteter

10.8 Genoptagelsessager

I forhold til genoptagne sager med en ny afgørelse i 2000 er nedenfor i tabel 7 en opgørelse af afgørelsens udfald fordelt på nationalitet.

Tabel 7. Nationalitetsfordeling og nævnets afgørelse i genoptagne sager med en ny afgørelse i 2000

	Stadf.	K-status	F-status	I alt
Afghanistan	-	-	3	3
Azerbajdsjan	-	1	-	1
Bangladesh	1	-	-	1
Bosnien-Hercegovina	1	-	1	2
Burundi	-	-	1	1
Forb. Rep. Jugoslavien	3	-	-	3
Indien	-	1	-	1
Irak	1	1	1	3

Iran	1	4	3	8
Libanon	1	-	1	2
Nigeria	1	-	-	1
Pakistan	1	1	-	2
Rusland	1	-	-	1
Somalia	-	-	5	5
Tyrkiet	1	-	-	1
Vietnam	1	-	-	1
I alt	13	8	15	36

Som det fremgår, blev der meddelt tilladelse i 23 sager svarende til 78 %. Den høje omgørelsesprocent sammenlignet med spontansager i øvrigt hænger sammen med, at sagen ikke bliver besluttet genoptaget, medmindre der er fremkommet væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til det oprindelige afgørelsesgrundlag, der kan medføre en ændret vurdering af sagen.

Herudover traf nævnet i 2000 afgørelse i i alt 318 sager om genoptagelse. Sagen blev genoptaget i 41 tilfælde, og der blev meddelt 277 afslag på genoptagelse. 261 af afgørelserne blev truffet af formanden alene i medfør af udlændingelovens § 53, stk. 5 og 6 (formandskompetencen), mens resten blev truffet efter skriftlig votering.

10.9 Afgørelsernes udfald i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager

Tabel 8 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager.

Tabel 8. Udfaldet af nævnets afgørelse i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager

	Bortfaldssager		Inddragelsessager		Udsendelsessager		I alt	
	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.
Armenien	-	-	-	-	1	-	1	-
Bosn.-Herceg.	3	-	-	-	1	-	4	-
Etiopien	-	-	-	-	1	-	1	-
Indien	-	1	-	-	-	-	-	1
Irak	1	-	-	-	-	-	1	-
Iran	3	-	1	-	4	-	8	-
Kroatien	-	-	-	1	-	-	-	1
Rumænien	1	-	-	-	-	-	1	-
Somalia	-	-	-	1	-	-	-	1
Statsløs Palæ.	-	-	-	-	2	1	2	1
Sydafrikan ske Rep.	-	-	-	-	1	-	1	-
Vietnam	1	-	-	-	1	-	2	-
I alt	9	1	1	2	11	1	21	4

Det fremgår heraf, at der svarende til nævnets øvrige sager i hovedparten af sagerne sker stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse.

10.10 Afgørelsernes udfald i ambassade- og statusændringssager

I tabel 9 overfor er vist udfaldet at nævnets afgørelser i ambassade- og statusændringssager.

Tabel 9. Ambassade- og statusændringssagernes udfald

Stadfæstelse K-status F-status

	Antal	%	Antal	%	Antal	%	I alt
Ambassadesager	20	61	2	6	11	33	33
Statusændr.sager	43	65	23	35	-	-	66

I såvel ambassadesagerne som i statusændringssagerne skete der stadfæstelse i over halvdelen af sagerne, men omgørelsesprocenten var dog højere end i 1999, hvor der skete stadfæstelse i henholdsvis 95 % og 76 % af sagerne.

10.11 Sagsbehandlingstider

Nævnets målsætninger for sagsbehandlingstider fremgår af tabel 10 nedenfor.

Tabel 10. Målsætninger for sagsbehandlingstider i 2000

Sagstype	Målsætninger	Resultat	Målopfyldelse
Spontansager	135 dage	104 dage	Opfyldt
Nye spontansager afgjort på mundtligt nævn	120 dage	96 dage	Opfyldt
Spontansager hasteprocedure¹	60 dage	62 dage²	Opfyldt
Ambassadesager	150 dage	151 dage	Opfyldt
Statusændringssager	180 dage	143 dage	Opfyldt
Spontansager med anmodning om genoptagelse	45 dage	93 dage	Ikke opfyldt

1 Sagsbehandlingstiden i hasteproceduren vedrører alene uledsagede mindreårige asylansøgere, idet datagrundlaget for øvrige sager i hasteproceduren, herunder kriminelle asylansøgere, i sager afgjort i 2000 ikke foreligger.

2 To sager afgjort ved skriftlig votering er ikke omfattet af målet.

10.11.1 Sagsbehandlingstider i spontansager

Den gennemsnitlige bruttossagsbehandlingstid for alle spontansagerne var 104 dage og 96 dage for sager afgjort på mundtligt møde mod en opstillet målsætning på henholdsvis 135 dage og 120 dage.

Til sammenligning var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 1999 4,6 måneder, i 1998 4,0 måneder og i 1997 4,2 måneder.

Sagsbehandlingstiden opgøres i bruttotid og indeholder dermed tidsforbrug til sagsskridt, der ikke styres eller foretages af nævnet eller sekretariatet. At sagen forsinkes kan skyldes mangel på tolke til et bestemt sprog, advokatens forhold, nødvendig partshøring eller ventetid i forbindelse med fremsendelse af akter fra Udlændingestyrelsen. Herudover kan sagsbehandlingen blive sat i bero på indhentelse af generelle oplysninger om forhold i bestemte lande eller forhold for særlige grupper af asylansøgere. I 2000 var som omtalt i kapitel 6 bl.a. et antal sager vedrørende asylansøgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien berostillet.

Den gennemsnitlige bruttossagsbehandlingstid for spontansager i hasteprocedure var 62 dage. Sagsbehandlingstiden er beregnet på grundlag af 27 sager afgjort på mundtligt nævnsmøde. To sager blev udsat på indhentelse af yderligere oplysninger og derefter afgjort ved skriftlig votering med en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på 432 dage. Det bemærkes, at disse sagsbehandlingstider alene vedrører uledsagede mindreårige asylansøgere, idet der ikke for hele 2000 foreligger datagrundlag for øvrige sager i hasteproceduren.

Sagsbehandlingstiden for spontansager, hvori der var anmodet om genoptagelse, var i 2000 93 dage mod en målsætning på 45 dage.

Sagsbehandlingstiderne i disse sager bærer tydeligt præg af, at der er nogle få sager som på grund af særlige forhold, f.eks. berostillelse af sagen med henblik på at afvente svar på en generel høring, iværksættelse af supplerende høringer, foretagelse af lægeundersøgelser m.v., har en meget lang sagsbehandlingstid. Disse sager afgøres som oftest ved skriftlig votering. Således var sagsbehandlingstiden i sager, som blev genoptaget, 178

dage, hvorimod den i sager, der ikke blev genoptaget, var 82 dage. Sagsbehandlingstiden var i de sager, hvor formanden træffer afgørelse alene, 59 dage.

10.11.2 Sagsbehandlingstider i ambassade- og statusændringssager

Bruttosagsbehandlingstiden for ambassadesager var 151 dage og 143 dage i statusændringssager.

Til sammenligning var sagsbehandlingstiderne i 1999 5,3 måneder i ambassadesagerne og 5,9 måneder i statusændringssagerne.

Bilag 1

Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Bestemmelse af udtrykket »flygtning«

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode truffede afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel 1, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilke af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan nårsomhelst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af

statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

- (a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;
- (b) har begået en alvorlig ikkepolitisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;
- (c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed truedes i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uopholdeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.
2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre begrænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningens forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.
2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.
3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogensomhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.
2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling.

Artikel 1

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.
 2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« - undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder indtrådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel 1 A (2).
 3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklarationer afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).
-

Bilag 3

Indenrigsministeriets lovbekendtgørelse nr. 191 af 20. marts 2001

Bekendtgørelse af udlændingeloven

Herved bekendtgøres udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 600 af 23. juni 2000, med de ændringer, der følger af ikrafttrædelsen af lov nr. 410 af 10. juni 1997, som ændret ved § 2 i lov nr. 473 af 1. juli 1998, § 3 i lov nr. 140 af 17. marts 1999 og § 2 i lov nr. 425 af 31. maj 2001.¹⁾

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold i Danmark

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Det Europæiske Fællesskab eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indreisen eller, såfremt de pågældende er arbejdssøgende, i indtil 6 måneder fra indreisen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EF-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselegitimation viseret før indreisen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af kapitlerne 3-5, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Indenrigsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Det Europæiske Fællesskabs regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Indenrigsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om opholdstilladelser efter § 6. Indenrigsministeren kan herved fravige bestemmelserne i kapitlerne 3-5, i det omfang det følger af EF-reglerne.

Stk. 5. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at stk. 1-3 og de i medfør af stk. 4 fastsatte bestemmelser med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et tredjeland, der har indgået overenskomst eller et hertil svarende arrangement om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger med Det Europæiske Fællesskab eller dets medlemsstater.

§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen.

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i de andre nordiske lande.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet inden for visummets gyldighedsperiode. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum med gyldighed begrænset til et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 18. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 3.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder i løbet af en 6-måneders-periode regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for 6-måneders-perioden har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland.

§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt. nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

§ 4. Visum udstedes i medfør af Schengenkonventionens artikel 12, jf. artikel 15, til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene.

§ 4 a. Uanset bestemmelserne i §§ 3-4 kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der endvidere opholdstilladelse til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde, der medfører velbegrundet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Opholdstilladelse kan nægtes, såfremt udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller på grund af længerevarende ophold, derboende nære slægtninge eller andre tilsvarende forhold har nærmere tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

Stk. 4. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, som ikke befinder sig her i landet, såfremt Danmark på grund af udlændingens tidligere længerevarende lovlige ophold her i landet, herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse. Reglen i 1. pkt. finder ikke anvendelse på udlændinge, der opholder sig i et andet EF-land.

Stk. 5. Til en udlænding, der er afvist eller udvist i henhold til § 48 a, stk. 1, gives der kun opholdstilladelse efter stk. 4.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale.

§ 9. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til:

1) En udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret.

2) En udlænding over 25 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 25 år, der

a) har dansk indfødsret

b) har indfødsret i et af de nordiske lande

c) har opholdstilladelse efter §§ 7-8 eller

d) har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år.

3) Mindreårigt barn af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver.

4) Forældre over 60 år til et dansk eller nordisk barn eller et barn med opholdstilladelse efter §§ 7-8.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til andre udlændinge:

1) Hvis udlændingen uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde har nær familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person.

2) Hvis udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

3) Hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn taler for at imødekomme ansøgningen.

4) Hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler derfor, herunder at udsendelse, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder.

5) Hvis en udlænding med opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. uden for de i § 7, stk. 1 og 2 nævnte tilfælde eller en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 1, må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

6) Hvis en udlænding fra Den Føderative Republik Jugoslavien (Serbien-Montenegro), der her i landet har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i henhold til § 7 inden den 11. oktober 1995, og som er blevet meddelt endeligt afslag på den pågældende ansøgning, ikke for tiden kan indrejse i Den Føderative Republik Jugoslavien (Serbien-Montenegro).

7) Hvis en udlænding over 18 år uden for de i stk. 1, nr. 2, nævnte tilfælde samlever på fælles bopæl i ægteskab eller fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 18 år, der er omfattet af stk. 1, nr. 2, litra a-d, og ægteskabet eller samlivsforholdet utvivlsomt må anses for indgået efter den herboendes eget ønske, eller særlige personlige forhold i øvrigt taler herfor.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, skal betinges af, at den person, der bor i Danmark, påtager sig at forsørge ansøgeren og godtgør at være i stand hertil.

Stk. 4. Opholdstilladelse til en samlever efter stk. 1, nr. 2, litra d, og efter stk. 2, nr. 7, når den herboende person ikke har dansk indfødsret, statsborgerskab i et af de andre nordiske lande eller opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 4, skal betinges af, at den person, der bor i Danmark, påtager sig at forsørge ansøgeren. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, litra d, og efter stk. 1, nr. 4, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil. Har den herboende person ikke dansk indfødsret, statsborgerskab i et af de andre nordiske lande eller opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, såfremt særlige grunde taler derfor, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil. Har den herboende person ikke dansk indfødsret, statsborgerskab i et af de andre nordiske lande eller opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, skal opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 7, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil.

Stk. 5. Har en herboende person (garanten) påtaget sig at forsørge ansøgeren, jf. stk. 3 og 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og lov om integration af udlændinge i Danmark til forsørgelse, skal kommunalbestyrelsen pålægge garanten at yde betaling for hjælpen. Sådan betaling skal af kommunalbestyrelsen inddrives hos garanten efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter.

Stk. 6. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 eller 5, kan kun indgives af personer, der opholder sig her i landet. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, kan akterne, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, indhentes uden ansøgerens samtykke.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2-4, og stk. 2, nr. 1, 3, 4 og 7, skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige forhold taler derfor. Har udlændingen på tidspunktet for ansøgningen lovligt ophold her i landet i medfør af §§ 1-3 a, 4 b eller 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2 eller 3, eller stk. 2, nr. 7, dog indgives, behandles og tillægges

opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 8. Kan en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, eller stk. 2, nr. 7, indgives her i landet, jf. stk. 7, og opholder ansøgeren sig her i landet på tidspunktet for ansøgningens indgivelse, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, eller stk. 2, nr. 7, på grundlag af samliv på fælles bopæl i ægteskab kun gives, såfremt ansøgeren på tidspunktet for ansøgningens indgivelse har lovligt ophold her i landet i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9, eller såfremt ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, eller stk. 2, nr. 7, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforhold er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, litra b-d, og efter stk. 2, nr. 7, når den herboende person ikke har dansk indfødsret, kan kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark mindst svarer til ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land, eller såfremt særlige personlige forhold i øvrigt taler herfor.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2 og 4, og stk. 2, nr. 1 og 7, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at den person, der bor i Danmark, godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, kan, såfremt væsentlige hensyn taler herfor, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse.

Stk. 12. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt den person, der bor i Danmark, er i stand til at forsørge ansøgeren, jf. stk. 3 og 4. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den person, der bor i Danmark, er i stand til at forsørge ansøgeren, jf. stk. 3 og 4, og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 13. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om den herboendes boligforhold, herunder antallet af beboelsesrum og beboere i boligen. Kommunalbestyrelsen kan til brug for sin udtalelse efter 1. pkt. samkøre Det Fælleskommunale Persondatasystem med Bygnings- og Boligregistret (BBR) med det formål at tilvejebringe oplysning om antallet af beboelsesrum i boligen og antallet af beboere, der er tilmeldt den pågældende adresse. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den person, der bor i Danmark, råder over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 11, samt om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

§ 10. Uanset bestemmelserne i §§ 6-9 kan der kun, når særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse,

- 1) hvis udlændingen er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) hvis der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
- 3) hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen, eller
- 4) hvis udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 2. Til udlændinge, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan opholdstilladelse gives efter reglerne i §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derimod. Endvidere kan opholdstilladelse undtagelsesvis gives efter §§ 6 og 9, når ganske særlige grunde taler derfor, dog tidligst to år efter udrejsen.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 gives med henblik på varigt eller midlertidigt ophold her i landet. En opholdstilladelse kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med henblik på varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage tilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller 9, stk. 1 og 2, som med henblik på varigt ophold lovligt har boet her i landet i mere end de sidste 3 år, jf. dog stk. 5.

Stk. 4. Uanset at betingelserne i stk. 3 ikke er opfyldt, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis væsentlige hensyn afgørende taler for at imødekomme ansøgningen, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Medmindre særlige grunde taler derimod, er meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse betinget af, at den pågældende udlænding

1) har gennemført et tilbudt introduktionsprogram efter lov om integration af udlændinge i Danmark eller, hvis dette ikke er tilfældet, har gennemført et andet tilbudt forløb, der kan sidestilles hermed, jf. stk. 7,

2) under sit ophold her i landet inden for en af indenrigsministeren fastsat periode ikke er idømt en betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, jf. stk. 7, og

3) ikke har forfalden gæld på over 50.000 kr. til det offentlige, jf. stk. 6 og 7.

Stk. 6. Uanset bestemmelsen i stk. 5, nr. 3, kan der dog meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis den pågældende udlænding har indgået en aftale om afvikling af gælden og overholder en sådan aftale.

Stk. 7. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler for anvendelsen af stk. 3-6, herunder for kommunalbestyrelsens udtalelse efter integrationslovens § 52. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1998-niveau og reguleres fra og med 1999 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen registrerer opholdsgrundlag for udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter §§ 6-9 eller fritages for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2, i Det Centrale Personregister (CPR). Registreringen sker ved meddelelsen af opholdstilladelsen eller fritagelsen herfor. Er der blevet meddelt opholdstilladelse til en udlænding som nævnt i § 42 a, stk. 1, 1. pkt., sker registreringen ved udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til den pågældende. Registrering kan ikke ske før det i 2. og 3. pkt. nævnte tidspunkt.

§ 12. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed, og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Kapitel 2

Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves tillige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rutefart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn.

Stk. 2. Indenrigsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for arbejdstilladelse:

1) Udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1.

2) Udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jf. §§ 2 og 6.

3) Udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse.

4) Udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller 9, stk. 1, eller stk. 2, nr. 1, 2 eller 5-7.

5) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er meddelt i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2.

6) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

7) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for arbejdstilladelse.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Arbejdsministeren kan fastsætte regler om, at en udlænding, som har arbejdstilladelse eller er fritaget herfor, skal være medlem af en arbejdsløshedskasse, og om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette arbejdsformidlingen.

Stk. 2. Den, der beskæftiger en udlænding, skal på begæring meddele vedkommende myndighed de nødvendige oplysninger til konstatering af, om udlændingen arbejder lovligt her i landet.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 nævnte tilfælde.

Stk. 3. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

1) §§ 7 eller 8,

2) § 9, stk. 2, nr. 2,

3) § 9, stk. 2, nr. 4, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2,

4) § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,

5) § 9, stk. 2, nr. 5, når tilladelsen er meddelt tidsubegrænset,

6) § 9, stk. 2, nr. 6,

7) § 9, stk. 1, nr. 2-4, eller § 9, stk. 2, nr. 1, 4 eller 7, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-6, jf. dog stk. 3, eller

8) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-7, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, når der er forløbet højst 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 7, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

1) § 9, stk. 2, nr. 5, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,

2) § 9, stk. 1, nr. 2-4, eller § 9, stk. 2, nr. 1, 4 eller 7, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller

3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

§ 18. En opholdstilladelse bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

1) Når det grundlag, som er angivet i ansøgningen eller tilladelsen, herunder efter §§ 7 eller 8, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejselegitimation, jf. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.

3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.

4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at være i stand til at forsørge ansøgeren, jf. § 9, stk. 3 og 4, og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelsen i § 9, stk. 12, finder tilsvarende anvendelse.

5) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. § 9, stk. 11, og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 13, finder tilsvarende anvendelse.

6) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, fordi særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 11, og disse særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende person ikke kan godtgøre at råde over sin egen bolig af rimelig

størrelse. Bestemmelserne i § 9, stk. 13, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig.

Stk. 3. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter udlændingelovens kapitel 4. Inddragelse efter 1. pkt. sker i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1, nr. 2-6, finder ikke anvendelse på udlændinge, som har opholdstilladelse efter § 6.

Stk. 5. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af § 9, stk. 1, nr. 2, eller stk. 2, nr. 7, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, eller stk. 2, nr. 7, har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 7 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 kan udvises, hvis

- 1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 4 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 191 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 5) udlændingen efter § 59, stk. 5, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der

ville have medført en straf af denne karakter,

6) udlændingen efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 216, § 222, § 224, jf. §§ 216 og 222, og § 225, jf. §§ 216 og 222, samt § 237, § 245, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, § 276, jf. § 286, §§ 278-284, jf. § 286, og § 288 idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 3 år, kan udvises

1) af de grunde, der er nævnt i § 22,

2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23,

2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 25. En udlænding kan udvises, når dette findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af straffelovens §§ 276-284 eller toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold,

2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

3) Andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder om udlændingen er kommet her til landet som barn eller ganske ung,
- 2) varigheden af udlændingens ophold her i landet,
- 3) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 4) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 5) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer,
- 6) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 7) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding kan udvises efter § 22, nr. 4-6, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.

§ 27. De i §§ 11, stk. 3, 17, stk. 1, 3. pkt., 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 og § 9, stk. 2, nr. 5, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v., regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse. Fristen regnes fra det tidligste af de i 1. pkt. nævnte begyndelsestidspunkter.

Stk. 4. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1-3, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 5. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 6. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 27 a. Til brug for Udlændingestyrelsens og Indenrigsministeriets afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Indenrigsministeriet eller Udlændingestyrelsen.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

- 1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt.
- 2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.
- 3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 4) Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 5) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 6) Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen.
- 7) Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller De Europæiske Fællesskaber, skal afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6. En nordisk statsborger kan dog kun afvises efter stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikkenordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Stk. 4. En udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan afvises ved indrejsen i Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det andet nordiske land, hvortil den pågældende må antages at ville rejse.

Stk. 5. Afvisning efter stk. 1-4 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog efter indrejsen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 7, og, såfremt det offentlige må bekoste udlændingens rejse ud af landet, tillige efter stk. 1, nr. 5. Har Danmark fremsat anmodning over for et andet land om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændingen efter reglerne i kapitel 5 a, regnes fristen i 1. pkt. fra det tidspunkt, da det andet land har besvaret anmodningen.

Stk. 6. Afvisning efter stk. 1-5 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 2, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 3, 1. pkt., ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, jf. stk. 2-5. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 3, 2. pkt., ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-5.

Stk. 7. En udlænding, der meddeles afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller

hvis ansøgning om asyl bortfalder efter § 40, stk. 8, kan uanset bestemmelserne i stk. 1-4 afvises i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 8. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 9. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 29. (Ophævet)

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter EF-asylkonventionen

§ 29 a. En udlænding kan afvises, overføres eller tilbageføres til et andet EF-land efter reglerne i EF-asylkonventionen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til EF-asylkonventionen.

Stk. 2. Ved EF-asylkonventionen forstås i denne lov konvention om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse efter § 7, til politiet, når der er meddelt endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, eller når udlændingen frafalder ansøgningen herom.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse, såfremt de i § 7, stk. 2, nævnte forhold foreligger. Dette gælder dog ikke, hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen frembyder fare for landets sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbudet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

- 1) 3 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,

2) 5 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

3) 10 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-6, meddeles dog for mindst 5 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 meddeles for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 1 år.

Stk. 5. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 6. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 2, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 6-9.

Stk. 7. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et andet nordisk land kan senere ophæves, såfremt ganske særlige grunde taler derfor.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7-8 eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse og beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglen i stk. 3, 1. pkt.

Stk. 2. Meddeler Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 a, stk. 3, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, kan udlændingen pålægges at udrejse straks. Det samme gælder ved fastsættelse af en ny udrejsefrist, hvis der er meddelt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, efter at Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl efter § 53 a, stk. 3. I andre tilfælde må fristen bortset fra påtrængende tilfælde ikke være kortere end 15 dage eller, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse, 1 måned.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hidtil har haft opholdstilladelse her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. Indgives der ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2, inden 10 dage efter, at Flygtningenævnet har meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7, har dette opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. En sådan ansøgning har ikke opsættende virkning, hvis udlændingens asylsag er afgjort af Udlændingestyrelsen efter § 53 a, stk. 3, og udrejsefristen er overskredet.

Stk. 5. Indbringes en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 a, stk. 3, for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning.

Stk. 6. Indbringes en afgørelse truffet af indenrigsministeren efter § 9, stk. 2, nr. 2, for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller udlændingens udrejsefrist er overskredet.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9, stk. 2, nr. 2, har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning.

Stk. 8. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 9. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, jf. § 10, stk. 2, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 10. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 11. Påklages en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 5, til en udlænding fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal udvises, afvises, overføres eller tilbageføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

- 1) deponere sit pas, anden rejslegitimation og billet hos politiet,
- 2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,
- 3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og
- 4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om asyl ved eller efter indreisen og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,
- 2) udlændingen udebliver fra en afhøring ved Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 3) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt., eller
- 5) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 3, 1. pkt.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

- 1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har

begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.

2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Stk. 2. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling eller foranstaltning, der træder i stedet herfor, alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter §§ 25 a og 25 b, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, kan politiet bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 a, stk. 3, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt. Det samme gælder den udlænding, der gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, lægger hindringer i vejen for udførelsen af disse personers hverv, jf. § 42 a, stk. 7, 2. pkt.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en anholdelse efter retsplejelovens kapitel 69, regnes fristen fra tidspunktet for anholdelsen. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Er frihedsberøvelsen iværksat i medfør af § 36, stk. 1, 3. pkt., kan frihedsberøvelsen opretholdes efter denne bestemmelse i højst 7 dage fra frihedsberøvelsens iværksættelse efter § 36, stk. 1, 3. pkt.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære repræsentation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel eller udsendelse under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis

frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 b. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, er under frihedsberøvelsen ikke undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet nødvendiggør.

Stk. 2. Retsplejelovens § 770, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 c. Retten kan på begæring af politiet bestemme, at en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, fuldstændig eller delvis skal udelukkes fra fællesskab med andre indsatte (isolation), hvis dette er påkrævet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Stk. 2. Isolation må ikke iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger. Ved afgørelsen om isolation skal der endvidere tages hensyn til den særlige belastning, indgrebet kan medføre for den frihedsberøvede på grund af dennes unge alder eller fysiske eller psykiske svagelighed.

Stk. 3. Politiets begæring om isolation indgives til retten på det sted, hvor udlændingen er frihedsberøvet. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om isolation. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Finder retten, at isolation kan iværksættes eller fortsættes, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat isolation. Ved iværksættelse af isolation må den første frist for indgrebets længde ikke overstige 2 uger. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Fuldstændig isolation må ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 4 uger.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, fuldstændig eller delvis skal undergives isolation, såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt. Udlændingen kan kræve, at en af politiet i medfør af 1. pkt. truffet beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. Stk. 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 d. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det. Politiet kan af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, modsætte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg, eller forlange, at besøg finder sted under kontrol. Den frihedsberøvede har altid ret til ukontrolleret besøg af den beskikkede advokat. En frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har endvidere altid ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 2. Nægter politiet besøg til en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Nægter politiet besøg til en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. En udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at

politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 36. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 e. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene inden modtagelsen eller afsendelsen. Politiet skal snarest muligt udlevere eller sende brevene, medmindre indholdet vil kunne være til skade for indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, eller til skade for opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskikkede advokat, indenrigsministeren, Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret brevveksling med Dansk Flygtningehjælp. Retsplejelovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse. Opretholdes tilbageholdelsen, skal afsenderen og adressaten straks underrettes, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal afsenderen og adressaten straks underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. Afsenderen eller adressaten kan kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 f. Straffelovens § 86, stk. 1-3, finder tilsvarende anvendelse, når en udlænding har været frihedsberøvet efter § 36, stk. 2, 3. pkt.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengenkonventionens artikel 6.

Stk. 2. Ind- og udrejsekontrol må ikke finde sted ved grænsen til et Schengenland. Dog kan der undtagelsesvis ske kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2.

Stk. 3. Ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengenkonventionens artikel 3, stk. 1, 2. pkt., alene finde sted ved de grænseovergangssteder (havne og lufthavne), der er godkendt af indenrigsministeren, og alene inden for disses åbningstid. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere vilkår for godkendelsen af en havn eller lufthavn som grænseovergangssted.

Stk. 4. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om

udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmønstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 5. I forbindelse med ind- og udrejsekontrol efter stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., har politiet ret til at undersøge bagagerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

Stk. 6. Politiet kan standse et køretøj inde i landet med henblik på at kontrollere, om køretøjet transporterer en eller flere udlændinge, der er indrejst ulovligt i landet.

Stk. 7. Politiet kan foretage stempeling af en udlændings pas eller anden rejselegitimation ved ind- eller udrejse eller ved afvisning eller udvisning. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets stempeling af pas og anden rejselegitimation.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter indenrigsministerens bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejselegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Indenrigsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om visummets varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for visummet.

Stk. 3. Passet eller rejselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland skal passet eller rejselegitimationen ikke forevises for paskontrollen, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2, jf. § 38, stk. 2. Indenrigsministeren kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Indenrigsministeren kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Indenrigsministeren fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Rejselegitimationen kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold, jf. § 42 a, stk. 4.

Stk. 3. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation, eller at udlændingens fingeraftryk, der er optaget i medfør af § 40 a, stk. 1 og 2, kan videregives til hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 5. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingesagens behandling. Kravet tillægges udpantningsret.

Stk. 6. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 7. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 8. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

§ 40 a. Der kan optages fingeraftryk af en udlænding,

1) som søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,

2) som søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og som kan afvises, udvises, overføres eller tilbageføres efter § 48 a, stk. 1, eller

3) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument.

Stk. 3. Fingeraftryk, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolichefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Indenrigsministeren fastsætter efter den lovgivning, der gælder for førelsen af offentlige myndigheders registre, nærmere regler eller forskrifter for registret.

Stk. 4. Fingeraftryk, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter registreringen af fingeraftrykket i registret.

Stk. 6. Fingeraftryk, der registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Søgning og videregivelse af oplysninger fra registret til politiet til brug for efterforskningen af et strafbart forhold kan foretages, hvis

1) efterforskningen vedrører en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover, og

2) søgningen må antages at være af afgørende betydning for efterforskningen.

Stk. 8. Søgning og videregivelse af oplysninger fra registret til politiet til brug for en international efterlysning kan foretages under de i stk. 7 nævnte betingelser.

Stk. 9. Afgørelse om søgning og videregivelse af oplysninger efter stk. 7 og 8 træffes af retten ved kendelse. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for søgning er opfyldt. Kendelsen kan til enhver tid omgøres. Kendelsen kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retsplejelovens kapitel 62 og 63 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive oplysninger fra registret vedrørende fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i edb-registret, til udenlandske udlændingemyndigheder.

§ 40 b. Der kan optages personfotografi af en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter § 7.

Stk. 2. Der kan optages personfotografi af en udlænding, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende, med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument.

Stk. 3. Personfotografi optaget i medfør af stk. 1 eller 2 kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitechefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Indenrigsministeren fastsætter efter den lovgivning, der gælder for førelsen af offentlige myndigheders registre, nærmere regler eller forskrifter for registret.

Stk. 4. Personfotografi, der er modtaget fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter registreringen af personfotografiet i registret.

Stk. 6. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Søgning og videregivelse af oplysninger fra registret til politiet til brug for efterforskningen af et strafbart forhold eller til brug for en international efterlysning kan foretages under de i § 40 a, stk. 7, anførte betingelser. § 40 a, stk. 9, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 8. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan uden udlændingens samtykke manuelt eller elektronisk videregives til indenlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager.

§ 40 c. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 kan udlændingemyndighederne kræve, at ansøgeren og den person, til hvem ansøgeren oplyser at have den familiemæssige tilknytning, som skal danne grundlag for opholdstilladelsen, medvirker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden måde kan anses for tilstrækkeligt dokumenteret.

§ 41. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Indenrigsministeren kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

Stk. 3. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, herunder om fortegnelsernes udformning, indhold og førelse, om de oplysninger, som udlændinge efter stk. 2 skal meddele, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de udgifter, der påhviler den, der efter stk. 1 har pligt til at føre fortegnelsen.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 eller 2, § 9, stk. 2, nr. 2, eller § 9, stk. 2, nr. 4-6, får udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Har en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43, stk. 1, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, får udlændingen udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke:

- 1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6 eller 9.
- 2) Hvis udlændingen har indgået ægteskab med en herboende person, medmindre særlige grunde foreligger.
- 3) Hvis udlændingens opholdssted ikke kendes.
- 4) Hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning. Stk. 1 gælder dog, uanset om udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin husstands udgifter til underhold. Udlændingestyrelsen kan endvidere pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens underhold, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil. Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere retningslinjer for beregningen af udgifterne til underhold, herunder fastsætte gennemsnitstakster for en given ydelse over en given periode. Udlændingestyrelsens pålæg til en udlænding om at betale udgifterne til underhold tillægges udpantningsret.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3. Dette kan ske i samarbejde med Dansk Røde Kors eller med andre private organisationer eller selskaber, som er godkendt hertil af indenrigsministeren. Beredskabsstyrelsen eller andre statslige styrelser, som er godkendt hertil af indenrigsministeren, eller en kommune kan endvidere efter aftale med Udlændingestyrelsen tilvejebringe og drive sådanne indkvarteringssteder. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, i hvilket omfang Udlændingestyrelsens beføjelser efter denne bestemmelse kan overføres til andre myndigheder. Indenrigsministeren kan endvidere fastsætte regler om, at Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om udøvelsen af disse beføjelser.

Stk. 6. Indenrigsministeren fastsætter regler for kommunernes deltagelse i finansieringen af tilvejebringelsen og driften af indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, herunder om statens dækning af udgifterne.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, nævnt udlænding, uanset om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til sit underhold, skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, lægge hindringer i vejen for udførelsen af disse personers hverv.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke skal have dækket sine udgifter til underhold bortset fra kost, logi og sundhedsmæssige ydelser, såfremt

- 1) udlændingen udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 1. pkt.,
- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
- 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 1,
- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse eller
- 7) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 3, 1. pkt.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der indgiver ansøgning om asyl ved eller efter indreisen og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., ikke skal have dækket sine udgifter til underhold bortset fra kost, logi og sundhedsmæssige ydelser.

§ 42 b. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om erstatning for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, forvolder på andre eller andres ejendele, og for skader, som påføres de pågældende udlændinge eller disses ejendele. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om forsikring mod sådanne skader. De herved forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 c. Børn i den undervisningspligtige alder, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, skal deltage i særskilt tilrettelagt undervisning eller i en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves efter den særskilt tilrettelagte undervisning. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan herunder efter forhandling med undervisningsministeren bestemme, i hvilket omfang de nævnte børn kan deltage i folkeskolens undervisning.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan bestemme, at der for andre udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan tilrettelægges tilbud om undervisning. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan endvidere bestemme, at undervisningen kan ske i et samarbejde med skoler og uddannelsesinstitutioner under Arbejdsministeriet, Kulturministeriet og Undervisningsministeriet eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse. Indenrigsministeren kan desuden bestemme, i hvilket omfang gennemførelsen vil være afhængig af, at de i 1. pkt. nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

Stk. 3. Indenrigsministeren kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Indenrigsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af stk. 1, 2. pkt., og stk. 2 fravige § 46.

§ 42 d. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, har pligt til at medvirke ved udførelsen af nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen eller den statslige styrelse, private organisation eller kommune, som Udlændingestyrelsen bemyndiger dertil, kan meddele en udlænding pålæg om at udføre de i stk. 1 nævnte opgaver. Udlændingestyrelsen kan bestemme, i hvilket omfang tilsidesættelse af et meddelt pålæg skal medføre flytning til et andet indkvarteringssted.

Stk. 3. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, må udføre andre end de i stk. 1 nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirke ved gennemførelsen af den i § 42 c nævnte undervisning.

Stk. 4. En udlænding, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, må deltage i ulønnet humanitært arbejde eller andet frivilligt arbejde.

Stk. 5. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler om udførelsen af de i stk. 1 og 3 nævnte opgaver. Tilbud om det i stk. 4 nævnte arbejde kan tilrettelægges efter indenrigsministerens nærmere bestemmelse. Indenrigsministeren kan herunder fastsætte regler om nedsættelse af samarbejdsorganer på de enkelte indkvarteringssteder samt om disse organers kompetence.

Stk. 6. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der medvirker til udførelsen af de i stk. 1 og 3 nævnte opgaver eller deltager i frivilligt arbejde som nævnt i stk. 4, skal have betaling herfor. Indenrigsministeren kan endvidere bestemme, at den i 1. pkt. nævnte betaling træder i stedet for dækning af de pågældendes og deres husstands udgifter til underhold efter § 42 a. Indenrigsministeren kan herunder bestemme, at Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere retningslinjer for beregningen af den i 1. pkt. nævnte betaling. Indenrigsministeren kan bestemme, at de i medfør af stk. 5 og nærværende stykke fastsatte regler samt stk. 1 og 2 kun skal gælde for visse indkvarteringssteder.

Stk. 7. Indenrigsministeren kan efter forhandling med socialministeren fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, er omfattet af reglerne i lov om forsikring mod følger af arbejds-skade. De herved forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 43. Politiet kan, såfremt der er et umiddelbart behov herfor, drage omsorg for indkvartering og underhold af udlændinge, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som ikke er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 1. Politiet afholder udgifterne hertil.

Stk. 2. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbig af statskassen.

Stk. 3. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes herværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten straks at sørge for udlændingens udrejse eller tilbagerejse, såfremt udlændingen bliver afvist, overført eller tilbageført efter reglerne i kapitel 5 eller 5 a. De har endvidere pligt til at erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om størrelsen af den i 2. pkt. nævnte erstatning.

Stk. 4. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 5. Krav efter stk. 2-4 tillægges udpantningsret.

Stk. 6. Bestemmelserne i stk. 2 og 3 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 43 a. Til udlændinge, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 er taget under behandling, kan der, hvis vedkommende ikke selv har midler hertil, ydes hjælp til rejse til et tredjeland, hvor vedkommende efter indreisen i Danmark og inden udløbet af en fastsat udrejsefrist har opnået indrejse- og opholdstilladelse, hvis den pågældende har fået afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse her i landet.

Stk. 2. Der kan ikke ydes hjælp til

- 1) udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet,
- 2) udlændinge, der er statsborgere i et af de nordiske lande,
- 3) udlændinge, der er statsborgere i et land, som er tilsluttet Det Europæiske Fællesskab, og

4) udlændinge, der er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Stk. 3. Hjælpen efter stk. 1 omfatter

1) udgifter til billet til fly, tog m.v.,

2) nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele,

3) højst 5.000 kr. pr. familie til transport af udstyr, der er nødvendigt for den pågældendes eller familiens erhverv i det pågældende tredjeland, og

4) andre udgifter, der er forbundet med rejsen.

Stk. 4. En udlænding kan kun modtage hjælp efter stk. 1 én gang.

Stk. 5. Beløbet i stk. 3, nr. 3, reguleres én gang årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 44. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og for ansøgninger, der indgives her i landet om opholds- og arbejdstilladelse.

Stk. 2. For udstedelse af dansk rejslegitimation til udlændinge betales et beløb svarende til beløbet for udstedelse af danske pas, jf. paslovens § 4 a.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af indenrigsministeren kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser i henhold til denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af § 9, stk. 5, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a og § 51, stk. 2, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Udlændingestyrelsens afgørelser kan, bortset fra de i § 33, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 d, stk. 2, og § 53 a nævnte afgørelser, påklages til indenrigsministeren. Udlændingestyrelsens afgørelse om opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 5, til en udlænding med opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. kan dog ikke påklages til indenrigsministeren.

Stk. 3. Indenrigsministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de af stk. 1 og 2 omfattede sager.

§ 46 a. Afgørelse om opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2, træffes af indenrigsministeren.

§ 46 b. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 4, behandles kun, hvis ansøgningen indeholder oplysninger om ansøgerens tilknytning til Danmark.

Stk. 2. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation skal påse, at ansøgningen opfylder betingelsen i stk. 1, og kan afvise ansøgningen, såfremt dette ikke er tilfældet. Beslutningen om afvisning kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 46 c. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, i hvilket omfang afgørelser vedrørende meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser efter § 6 eller § 9, stk. 2, nr. 1, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Indenrigsministeren kan

endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

§ 46 d. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at et statsamt uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingestyrelsen. Indenrigsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingestyrelsens sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til et statsamt. Indenrigsministeren kan endelig fastsætte nærmere regler om, at et statsamt til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager uden udlændingens samtykke kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til et andet statsamt.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatiske rettigheder, samt til deres familiemedlemmer meddeles af udenrigsministeren.

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem indenrigsministeren og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede visum og opholdstilladelse. Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med indenrigsministeren bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum og opholdstilladelse.

§ 47 a. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og politiet kan udstede visum ved indreisen i landet samt udstede tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indreisen, jf. § 28, stk. 1-4, kan træffes af vedkommende politimester eller politidirektøren. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 8, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, § 40, stk. 6 og 7, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-6 og 10, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-6 og 8, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitichefen, vedkommende politimester eller politidirektøren. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De i 1.-3. pkt. nævnte afgørelser kan påklages til indenrigsministeren. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til indenrigsministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 eller §§ 37 c-37 e. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 8, kan ikke indbringes for indenrigsministeren.

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning, overførsel eller tilbageførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller om afvisning efter reglerne i kapitel 5 eller udvisning efter § 25 b og i givet fald udsendelse.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før der er truffet afgørelse efter stk. 1 og udlændingen i givet fald er udrejst af landet. Udlændingen må dog ikke udsendes til et land, hvor der er risiko for forfølgelse af de grunde, der er nævnt i artikel 1 A i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 3. Indgiver en udlænding, der opholder sig i et andet EF-land, ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, at ansøgningen ikke behandles, førend Danmark har modtaget en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse.

Stk. 4. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Indenrigsministeren kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder et andet EF-land Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. Hvis særlige hensyn af humanitær karakter taler herfor, kan Udlændingestyrelsen uanset reglerne i §§ 48

a og 48 b beslutte, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 skal behandles her i landet, hvis udlændingen ønsker dette.

§ 48 d. Udlændingestyrelsens afgørelser efter §§ 48 a-c kan påklages til indenrigsministeren. Klage har ikke opsættende virkning.

§ 48 e. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen den pågældende som asylansøger.

Stk. 2. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter § 48 a, stk. 1, foretager politiet en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute og indhente andre nødvendige oplysninger.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning. Udlændingestyrelsen træffer herunder bestemmelse om udfyldelse af ansøgningsskema og afhøring af udlændingen.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-3.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i

forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 51. Overføres strafforfølgningsen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølgningsen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-25 b nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns byret, hvis afgørelsen går ud på:

- 1) nægtelse af opholdstilladelse med henblik på varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 3 eller 4,
- 2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
- 3) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, eller
- 4) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:
 - a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
 - b) er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingestyrelsen, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det fornødent og udlændingen opfylder den i retsplejelovens § 330, stk. 1, nr. 2, nævnte betingelse, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og et af indenrigsministeren fastsat antal næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Ved nævnets behandling af en sag medvirker foruden formanden eller en af næstformændene 4

medlemmer, hvoraf 1 medlem udpeges af indenrigsministeren, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet og 1 medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren.

Stk. 3. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 2 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 4. Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl under henvisning til, at de i § 7, stk. 4, nævnte betingelser ikke er opfyldt, kan behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Stk. 5. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Stk. 6. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en af næstformændene alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 7. Formanden og næstformændene skal være dommere. Medlemmerne beskikkes af indenrigsministeren for en periode på højst 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted.

Stk. 8. Har et medlem forfald, kan der i særlige tilfælde udpeges eller beskikkes et andet medlem. Stk. 2 og 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog stk. 3:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af §§ 7 eller 8.
- 2) Bortfald efter §§ 17 og 17 a og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter §§ 7 eller 8.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 4) Udsendelse efter § 49 a.

Stk. 2. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen kan, efter at sagen har været forelagt for Dansk Flygtningehjælp, bestemme, at afgørelsen i en sag, herunder en sag om opholdstilladelse efter § 7, stk. 4, hvor ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, ikke kan indbringes for Flygtningenævnet.

Stk. 4. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1-3.

Stk. 5. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter §§ 7-8 eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter reglen i § 53 a, stk. 3. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt

sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 2 eller 4-6.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 4-6, behandles på skriftligt grundlag.

Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 2, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

- 1) klagen må anses for grundløs,
- 2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 (statusændringssag),
- 3) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7, stk. 4, under henvisning til de i § 7, stk. 1 eller 2, nævnte betingelser,
- 4) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
- 5) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller
- 6) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er

gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 7. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 8. Indenrigsministeren fastsætter Flygtningenævnets forretningsorden efter forhandling med nævnet.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhenter anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 3, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 65, stk. 3, 2. pkt., gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af EF-asytkonventionen og Schengenkonventionen m.v.

§ 58 b. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EF-lands myndigheder i medfør af EF-asytkonventionens artikel 15, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 5. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må i det omfang, det følger af EF-asytkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet EF-asytkonventionen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må i det omfang, det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet Schengenkonventionen.

§ 58 c. Registertilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter EF-asytkonventionen.

§ 58 d. Indenrigsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Schengenkonventionen og EF-asytkonventionen.

§ 58 e. Indenrigsministeren kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af EF-asytkonventionen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med EF-landene om at tilslutte sig EF-asytkonventionen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i EF-asytkonventionen.

§ 58 f. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge.

§ 58 g. Rigspolitichefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som uønsket til Schengeninformationssystemet, hvis den pågældende er udvist af landet i medfør af §§ 22, 23, 24, nr. 1, eller 25. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er udvist af landet i medfør af § 24, nr. 2, såfremt den pågældende er idømt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

§ 58 h. Udlændingestyrelsen forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af

Schengenkonventionens artikel 25.

Stk. 2. Finder Udlændingestyrelsen efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes som uønsket i Schengeninformationssystemet, sletter Rigspolitechefen den pågældende i Schengeninformationssystemet.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

- 1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrollen her i landet eller i et andet nordisk land eller uden for grænseovergangsstedets åbningstid. Bestemmelsen i 1. pkt. gælder ikke ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2, jf. § 38, stk. 2.
- 2) Indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.
- 3) Opholder sig her i landet eller arbejder uden fornøden tilladelse.
- 4) Ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtige fortielser skaffer sig adgang til landet gennem paskontrollen eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet.

Stk. 2. Med bøde, hæfte eller fængsel indtil 1 år straffes den, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 3. Ved straffens udmåling efter stk. 2 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået forsætligt eller ved grov uagtsomhed, og at der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre.

Stk. 4. Er der ved en overtrædelse af stk. 2 opnået en økonomisk fordel, kan denne konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der ved udmåling af bøde, herunder tillægsbøde, tages særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel.

Stk. 5. Den, der forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år. På samme måde straffes den, der for vindings skyld bistår en udlænding med at indrejse i Danmark med henblik på herfra at indrejse i et andet land, hvor udlændingen vil blive afvist eller tilbagesendt. På samme måde straffes endvidere den, der for vindings skyld bistår en udlænding med at indrejse i et andet land, hvor udlændingen vil blive afvist eller tilbagesendt.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 60. Overtrædelse af § 16, stk. 2, de i medfør af § 34 eller § 42 a, stk. 7, 1. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1-3, og § 42 a, stk. 7, 2. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med hæfte.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af §§ 2, stk. 4 og 5, 12, 15, stk. 2, 16, stk. 1, og 38, stk. 4, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller hæfte for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 61. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

"P62">

§ 62. Sager vedrørende overtrædelse af lovens § 59, stk. 1, nr. 2, behandles uden medvirken af domsmænd, uanset om der bliver spørgsmål om højere straf end bøde.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jf. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådømt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. (overgangsbestemmelse, udeladt)

§ 65. (overgangsbestemmelse, udeladt)

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Lov nr. 574 af 19. december 1985 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og finder anvendelse i alle sager, der endnu ikke er afgjort af Flygtningenævnet.²⁾

Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1-10 og nr. 12, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.³⁾ § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der forinden er indrejst i landet og har ansøgt om opholdstilladelse efter de hidtidige regler.⁴⁾ § 1, nr. 7, finder alene anvendelse for udlændinge, der er indrejst i landet efter lovens ikrafttræden.⁵⁾

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 11, fastsættes af justitsministeren.⁶⁾

Lov nr. 387 af 6. juni 1991 indeholder følgende bestemmelser:

§ 2

Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af indenrigsministeren.⁷⁾

§ 3

Lovens regler finder anvendelse i alle sager, hvor ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 385 af 20. maj 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 1992.

Stk. 2. (udeladt)

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 1 og 3-37, og §§ 2-4 har virkning for sager, hvori der ved lovens ikrafttræden ikke er rejst tiltale i 1. instans.⁸⁾

Lov nr. 482 af 24. juni 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁹⁾

Stk. 2. § 1, nr. 2-5, og § 2 finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens vedtagelse har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.¹⁰⁾

Lov nr. 464 af 30. juni 1993 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 1993.

Stk. 2. Indenrigsministeriet fremsætter forslag for Folketinget til revision af loven inden udgangen af folketingsåret 1997-98.¹¹⁾

Lov nr. 421 af 1. juni 1994 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1994.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 14, finder ikke anvendelse på sager, hvor der forinden ikrafttrædelsen er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet.¹²⁾

Lov nr. 382 af 14. juni 1995 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. september 1995.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.¹³⁾

Stk. 3. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 15, 16 og 18, og § 2, nr. 2 og 3. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, ved hvilke grænseovergangssteder § 1, nr. 15, og § 2, nr. 2, træder i kraft.¹⁴⁾ ¹⁵⁾ ¹⁶⁾

Stk. 4. § 1, nr. 17, 19 og 20, gælder ikke for sager, hvor der inden disse bestemmelsers ikrafttræden er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet.¹⁷⁾

Stk. 5. § 1, nr. 1 og 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden disse bestemmelsers ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.¹⁸⁾

§ 4

(ophævet)¹⁹⁾

Lov nr. 290 af 24. april 1996 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²⁰⁾

Stk. 2. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.²¹⁾

Stk. 3. § 1, nr. 9, finder alene anvendelse på personer, der indrejser i landet efter lovens ikrafttræden.²²⁾

Lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand indeholder følgende bestemmelser:

§ 17

Ombudsmanden kan af egen drift optage en sag til undersøgelse.

Stk. 2. Ombudsmanden kan gennemføre generelle undersøgelser af en myndigheds behandling af sager.

§ 31

Denne lov træder i kraft den 1. januar 1997.

§ 32

(udeladt)²³⁾

Stk. 2. Klager over Flygtningenævnets afgørelser, der er indgivet til Folketingets Ombudsmand inden lovens ikrafttræden, behandles efter de hidtil gældende bestemmelser.

Lov nr. 410 af 10. juni 1997 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden.¹⁾ Ministeren kan bestemme, at de enkelte bestemmelser i loven træder i kraft på forskellige tidspunkter og kun træder i kraft ved bestemte grænseovergangsteder.

Stk. 2. § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, og § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²⁴⁾

§ 4

Loven gælder for alle sager, hvor ansøgning om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2.²⁵⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 11, og § 19, stk. 1, nr. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 13, og § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, og § 2, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 1999.²⁶⁾

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, stk. 2-8, § 27, stk. 1, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 11, 21 og 35, finder ikke anvendelse på udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden den 1. januar 1999. § 1, nr. 14, har virkning for opholdstilladelser, der meddeles fra og med den 1. januar 1999.²⁷⁾

Stk. 4. Udlændingelovens § 7, stk. 2, 1. pkt., § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, § 9, stk. 2, nr. 4, § 9, stk. 3, 4 og 7-10, § 19, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., § 42 a, stk. 7, og § 52, stk. 1, nr. 1, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 2, 4-9, 13, 37 og 48, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. § 1, nr. 3 og 36, har virkning for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse fra og med lovens ikrafttræden.²⁸⁾

Stk. 5. Udlændingelovens § 10, stk. 1, § 19, stk. 6, §§ 22-26, § 27, stk. 1, § 32, stk. 1-4, § 33, stk. 1 og 8, § 35, nr. 1, § 36, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 48 a, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50 a, § 51, stk. 2, § 52, stk. 1, nr. 3 og 4, og § 57, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 10, 15-20, 22, 25-27, 29-31, 41, 43, 46, 47, 49, 50 og 52, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Tilsvarende gælder for udlændingelovens § 58 g, 1. pkt., som affattet ved § 1, nr. 32, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven. (Schengenkonventionen m.v.), som ændret ved denne lovs § 2, nr. 6. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 50, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 45, og udlændingelovens § 57, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har fremsat begæring om udvisningens ophævelse.

Stk. 7. For ansøgninger om administrativ ophævelse af et indrejseforbud, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler i udlændingelovens § 32, stk. 4, som affattet ved lovbekendtgørelse nr. 650 af 13. august 1997, fortsat anvendelse.

Lov nr. 424 af 31. maj 2000 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²⁹⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 7, stk. 4, 1. og 4. pkt., stk. 7, 1. og 3. pkt., og stk. 8-11, og § 19, stk. 1, nr. 5, 1. pkt., og nr. 6, 1. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1-10 og 15, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse.

Indenrigsministeriet, den 20. marts 2001

Karen Jespersen

/Susanne S. Clausen

¹⁾ De ændringer, der følger af lov nr. 410 af 10. juni 1997, blev bortset fra de ændringer, der ifølge § 3, stk. 2, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 trådte i kraft den 12. juni 1997, jf. note 24 ved bekendtgørelse nr. 170 af 13. marts 2001 sat i kraft den 25. marts 2001.

²⁾ Lov nr. 574 af 19. december 1985 blev bekendtgjort i Lovtidende den 21. december 1985 og vedrører ændrede affattelser af § 46, stk. 2, og § 53, indsættelse af § 53 a og § 53 b samt en ændret affattelse af § 56.

³⁾ Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. oktober 1986.

⁴⁾ § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrører ændrede affattelser af § 7, § 31, stk. 2, § 48, stk. 2, og § 53 a, stk. 1. § 48, stk. 2, blev ophævet i forbindelse med indsættelsen af § 48 a, jf. note 7.

⁵⁾ § 1, nr. 7, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrører en ændret affattelse af § 43, stk. 2, 1. pkt. (nu § 43, stk. 3, 1. pkt.).

⁶⁾ Ændringen, hvorved § 59 a blev indsat, jf. § 1, nr. 11, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986, trådte i kraft den 1. januar 1989, jf. bekendtgørelse nr. 788 af 14. december 1988.

⁷⁾ Lov nr. 387 af 6. juni 1991 (EF-asylkonventionen), som ændret ved § 2 i lov nr. 382 af 14. juni 1995, § 1, nr. 1, i lov nr. 290 af 24. april 1996 og § 2 i lov nr. 410 af 10. juni 1997, blev ved bekendtgørelse nr. 610 af 1. juli 1997 sat i kraft den 1. september 1997. Loven vedrører ændrede affattelser af § 7, stk. 2, 4 og 5, og § 28, stk. 2, indsættelse af § 29 a, ændrede affattelser af § 30, stk. 1, § 34, § 36, stk. 1, § 37, stk. 5, og § 40 a, stk. 1, nr. 2, ophævelse af § 48, stk. 2-4, samt indsættelse af §§ 48 a-e og §§ 58 b-e.

⁸⁾ § 4 i lov nr. 385 af 20. maj 1992 vedrører en ændret affattelse af § 62.

⁹⁾ Lov nr. 482 af 24. juni 1992 blev bekendtgjort i Lovtidende den 26. juni 1992.

¹⁰⁾ § 1, nr. 2-5, og § 2 i lov nr. 482 af 24. juni 1992 vedrører en ændret affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2 og 5, og stk. 3, indsættelse af § 9, stk. 4 og 5, og ændrede affattelser af § 18, stk. 2 (ophævet ved lov nr. 1037 af 23. december 1998) og § 19, stk. 2 (ophævet ved lov nr. 473 af 1. juli 1998). Efter ændringslovens bemærkninger finder de i ændringslovens § 4, stk. 2, nævnte bestemmelser ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.

¹¹⁾ Lov nr. 464 af 30. juni 1993 vedrører hjælp til frivillig repatriering, herunder indsættelse af § 17 a i udlændingeloven.

¹²⁾ § 1, nr. 14, i lov nr. 421 af 1. juni 1994 vedrører en ændret affattelse af § 53.

- 13) Lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev bekendtgjort i Lovtidende den 15. juni 1995.
- 14) § 1, nr. 15, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører en ændret affattelse af § 48, stk. 2, 7. pkt. Bestemmelsen blev ophævet i forbindelse med indsættelsen af § 48 a, jf. note 7.
- 15) § 1, nr. 16, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører indsættelse af § 48, stk. 3 og 4. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. Bestemmelserne blev ophævet i forbindelse med indsættelsen af § 48 e, jf. note 7.
- 16) § 1, nr. 18, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører indsættelse af § 54, stk. 2. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl fra og med denne dato, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995.
- 17) § 1, nr. 17, 19 og 20, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører ændrede affattelser af § 53, stk. 2-5, og § 56.
- 18) § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører en ændret affattelse af § 19, stk. 1, nr. 1, og indsættelse af § 27, stk. 2.
- 19) Revisionsbestemmelsen i § 4 i lov nr. 382 af 14. juni 1995 er ophævet ved § 4 i lov nr. 140 af 17. marts 1999.
- 20) Lov nr. 290 af 24. april 1996 blev bekendtgjort i Lovtidende den 25. april 1996.
- 21) § 1, nr. 3, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrører en ændret affattelse af § 27, stk. 2.
- 22) § 1, nr. 9, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrører en ændret affattelse af § 42 a, stk. 1, 2. pkt. (nu § 42 a, stk. 4, 1. pkt.), og indsættelse af § 42 a, stk. 1, 3. pkt. (nu § 42 a, stk. 4, 2. pkt.).
- 23) § 32, stk. 1, i lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand vedrører ophævelse af § 33, stk. 5, 1. pkt., og indsættelse af § 58 a.
- 24) § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrører ændrede affattelser af § 28, stk. 3, § 37, stk. 5, og § 48. § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrører en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 7. Lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 1997.
- 25) Lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juli 1998.
- 26) § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrører ophævelse af § 11, stk. 2, og § 19, stk. 2, indsættelse af § 11, stk. 2-8, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., samt en ændret affattelse af § 27, stk. 1. § 2, nr. 2, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrører en ændret affattelse af § 1, nr. 11, i lov nr. 410 af 10. juni 1997, jf. note 1.
- 27) § 1, nr. 14, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrører ophævelse af § 19, stk. 2.
- 28) § 1, nr. 3 og 36, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrører ophævelse af § 9, stk. 1, nr. 5, og § 42 a, stk. 6, nr. 1 (nu § 42 a, stk. 8, nr. 1).
- 29) Lov nr. 424 af 31. maj 2000 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juni 2000.

Bilag 4

Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 8, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 562 af 30. juni 1995, fastsættes efter forhandling med Flygtningenævnet:

Kapitel 1

Flygtningenævnet

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et af indenrigsministeren fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. i øvrigt udlændingelovens § 53, stk. 2 og 7. Formanden og næstformændene drøfter løbende spørgsmål af betydning for nævnsarbejdet.

Stk. 2. De almindelige retningslinier for Flygtningenævnets arbejde drøftes i nævnets koordinationsudvalg, jf. kapitel 2.

Stk. 3. Flygtningenævnet bistås af et sekretariat, jf. kapitel 3.

§ 2. Ved nævnets behandling af en sag medvirker foruden formanden eller en af næstformændene 4 medlemmer, hvoraf 1 medlem udpeges af indenrigsministeren, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet og 1 medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren, jf. udlændingelovens § 53, stk. 2. Behandlingen er mundtlig, jf. dog lovens § 53, stk. 4-5, og § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal behandles på mundtligt eller skriftligt nævnsmøde, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 14.

§ 3. Nævnet behandler klager over afgørelser, der er truffet af Direktoratet for Udlændinge, i det omfang, det er bestemt i lovens § 53 a. Desuden behandler nævnet klager over direktoratets afgørelser om udsendelse af en udlænding, der påberåber sig, at udsendelsen er i strid med lovens § 31, såfremt udlændingen er indrejst i Danmark og har ansøgt om opholdstilladelse inden den 19. oktober 1986. Endelig afgiver nævnet udtalelser i medfør af lovens § 57, stk. 1.

§ 4. Nævnets formand tilrettelægger med sekretariatets bistand nævnets arbejde og fastlægger mødedagene.

Stk. 2. Formanden kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted, når formanden er forhindret.

§ 5. Formanden kan afvise en klage fra en person, som ikke er part i sagen.

Stk. 2. Formanden kan endvidere afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

Stk. 3. Formandens afgørelser efter stk. 1 og 2 fremlægges i koordinationsudvalget.

Kapitel 2

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 6. Nævnets koordinationsudvalg sammensættes som nævnt i udlændingelovens § 53, stk. 2, og består så vidt muligt af faste medlemmer.

§ 7. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål:

1. om mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf,
2. om besvarelse af høringer om ny lovgivning samt af henvendelser til nævnet fra Folketingets Ombudsmand med relation til beslutninger, truffet af koordinationsudvalget,
3. om fastlæggelse af retningslinier for advokatbeskikkelse,
4. om behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
5. om behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
6. om opfølgning på Direktoratet for Udlændinges indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b.

§ 8. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum. Møder afholdes på formandens initiativ eller efter begæring af et andet medlem af koordinationsudvalget.

Kapitel 3

Flygtningenævnets sekretariat

§ 9. Indenrigsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for nævnet.

§ 10. Sekretariatet udarbejder med passende mellemrum informationsbreve til nævnets medlemmer, organisationer, advokater og myndigheder, som arbejder med asylsager, med henblik på orientering om sager og problemstillinger, der er af aktuell betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 11. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplering af nævnets baggrundsoplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 12. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og høringsskrivelser m.v.

Kapitel 4

Sagens forberedelse

§ 13. Når en afgørelse er indbragt for nævnet, påser sekretariatet, at Direktoratet for Udlændinge har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 14. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til nævnets formand, om sagerne skal behandles på mundtligt eller skriftligt nævnsmøde eller skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

§ 15. Sekretariatet sørger for advokatbeskikkelse i de sager, hvor det af nævnet er fundet fornødent, og berammer sagerne til nævnsmøde.

Stk. 2. Sekretariatet giver asylansøgeren mulighed for inden for 10 dage efter modtagelsen af Direktoratet for Udlændinges afgørelse, at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse.

Stk. 3. Nævnet kan nægte at beskikke den advokat, asylansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Ønsker asylansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 16. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for nævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive asylansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens behandling på et mundtligt nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg, jf. § 33.

§ 17. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle. Sekretariatet berammer sager fra samme landegruppe til samme mundtlige nævnsmøde, medmindre det strider mod sagernes fremme.

Kapitel 5

Sagens afgørelse

§ 18. Nævnets møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 19. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Direktoratet for Udlændinge lejlighed til at give møde i sagen. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet forudsættes bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat eller Direktoratet for Udlændinges repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen.

§ 20. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 21. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har asylansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden asylansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at asylansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet, mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at asylansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at asylansøgeren giver møde, udsættes nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrer asylansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden asylansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 22. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt asylansøgeren er behørigt indkaldt eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Har asylansøgeren ikke modtaget indkaldelsen, og er asylansøgeren ikke på anden måde blevet bekendt hermed, indkaldes asylansøgeren på ny, såfremt dette er muligt. I modsat fald udsættes sagen.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at asylansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til asylansøgerens kundskab, genoptages sagen.

§ 23. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af

det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Direktoratet for Udlændinge.

§ 24. Under nævnets behandling af en sag kan formanden eller det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Direktoratet for Udlændinges behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse, kan formanden eller det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under direktoratets eller nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 25. Nævnets, herunder koordinationsudvalgets, afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, der er gunstigst for den pågældende asylansøger, være gældende.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 26. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilføjet en kort begrundelse for sit standpunkt.

§ 27. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voteringens afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Direktoratet for Udlændinge, således at direktoratet kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Direktoratet for Udlændinges afgørelse, som er truffet på et mundtligt møde, udfærdiges skriftligt efter voteringens afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til asylansøgeren, til dennes advokat og til Direktoratet for Udlændinges repræsentant. Hvis asylansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger asylansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen i skriftlig form til politiet, med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke asylansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen i skriftlig form direkte til asylansøgeren.

Stk. 3. En afgørelse om stadfæstelse af Direktoratet for Udlændinges afgørelse udfærdiges i tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voteringens afslutning, samt hvor sagen er behandlet skriftligt, snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger asylansøgeren at udrejse af landet, sendes i skriftlig form til politiet, med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til asylansøgeren, til Direktoratet for Udlændinge, og, såfremt asylansøgeren har været bistået af en advokat, tillige til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger asylansøgeren at udrejse af landet, sendes i skriftlig form til asylansøgeren eller, såfremt denne har været bistået af en advokat, til advokaten samt til Direktoratet for Udlændinge.

§ 28. Udsættes behandlingen af en sag, eller skal det enkelte nævn træffe afgørelse i et genoptagelsesspørgsmål, træffer nævnet i almindelighed afgørelse ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 7 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen og efter forelæggelse for nævnets formand ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til Indenrigsministeriet.

§ 29. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesbegæringen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. I andre tilfælde, herunder i tilfælde hvor en sag genoptages, tager det nævn, der har afgjort sagen, stilling ved skriftlig votering, jf. § 28. Formanden for det enkelte nævn kan bestemme, at nævnet tager stilling under et møde ved mundtlig votering.

§ 30. Anmoder Folketingets Ombudsmand om en udtalelse i en konkret sag, udarbejder det enkelte nævns formand udkast til udtalelse på det pågældende nævns vegne. Udtalelsen underskrives af formanden for

Flygtningenævnet.

Stk. 2. Er det ikke ved indbringelsen for ombudsmanden anført nye oplysninger, eller er indbringelsen i øvrigt grundløs, afgiver formanden for Flygtningenævnet udtalelse på det enkelte nævns vegne.

§ 31. Har et medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af sagen, forfald, kan Indenrigsministeriet i særlige tilfælde udpege eller beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8.

Stk. 2. Sekretariatet afgiver efter forelæggelse for nævnets formand indstilling til Indenrigsministeriet om udpegning eller beskikkelse af et andet medlem. Der tages navnlig hensyn til, om retssikkerhedsmæssige hensyn er til hinder herfor. Sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde.

Kapitel 6

Forskellige bestemmelser

§ 32. Formandskabet afgiver beretning om nævnets virksomhed til indenrigsministeren. Beretningen offentliggøres.

§ 33. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, fastsætter salær og godtgørelse for udlæg til den beskikkede advokat i sager, der har været behandlet af nævnet.

§ 34. Bekendtgørelsen træder i kraft den 15. september 1995.

Stk. 2. Samtidig ophæves Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 486 af 29. juni 1987 om forretningsorden for Flygtningenævnet.

Stk. 3. § 24 finder anvendelse i sager, hvor asylansøgeren har indgivet ansøgning om asyl efter den 31. august 1995, jf. § 3 i Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995 om ikrafttræden af visse bestemmelser i lov nr. 382 af 14. juni 1995 om ændring af udlændingeloven.

Indenrigsministeriet, den 31. august 1995

Birte Weiss

/Claes Nilas

Top/Bund

Version 1.0 Juli 2001 • © Flygtningenævnet. Udgivet af Flygtningenævnet, <http://www.fln.dk>
Elektronisk publikation fremstillet efter Statens standard for elektronisk publicering